

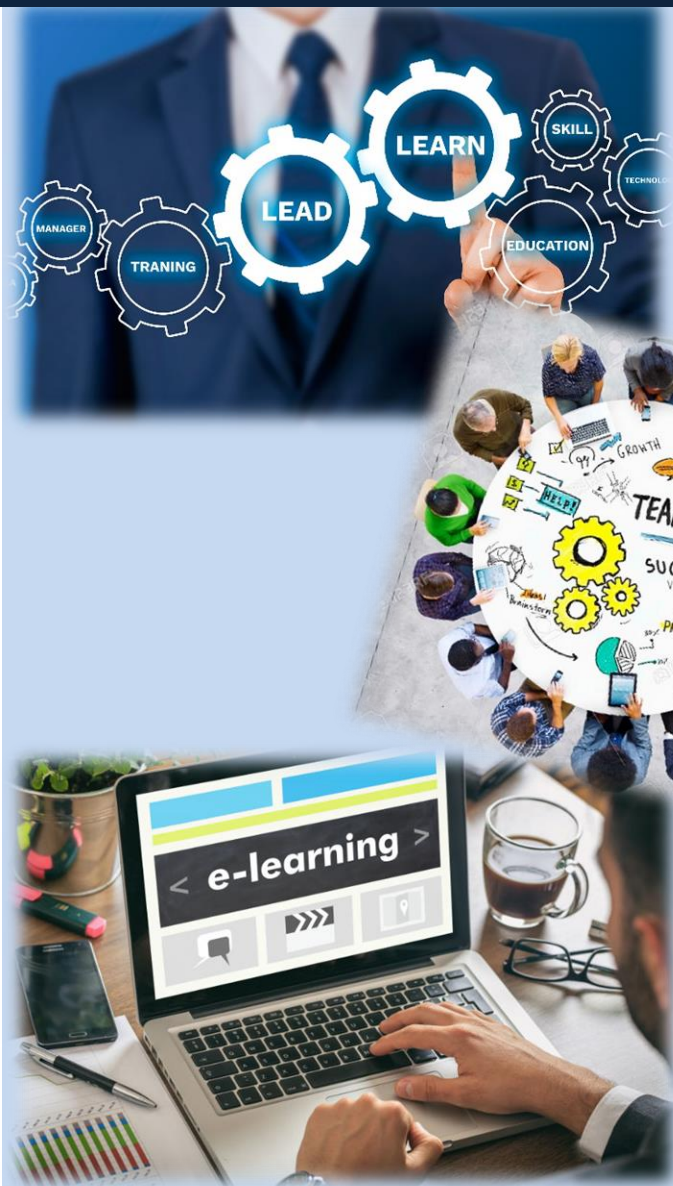
Lucrările Sesiunii de comunicări
științifice "Cartea- leac pentru suflet"
ediția a VII-a

ISSN 2810 – 1995

ISSN – L 2810 - 1995

CATEDRA
SUPPLEMENT

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

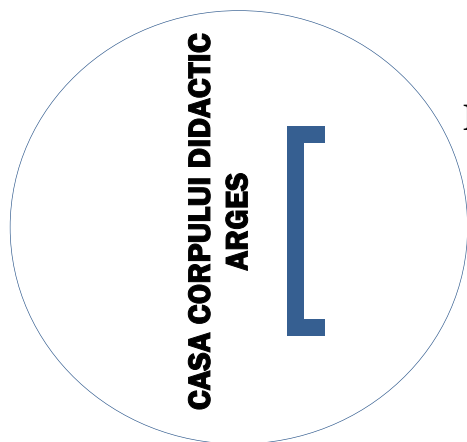
Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

INTERDISCIPLINARITATEA – PROVOCARE PENTRU DEMERSUL DIDACTIC CREATIV	4
10 MOTIVE SIMPLE PENTRU CARE MERITĂ SĂ CITEȘTI	5
CREAREA DE OPORTUNITĂȚI PENTRU PROMOVAREA ȘI STIMULAREA INTERESULUI PENTRU LECTURĂ LA ELEVII DIN CICLUL PRIMAR EXEMPLU DE BUNE PRACTICI	6
BIBLIOTECA, SINERGISM AL INFORMAȚIEI.....	8
IMPORTANȚA LECTURII.....	9
BIBLIOTECA ȘI PANDEMIA.....	10
BIBLIOTECĂ TRADIȚIONALĂ ÎN OGLINDĂ CU BIBLIOTECA DIGITALĂ.....	12
CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET.....	13
CARTEA – OGLINDA CITITORULUI.....	14
CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET.....	17
CARTEA LEAC PENTRU SUFLET.....	18
CARTEA -LEAC PENTRU SUFLET	19
CARTEA, MIRACOL ÎN VIAȚA ELEVILOR.....	20
CARTEA, PRIETENA ORICĂRUI COPIL!.....	21
CARTEA – IZVOR NESECAT DE INFORMAȚIE ȘI SATISFAȚII PENTRU ORICE VÂRSTĂ - PLĂCEREA CITITULUI.....	23
CHESTIONAR PRIVIND BIBLIOTECA ONLINE	24
FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN STIMULAREA ACESTORA SPRE LECTURĂ	31
CURIOZITĂȚI DESPRE LUMEA CĂRȚILOR.....	33
DEZVOLTAREA DRAGOSTEI PENTRU LECTURĂ	35
DE CE ALEGEM SĂ CITIM?	38
IMPORTANȚA CĂRȚILOR ÎN VIAȚA COPIILOR.....	39
LECTURA DE PLĂCERE.....	41
LECTURA ÎN VIAȚA CELOR MICI	42
LECTURA, ÎN VIAȚA ELEVULUI	44
LECTURA PREDICTIVĂ MĂRINIMIE de Emil Gârleanu	47
PERSONAJE	48
PROFIENCY TESTS IN ENGLISH LANGUAGE.....	49
CARTEA, PRIETENA COPILULUI.....	51
CARTEA - IMPORTANTA SI SEMNIFICATIA IN VIATA OMULUI	53
IMPORTANȚA LECTURII SUPLIMENTARE ÎN VIAȚA COPIILOR	54
IMPORTANTA LECTURII SUPLIMENTARE IN GIMNAZIU	55
ÎNVĂȚAREA ONLINE – AVANTAJE SI DEZAVANTAJE.....	57
LECTURA ÎN DEZVOLTAREA CULTURALĂ A ELEVULUI	59
IMPORTANȚA CĂRȚILOR ELECTRONICE ÎN VIAȚA OAMENILOR.....	61
CARTEA, DEPOZIT AL INTELIGENȚEI OMENEȘTI.....	62
LUMINA ETERNĂ A CĂRȚII	65
CARTEA ȘI IMPORTANȚA LECTURII	66

REALIZAREA REFERATELOR CU AJUTORUL BIBLIOTECII ONLINE	69
ROLUL CĂRȚILOR ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR	70
DESPRE STEREOTIPURI	71
CĂRȚI ELECTRONICE	75
EDUCAȚIA RELIGIOASĂ - SEMESTRUL AL -II-LEA. ARIA CURRICULARĂ/OM ȘI SOCIETATE	77
AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE UTILIZĂRII PLATFORMELOR ELEARNING.....	82
COMBATEAREA ABSENTEISMULUI ȘCOLAR.....	83
CYBERBULLYNGUL LA ORA DE DIRIGENȚIE ONLINE.....	85
IMPACTUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ONLINE ASUPRA SĂNĂTĂȚII FIZICE ȘI PSIHICE.....	86
IMPACTUL PSIHOLOGIC AL SCOLII ONLINE.....	87
MUNCA LA DOMICILIU / TELEMUNCA.....	88
OPERAȚIUNEA DE FRANCIZĂ EXAMINATĂ DIN PERSPECTIVĂ ECONOMIC	90
CARTEA, PRIETEN ADEVARAT	91
CARTEA-LEAC PENTRU SUFLET, EDITIA A VII-A, 2021 - BIBLIOTECA ONLINE-	93
CLUBUL ISTEȚILOR	95
BIBLIOTECILE ȘCOLARE PLAN DE ACȚIUNE MISIUNEA ȘI SCOPURILE SERVICIILOR DE BIBLIOTECĂ DESTINATE ELEVILOR.....	100
CUM SĂ ORGANIZEZI UN CLUB DE LECTURĂ VIRTUAL PENTRU ELEVI.....	104
STRATEGII INOVATIVE DE EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LECTURĂ	106

INTERDISCIPLINARITATEA – PROVOCARE PENTRU DEMERSUL DIDACTIC CREATIV

*”Cu mască sau fără mască,
lectura trebuie înfăptuită de bibliotecarul fizic sau virtual...”*

Ultimii doi ani, au fost ani „guvernați” de Pandemia de Covid-19, pandemie care ne-a afectat profund activitatea, impunând limitarea drastică a interacțiunilor sociale. Vrând-nevrând, **Lectura online** a devenit forma principală de instrucție, de educație și de receptare a științei și culturii.

”Cu mască sau fără mască, lectura trebuie înfăptuită de bibliotecarul fizic sau virtual...” este părerea profesorului Costică Neagu din Focșani. Părerea mea este că această frază ar trebui să devină un slogan al bibliotecarilor.

Dar, cu toate aceste facilități tehnologice adăugate cărții tipărite întrebarea legitimă este: ”oare se mai citește?”

Vă asigur că o bună parte dintre elevii noștri citesc, și unii chiar citesc destul de mult... Ca dovadă este proiectul educațional **Top -10 „Cele mai citite cărți”** derulat în colaborare cu Casa Corpului Didactic timp de șase ani. Scopul proiectului este sporirea interesului pentru lectură, dezvoltarea abilităților de apreciere critică a cărților citite, promovarea cărților prin forme interactive de activitate. Obiectivele sunt stabilirea **Top -10 cărți** care, în opinia adolescenților, sunt „Cele mai citite” (adică ar trebui citite neapărat pe lângă titlurile incluse în **curricula** școlară); studierea lecturii adolescenților din punctul de vedere al conținutului, diversității și calității; analiza practicilor de lectură în mediul adolescenților, inclusiv cu utilizarea tehnologiilor informaționale; analiza factorilor care influențează lectura adolescenților în mediul tradițional și digital. La proiectul **Top -10 „Cele mai citite cărți”** anul acesta au participat:

Liceul Teoretic „Ion Barbu” din Pitești;
Colegiul Național „Ion C. Brătianu” din Pitești;
Liceul Tehnologic „Astra” din Pitești;
Colegiul Național „Dinicu Golescu” Câmpulung
Școala Gimnazială „Alexandru Davila” din Pitești.

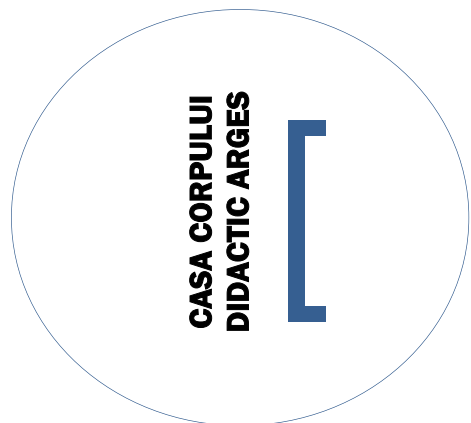
Din cele 5 școli enumerate au participat peste 30 de elevi, care au citit și au făcut comentarii despre cărțile citite. Se pare că preferințele tinerilor cititori se îndreaptă cu precădere spre literatura universală, dar și către literatura română foarte nouă, am întâlnit autori mai puțin cunoscuți.

În **„Top-10 Cele mai citite cărți”** am întâlnit cărți ale unor autori foarte diverși ca epoci de creație și stil ca: *Lev Tolstoi; Feodor Dostoievski; Gogol; Stendhal; Dale Carnegie; Napoleon Hill; John C. Maxwell și Dr. Les Parrott; William Golding; Paul Coelho; Aldous Huxley; Pearl S Buck; John Green; Fitzgerald Scott; Jeff Kinney; Homer; J. K. Rowling; J. R. R. Tolkien; C. S. Lewis; Dante Alighieri; Antonio Iturbe; Ian Fleming; Markus Zusak; Khaled Hosseini; Svetlana Aleksievici; Agatha Christie; Ray Bradbury; Neil Gaiman; Alex Cuc; Lisa Wingate; Charles Dickens; Mihail Sebastian; Gib. I. Mihăiescu; Marin Preda; Augustin Buzura; Ionel Teodoreanu; George Călinescu; Mihail Drumeș; Elena Iuliana Neagu; Lavinia Calina; Andreea Russo.* Este îmbucurător ca principalul “furnizor de lecturi”, locul privilegiat de unde adolescenții își procură cărțile este biblioteca. Fie aceasta - personală, biblioteca școlară sau/și publică. Mai puțin se împrumută cărți de la

prieteni și colegi și în această perioadă citesc de pe internet. Din cele relatate mai sus, reiese că elevii noștri citesc, că sunt dornici de anumite lecturi, dar mai ales de „*literatura timpului și a vârstei*”. Explicabil!

Iulia Guțu

bibliotecar Colegiul Național „Ion C. Brătianu”

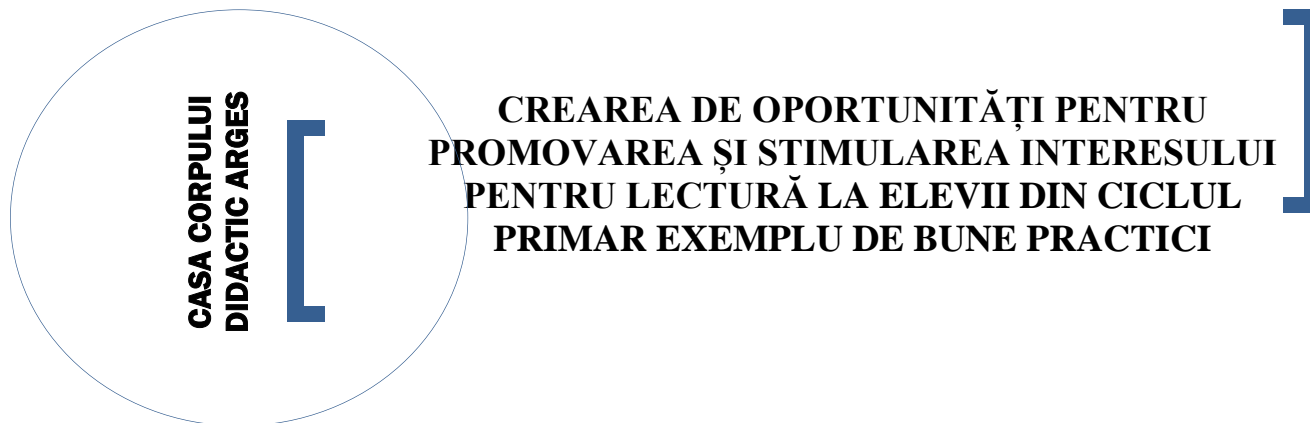
10 MOTIVE SIMPLE PENTRU CARE MERITĂ SĂ CITEȘTI

1. Indiferent de vârstă, dacă ai învățat să citești, o carte bună reprezintă cea mai simplă cale de a te aventura într-o altă lume. Trăiești, trăiești în lumi pe care nu ți le poți permite să le vizitezi, motivele plecând de la posibilitățile materiale, continuând cu plasarea spațio-temporală. Ai ocazia să fii ceea ce ți-ai dori, imaginarul tău este captat de rândurile din acea carte, ești cuprins de fantezie și noi tărâmurii se deschid în față.
2. Cititul îți îmbogățește vocabularul. Este fapt este știu și demonstrat ca fiind cea mai bună metodă pentru a-ți crea un vocabular puternic. Știu că sintagma „vocabular puternic” este un ic cam ciudată, dar nu găsesc alt cuvânt care caracterizează ceea ce simt acum uitându-mă la beneficiile în privința vocabularului pe care mi le-a adus cititul.
3. A citi înseamnă a învăța cum să empatizezi. Faci cunoștință cu tipologii de personaje sau cu individualități excepționale. În momentul în care le vei întâlni în realitate pe unele dintre acestea, vei ști cum să te porți cu ele, vei ști ce să le spui. Da, cititul te ajută și în acest mod.
4. Dacă vrei să scrii, a citi este o condiție sine qua non. Nu poți să scrii fără să citești, fie că vorba de niște simple comunicate de presă profesionale, fie că discutăm despre eseuri, povestiri sau romane. Până și un articol reușit publicat pe blog necesită capacitatea de a lectura. Pentru succes, este important să faci acest lucru din plăcere.
5. Cititul este relaxant. Este o modalitate prin care te odihnești într-un mod activ. Ai parte de beneficii eliberându-te de stresul cotidian, de rutina obositoare, de toate grijile în care te-ai cufundat pe parcursul zilei. 30 de minute de lectură în fiecare seară te ajută să scapi de acestea.
6. Oamenii de succes citesc minim nouăsprezece cărți pe an. Nu îmi mai amintesc unde am citit acest detaliu, însă s-a dovedit că succesul depinde și de acest aspect. Lectura te îndrumă pe calea succesului. Cei care au trecut prin asta știu despre ce este vorba. Cei ce se ferec de o carte, nu au nicio șansă să afle.
7. Într-o societate românească în care manelele și kitschul domină, a citit înseamnă a da dovadă de curaj și de a oferi alternative constructive la acestea. Tu poți să faci lucru acesta? Poți să citești pentru a arăta celorlalți că se poate trăi și de această parte a baricadei? Să ne culturalizăm!
8. Să citești pentru a te dezvolta continuu. Este un avantaj pentru tine, este un avantaj pentru cei din jur. Conceptul acesta a fost aplicat de-a lungul timpului și dă roade. Devii mai bogat spiritual, înveți să vezi dincolo de aparențe. Este trist că nu promovăm în prezent lectura în modul acesta.
9. Dacă în trecut era foarte dificil să ajungi la o carte, acum găsești cu ușurință, fie că vorbim de anticariatul de la colțul străzii sau de o librarie online. De asemenea, să nu uităm de târgurile de carte

care ne îndeamnă să evoluăm. Să citim pentru că avem posibilitatea pe care cei dinaintea noastră nu au reușit să o câștige. Avem șansa să beneficiem de carti online.

10. Când citești, ești un model pentru cei de lângă tine. Ești exemplu că cele nouă motive de mai sus sunt reale și, prin comportamentul pe care îl afișezi în relația aceasta, ești un model pentru cei din jur. Tinerii din ziua de astăzi, nu toți, au nevoie de astfel de exemple. Tu poți fi unul dintre ele!

bibliotecar Mutu Cristina

”Cu cât citești mai mult, cu atât afli mai multe lucruri. Cu cât înveți mai mult, cu atât vei avea mai multe locuri în care să mergi.”

Iată un citat celebru al doctorului Suess care subliniază încă o dată însemnătatea abilităților de lectură, indiferent de vârstă. Modul în care înțelegem importanța lecturii este esențială pentru înțelegerea lumii din jurul nostru, căci lectura este benefică pentru noi toți, este fundamentală pentru a ne ajuta să găsim și să transmitem informații, este o abilitate esențială dezvoltată la o vârstă fragedă.

Pe lângă multiplele sale avantaje pe care nu le vom parcurge în acest articol, lectura este o abilitate pe care nici mulți adulți nu o (mai) folosesc suficient. Nu este de mirare că elevii nu prea mai au modele de adulți care să aibă această preocupare, de a citi. Se pare că, în mentalul colectiv, lectura a devenit un act propriu numai spațiului școlar, interesul pentru lectură pierzându-se oarecum proporțional cu înaintarea în vârstă a fiecărui individ.

Totuși, școala nu poate lupta de una singură pentru a face față schimbărilor majore specifice, de altfel, societății în care trăim. Familia, bibliotecile, instituțiile de cultură, autoritățile și societatea civilă trebuie să contribuie firesc, într-un demers coerent, la derularea unor programe/proiecte menite să promoveze lectura și s-o scoată din impas:

- familia – printr-un interes crescut pentru lectura comună părinți – bunici – copii împreună;
- instituțiile și bibliotecile - prin oferirea de servicii interesante, fonduri de carte actualizate și spații mai puțin convenționale de lectură;
- societatea civilă - prin proiecte de voluntariat în favoarea cărții și a lecturii;
- autoritățile - prin programe guvernamentale și suport material necesar.

Cu alte cuvinte, fiecare actor al societății ar trebui să contribuie dincolo de faza de constatare a îngrijorătorului fenomen, lansând semnale de alarmă și demarând proiecte de atragere a micului și marelui public spre carte și spre plăcerea de a citi.

Urmare a constatării aceluiși fenomen bulversant la elevii claselor a III-a coordonați de subsemnatele, dar și ca parte a susținerii Cadrului comun pentru dezvoltarea competențelor de comunicare în limba maternă, am identificat „lectura” ca un domeniu cheie pentru dezvoltarea acestor competențe. În încercarea de a stimula plăcerea și gustul lor pentru lectură, am decis să le ofer ocazii de resuscitare a interesului lor pentru lectură. Astfel, prin antrenarea lor în anumite proiecte și activități care să-i ajute să descopere cât de benefică este lectura, elevii au devenit ei înșiși voluntari în astfel de acțiuni, acest lucru dovedind că, odată deschisă cutia ofertelor stimulative, elevii devin activi la propria construcție prin lectură, transformând obligativitatea de a citi într-o plăcere.

Unul dintre proiectele în care am implicat elevii claselor noastre în acest an școlar a fost cel inițiat de Atelier Creativ-Recreativ Bacău. Astfel, pe baza unui contract semnat pe 1 Iunie 2020, zeci de elevi din clasele primare s-au angajat să citească fiecare cât mai multe cărți, iar pentru fiecare carte citită să întocmească o fișă de lectură. Proiectul a urmărit lărgirea zonei de confort prin lectură, dezvoltarea gândirii și a imaginației, stabilirea legăturilor între elevii iubitori de carte din școlile participante, și, nu în ultimul rând, împlinirea unei clauze din contract care prevedea obținerea de recompense pentru cărțile citite, simulând în acest fel dorința elevilor de a citi cât mai mult.

Fișa de lectură a fost concepută în parteneriat cu inițiatorul proiectului, dar fiecare partener în proiect a avut libertatea de a concepe propria fișă de lectură. Prin înlănțuirea fișelor de lectură, s-a urmărit realizarea celui mai mare număr de metri formați din fișe de lectură.

Elevii claselor a III-a B și a III-a C de la Școala Gimnazială "Traian" au realizat peste 50 de fișe de lectură, contribuind astfel la totalizarea a 1048 de fișe în proiect.

Acestea fost reunite într-o Scrisoare-fluviu de peste 220 metri, care a fost expusă pe 4 octombrie 2020 în Parcul Cancicov din Buzău, elevii și profesorii lor coordonatori marcând, astfel, sărbătoarea Zilei

Educației).

Consecința directă a implicării propriilor elevi în acest proiect și a participării lor indirect la sărbătorirea Zilei Educației prin lectură a fost stimularea și fidelizarea la lectură prin implicarea în activități voluntare și apropierea lor de cărți. Dovada stă în aceea că, și acum, la un semestru de la încheierea evenimentului mai sus-menționat, elevii claselor noastre continuă să citească și să completeze o fișă de lectură, marcând astfel nu numai încheierea lecturii unei cărți, a unei călătorii, dar și a unei descoperiri (de sine, de ce nu?) și simularea unei activități de relaționare cu o lume și personaje imaginare. Stimulați, elevii și-au creat astfel o rutină de lectură care le permite să devină cititori individuali, lucru ce impactează și contribuie la accelerarea progresului lecturii în școala primară. Cu siguranță, vom continua să demersul nostru în crearea și găsirea de noi situații provocatoare, de noi inițiative care să celebreze manifestări de lectură.

profesor inv. primar Mihaela-Roxana ANGHEL

profesor inv. primar Mirela NEACȘU

Școala Gimnazială "Traian" Pitești

Societatea postindustrială este cunoscută sub numele de societatea informațională. În țările sărace în materii prime, informația mereu actualizată devine factorul principal de producție și eficiență. Producția de informații are loc în cea mai mare parte în centre de cercetare. Informația trebuie aplicată efectiv și rapid. Se cere mai ales în transfer de informații cât se poate de fluent către cei interesați. Cu cât informația este aplicată mai eficient, cu atât mai mari sunt avantajele față de concurență în ceea ce privește ritmul de uzură, adică de învechire a informației ce poate fi valorificată economic.

Dar informația poate fi definită și ca operație cognitivă sau competență a subiectului. Pe baza experiențelor și proceselor de învățare, producem rețete informaționale, care formează fundamental realității noastre, fac posibilă o orientare viabilă și acțiuni eficiente și prin care ne păstrăm echilibrul emoțional. Informația nu este "transportator", ci creează individual, pe fondul cunoașterii culturale și științifice.

Aceste lumi subiective ale cunoașterii sunt fundamentate pe experiența socială, sunt în permanență confruntate cu lumea exterioară, trebuie să se dovedească viabile în cotidian, să poată fi acceptate și să aibă o argumentare corespunzătoare. De fapt, studiul procesului de învățare scoate în relief importanța științei cognitive și a învățării ca proces cognitiv fundamental. Spre deosebire de unele puncte de vedere care privesc numai economicul (economie digitală, piață internet), societatea cunoașterii nu este numai economia bazată pe cunoaștere, ci reprezintă mult mai mult, deoarece asigură o deosebită fără precedent a cunoașterii către toți cetățenii prin mijloace noi, folosind cu prioritate Internetul și cartea electronică, precum și metode de învățare prin procedee electronice.

Cunoașterea este o competență creatoare de identitate, iar biblioteca este facilitatoarea ei. Rețelele de informații reprezintă părți ale structurii personalității noastre, ale caracterului nostru, ale identității noastre. De imaginea noastră despre noi înșine țin și diferențele centrale și sistemele de semnificații.

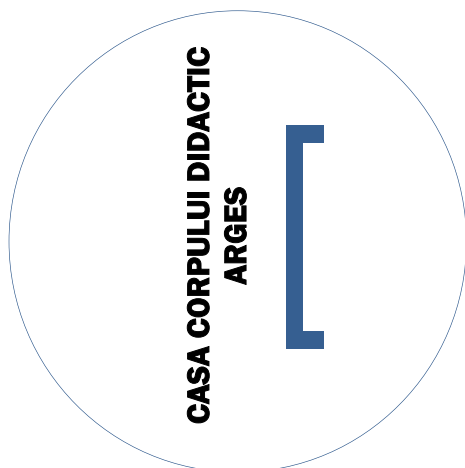
Mass-media și instituțiile educaționale sugerează că ar trebui să știm totul despre tot. Enciclopedismul ne-ar dezorienta și ne-ar face incapabili de orice acțiune. Este un semn de înțelepciune să te poți limita și concentra chiar și într-o societate informațională. De fapt, orice cunoaștere implică și o non-cunoaștere, deoarece această competență ne ajută la tratarea sau controlarea responsabilă a non-cunoașterii și a incertitudinilor.

Incitant este și conceptul de cunoaștere intermediară: rețelele de cunoștințe sunt construite pas cu pas, apoi cizelate și diferențiate, cu rezultate temporare. Cunoașterea intermediară se referă la astfel de stadii tranzitorii. Diferențierea între cunoașterea pasivă și cunoașterea activă este, de asemenea, de mare ajutor. Cunoașterea pasivă este superficială, exterioară, nu face parte din construcția realității noastre și nu este aplicabilă în situații practice. Cunoașterea activă este profundă, mai eficientă și ne influențează acțiunile. În cele mai multe cazuri, cunoașterea transmisă, receptată, este pasivă, însă poate fi activată în situații de aplicare. Ea ne ajută să punem ordine în mintea noastră, ne înlesnește orientarea într-o lume imprevizibilă și instabilă. Desfășurarea informației este, de cele mai multe ori, circulară: persoanele implicate și motivate asimilează cunoștințele necesare în câmpul lor de acțiune.

În repetate rânduri, modelul transmiterii liniare a informațiilor s-a dovedit a fi fals. Speranța că transmiterea unui fond comun de cunoaștere ar putea duce la un stadiu unitar de cunoștințe și la o uniformizare a evaluărilor a fost de asemenea infirmată. Fiecărui individ îi revine să decidă și să își assume responsabilitatea dacă va cunoaște sau nu un anumit lucru.

Sarcina educației este și conștientizarea caracterului constructiv și reflexiv al cunoașterii, nu doar creșterea masei de cunoștințe. Reflexivitatea cunoașterii nu înseamnă doar reflectarea la consecințele noilor informații, diferențierea între cunoașterea vitală, utilă și cea care ne pune viața în pericol ci și auto-observarea. Reflexivitatea se referă la evaluarea critică a autorităților, dar și la atenția asupra propriilor reacții față de realitatea exterioară. Altfel spus, raportul reflexiv cu procesul de cunoaștere stimulează în același timp discernământul și prudența în judecată. În fine, societatea cunoașterii asigură bazele unei viitoare societăți a conștiinței, a adevărului, moralității, creativității și spiritului.

*bibliotecar Daniela Brebene
Liceul Teoretic "Ion Cantacuzino"*

IMPORTANȚA LECTURII

„Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit” (Eugenia Șincan, Îndrumător pentru învățători, părinți și copii, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993, p.9). De altfel, cartea este o comoară fără de preț, în care își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie.

Lectura are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei de patrie, la educarea sentimentelor estetice.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Importanța lecturii este evidentă și mereu

actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică (Silvia Nuță, Metodica predării limbii române în clasele primare, Ed. Aramis, București, 2000, p.233-234):

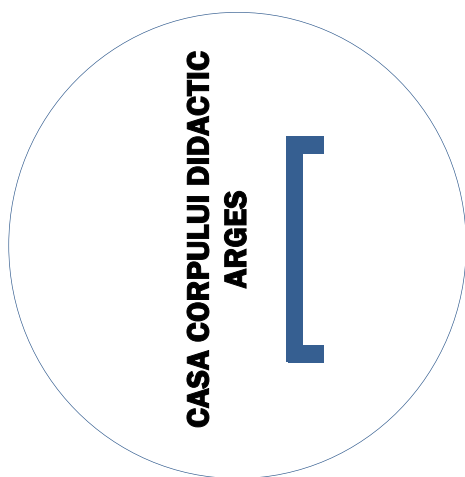
- **aspectul cognitiv:** prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- **aspectul educativ:** lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- **aspectul formativ** constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Școala are privilegiul de a determina în mare măsură devenirea ulterioară a individului, profesia pe care o va urma precum și în mare parte bagajul de cunoștințe pe care individul îl duce cu el mai departe. Astfel, cititorii de cărți cresc pe băncile școlii, și responsabilitatea cadrelor didactice e să aprindă pasiunea pentru lectură în inima micilor potențiali cititori. Profesorii au dificila responsabilitate de a concura mass-media și jocurile de calculator, făcând din lectură nu doar o alternativă viabilă ci una de preferat. Nu este nici pe departe o sarcină ușoară, dar odată câștigat acest razboi ce se duce pentru timpul elevilor, putem considera că ne-am achitat de o bună parte din datoria morală față de elevi. Personalitatea multor elevi este deja conturată la sfârșitul școlii, iar tocmai aceasta e menirea organizației școlare: formarea personalității elevilor.

O educație completă este cea care se finalizează cu autoeducația care să dureze toată viața. Astfel, lectura trebuie integrată cu mult mai multă responsabilitate în activitatea didactică.

Numai citind poți înțelege tainele universului.

*prof. înv. primar Mesteacăn Andreea
Școala Gimnazială ”Constantin Brâncoveanu,,*

BIBLIOTECA ȘI PANDEMIA

În privința sarcinilor de sprijin al procesului educațional din punctul de vedere al bibliotecilor în vreme de pandemie, provocarea constă în respectarea regulilor de distanțare socială, respectiv, după redeschidere, solicitările pentru servicii fizice. Astfel, multe activități s-au mutat în spațiul virtual și anume a activităților culturale, lansări de carte, organizarea unor expoziții virtuale, participarea la conferințe și întâlniri metodice. Serviciile bibliotecare s-au modificat esențial, deoarece s-a modificat modalitatea cererii, precum și serviciile privind informațiile. Deservirea anumitor texte s-a realizat în variantă scanată, bibliografia școlară a fost mutată în spațiul virtual, devenind accesibilă oricui; de asemenea, a apărut alternativa de e-learning și s-a mutat în spațiul virtual și activitatea makerspace (atelier comunitare de

creație). Desigur, s-a modificat perioada și procedura de împrumut al documentelor, respectiv multe alte servicii au fost mutate exclusiv în spațiul virtual. Realizarea bibliografiilor a fost și înainte strâns legată de spațiul virtual, dar acest aspect a devenit mult mai accentuat acum. S-a transformat total procesul de comunicare cu utilizatorii, deoarece relațiile personale/fizice au fost înlocuite de lumea online. Comunicarea cu profesorii este posibilă și trebuie realizată prin telefon, email sau alte platforme pe internet. Rezolvarea întrebărilor ivite, discutarea instrucțiunilor este necesară în continuare, deoarece activitățile de cercetare și munca, continuă. Din cauza provocărilor pandemiei, este din ce în ce mai important ca bibliotecile să pună în aplicare posibilitățile oferite de resursele tehnice și online moderne. După redeschidere, biblioteca va trebui să caute diferite soluții pentru a detensiona contactul direct dintre utilizatori și bibliotecari. În perioada următoare, cu siguranță va funcționa modelul hibrid care oferă atât servicii bibliotecare digitale, cât și fizice, pe care cititorii le pot utiliza conform propriilor exigențe. În ceea ce privește provocările viitoare, trebuie să menționăm problemele legate de replanificare, garantarea siguranței, deservirea noilor utilizatori și recucerirea celor vechi, respectiv consolidarea rolului lor social. În acest sens poate fi esențială flexibilitatea, sfera relaționării publice de o calitate superioară și a dotărilor tehnologice. Țările Europei au adoptat metode și atitudini diferite în privința eliminării treptate a restricțiilor. În Olanda, de exemplu, la mijlocul lunii mai, bibliotecile au fost primele instituții culturale care s-au redeschis, ceea ce nu este surprinzător, deoarece studiile arată că în Olanda bibliotecile sunt mult mai frecventate decât cinematografele sau muzeele. Bibliotecile publice finlandeze au un rol deosebit de important în promovarea culturii și în viața cotidiană a oamenilor. Deseori, o bibliotecă joacă rolul unui forum comunitar, fapt datorat dezvoltării și modernizării constante a serviciilor. A devenit evidentă necesitatea dezvoltării fișierelor electronice cu scopul de a realiza o structură de servicii compatibilă cu cerințele cititorilor. Principiul de bază este o bibliotecă electronică unitară care poate deservi și bibliotecile localităților, dar pentru asta vor avea nevoie de subvenții. Bibliotecile din Grecia au încercat în primul rând să se adapteze la situația actuală a pandemiei și să ofere informații utile care vin în ajutorul oamenilor în această situație. Astfel, biblioteca se dovedește a fi o stație intermediară între conținutul științific și publicul larg, fiind perfect capabilă de a transmite informațiile utile în mod fiabil și pe înțelesul tuturor. După închidere, și bibliotecile italiene s-au adaptat rapid, pornind spre serviciile digitale, informarea online. Deși în acest caz nu poate fi vorba de o abordare unitară, s-au străduit să dirijeze cititorii în direcția bazelor de date naționale și internaționale, respectiv către împrumuturile digitale. Marea majoritate a bibliotecilor din Ungaria au reușit să reacționeze flexibil în această situație neașteptată și, în pofida faptului că au rămas închise, au reușit să identifice, prin reorganizarea unor servicii mai vechi și dezvoltarea unora noi, acele posibilități prin intermediul cărora și-au putut oferi suportul utilizatorilor – de exemplu, prin intermediul programului E-learning.

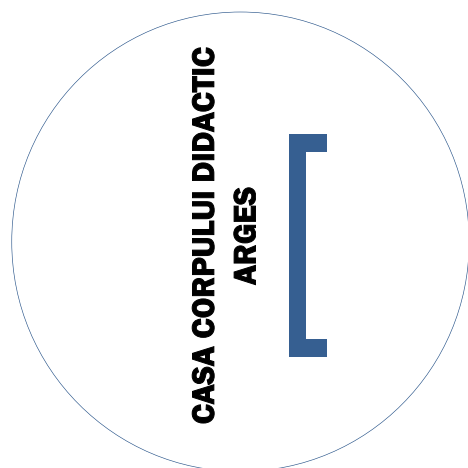
Asociația Bibliotecarilor Francezi (Association des Bibliothécaires de France) a publicat o recomandare în privința redeschiderii treptate. Ei recomandă în primul rând restructurarea treptată a serviciilor, respectiv un plan de deschidere etapizat în funcție de sfera serviciilor și le solicită organelor de stat explicații exacte, argumente în privința măsurilor necesare redeschiderii. Bibliotecile se confruntă cu faptul că deocamdată se află doar la începutul perioadei de tranziție către serviciile digitale și mai au un drum lung de parcurs pentru a reuși să formeze un ecosistem digital cu diferiții actori ai lumii cărților. Evident că multe lucruri vor reveni la normal, poate chiar cu o mai mare intensitate. Este demonstrat faptul că persoana, văzând conținutul virtual, va dori să vadă originalul. În situația creată, după „marea deschidere”, bibliotecile se pot dezice pe o perioadă de accesul liber la raft, de activitățile în grup și multe

altele, dar rămân cele individuale, atât în incintă, cât și la distanță. În linii mari, bibliotecarii vor fi nevoiți să inoveze permanent și, dacă vor mai exista situații similare acesteia, să fie mai bine pregătiți. Acum mai mult ca oricând bibliotecarii trebuie să fie deschiși spre nou, să asimileze tehnologii, aplicații, care în condiții de criză pot fi o mare salvare. Bibliotecile trebuie să îmbunătățească serviciile virtuale și să inoveze în sfera serviciilor noi.

[https://www.bcuculuj.ro/ro/bb/bb-numar1-articol1\(accesat in 19/04/2021\)](https://www.bcuculuj.ro/ro/bb/bb-numar1-articol1(accesat in 19/04/2021))

[https://zenodo.org/record/4071673/files/Osoianu_Paradigma_bibliotecii.pdf\(accesat in 19/04/2021\)](https://zenodo.org/record/4071673/files/Osoianu_Paradigma_bibliotecii.pdf(accesat in 19/04/2021))

bibliotecar Badea Irina - Școala Gimnazială „George Topîrceanu”- Mioveni
profesor Bălan Petruța Mădălina - Școala Gimnazială „George Topîrceanu”- Mioveni
profesor Înv. Primar Tican Elena Aurora - Școala Gimnazială „Petre Țuțea”- Boteni

BIBLIOTECĂ TRADIȚIONALĂ ÎN OGLINDĂ CU BIBLIOTECA DIGITALĂ

Trăim în era în care totul se întâmplă în online. Nici presa în format print nu se mai bucură de același avânt, ca la început. Informația s-a digitalizat, a devenit mult mai accesibilă, s-a multiplicat în formate variate și e în disponibilă la orice moment.

Acum câțiva ani, nu puteam aduce în discuție internet-ul, ca și sursă de informare. Mijloacele pe care le utilizam erau cărțile, enciclopediile, atlasele și dicționarele în format fizic.

Pe parcursul anilor, axa de domenii s-a extins, s-au dezvoltat noi subiecte de studiu, iar paleta de informații a devenit tot mai vastă. Tehnologia a fost factorul decisiv, iar internetul a fost mediul propice pentru a dezvolta această ramură de răspândire a informației într-un format compact.

Biblioteca tradițională e cea care a adunat toate aceste resurse de informare într-un singur loc, pentru a facilita accesul la conținut. Diferența dintre biblioteca tradițională și biblioteca virtuală este dată de experiența oferită utilizatorilor.

Biblioteca tradițională te invită acasă, la ea pentru a-ți servi cele mai bune titluri, din domenii diverse. Aceasta pune accent pe ideea de comunitate, socializare, educație, informație corectă și calitativă. Totul se întâmplă într-un cadru intim, o atmosferă familiară, printre pagini de literatură și economie până la istoria artei și psihologie. Resursele informaționale devin tot mai dezvoltate, iar spațiul alocat surselor de informare este restrâns, în acest caz.

În timp ce, biblioteca online pune la dispoziția utilizatorilor o gamă cuprinzătoare de cărți, materiale didactice, ebook-uri, lucrări și referate care pot ajunge în casa utilizatorilor, cu un minim de efort și timp.

Biblioteca tradițională a avut și perioada ei de apogeu. Având în vedere că, biblioteca online a fost mereu cu un pas înaintea ei, aceasta a cunoscut o scădere a utilizatorilor. Însa, va rămâne tot un mijloc de referință pentru informare, îmbogățirea cunoștințelor, aprofundare sau documentare.

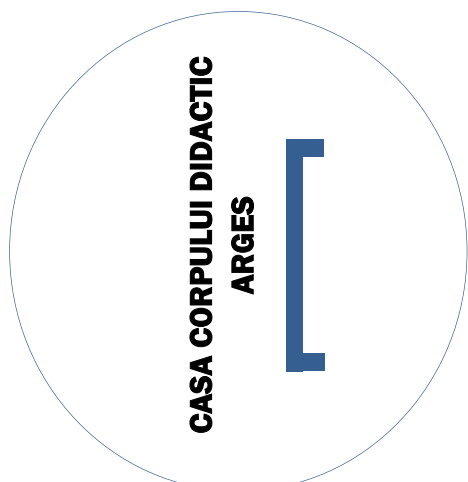
Cartea tipărită nu cred că se va demoda niciodată. Nimic nu se compară cu senzația pe care ți-o oferă răsfoirea paginilor unor cărți, mirosul lor poate vechi, dar autentic, imaginile care par mai vii și mai pline de trăiri decât cele din sursele digitale. Un sentiment real.

Am putea spune că biblioteca tradițională a încercat să încorporeze digitalul prin oferirea de acces la internet și prin dezvoltarea propriilor site-uri sau portaluri online.

Fiecare are avantajele și dezavantajele ei. Acum, depinde și de ce așteptări au utilizatorii. Celor din generația actuală, e foarte probabil să le fie chiar străin, spațiul unei bibliotecii sau poate i-au călcat pragul de câteva ori.

Prin urmare, am putea menționa ca și dezavantaj, drumul până la bibliotecă, căutarea materialelor ce necesită timp pentru că nu găsești totul, într-o singură carte. În cazul bibliotecii virtuale, lucrurile stau diferit. Ai nevoie doar de un laptop sau un smartphone că e mult mai compact și-l poți lua cu tine, oriunde. O conexiune bună la net îți pune la dispoziție zeci de surse de informații gratuite sau contra cost. Acestea pot reprezenta fundamentul de la care se poate pleca în realizarea unei teze de licență.

*administrator de patrimoniu, Cîrstea Nicoleta Georgiana
secretar șef, Anton Iuliana*

CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET

Cartea, înlocuită în zilele noastre de calculator, televizor și diverse jocuri electronice? Cartea ajută pe oricine să înțeleagă frumusețea vieții, este izvor de informații, cunoaștere și înțelepciune, este un prieten apropiat sufletului, cartea informează și formează. Cu ajutorul cărții visezi cu ochii deschiși, rândurile cărții capătă aripi și parcă se derulează un film în fața ochilor. Cartea trebuie atinsă cu ochii și cu mintea, să simți povestea și aceasta din urmă să prindă suflet și să fie prietena cea mai bună.

Cartea, este un izvor de fantezie, emoție, îl face pe copil să simtă că este personaj din carte, că participă la acțiune. Apropierea copilului de carte trebuie să fie cât mai timpurie, pentru a avea efecte pozitive și durabile în dezvoltarea limbajului, comunicării, în socializare, în educarea acestuia pe toate planurile. Cartea este foarte importantă în viața copilului. Ea este o comoară fără preț, este

îndrumătorul care face copilul să se bucure, să râdă și să plângă. O carte îl trimite la alte cărți și toate împreună formează bază puternică și de durată a culturii unui copil. Cartea, nu doar dezvoltă vocabularul, ci ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, ne întărește. Cartea, înlocuiește în zilele noastre de calculator, televizor și diverse jocuri electronice?

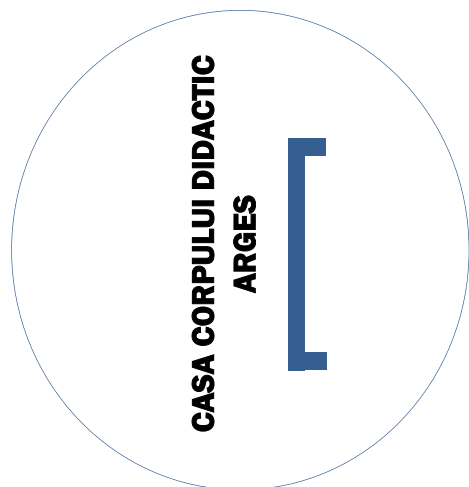

Cartea ajută pe oricine să înțeleagă frumusețea vieții, este izvor de informații, cunoaștere și înțelepciune, este un prieten apropiat sufletului, cartea informează și formează. Cu ajutorul cărții visezi cu ochii deschiși, rândurile cărții capătă aripi și parcă

se derulează un film în fața ochilor. Cartea trebuie atinsă cu ochii și cu mintea, să simți povestea și aceasta din urmă să prindă suflet și să fie prietena cea mai bună. Cartea, este un izvor de fantezie, emoție, îl face pe copil să simtă că este personaj din carte, că participă la acțiune. Apropierea copilului de carte trebuie să fie cât mai timpurie, pentru a avea efecte pozitive și durabile în dezvoltarea limbajului, comunicării, în socializare, în educarea acestuia pe toate planurile.

Cartea este foarte importantă în viața copilului. Ea este o comoară fără preț, este îndrumătorul care face copilul să se bucure, să râdă și să plângă. O carte îl trimite la alte cărți și toate împreună formează bază puternică și de durată a culturii unui copil. Cartea, nu doar dezvoltă vocabularul, ci ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, ne întărește.

*bibliotecar Alina Pătrulescu
Liceul cu Program Sportiv Câmpulung*

CARTEA – OGLINDA CITITORULUI

« Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental » (Irina Bokova).

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domeniu de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și îmbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie cartea.

Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi.

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sirenă, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Dezvoltarea impetuoasă a științei și tehnicii contemporane este rodul creativității lui homo libri, a omului stăpân pe Galaxia Gutenberg, domeniul cunoașterii aplicate, prin care omul intră în faza tehnologică a progresului. În ultimii ani, tehnologia a remodelat modul de petrecere a timpului liber, a reorientat atenția către mediul on-line, către televiziune sau către presa scrisă. Astfel, în special tinerii și mai ales copiii au fost îndepărtați de minunata lume a cărților. Toate aceste povești au fost date uitării și elevii au pierdut obiceiul de a citi.

Având permanent ca obiectiv dezvoltarea fizică și psihică a copilului, pe care nu trebuie să-l considerăm un simplu „sac” de cunoștințe, ci un factor activ și creator în procesul propriu de învățare și formare, educatorul și părintele trebuie să știe că „tot ce e mai frumos este, mai presus de orice, rezultatul unui calcul exact”(Charles Baudlaire

Lectura cărților este un proces complex, care se însușește treptat, într-o perioadă de timp relativ îndelungată, începând cu primele săptămâni ale perioadei de școlarizare, când se învață literele alfabetului și continuând apoi cu exersarea deprinderilor de a citi curent, corect, conștient și expresiv. Privit în sine, actul lecturii este o operație psiho- fiziologică, care constă în transpoziția simultană a unor semne din registrul vizual, imprimate într-o pagină, în semnificații mintale. Se consideră pe deplin formată deprinderea de a citi, când transpoziția se realizează în tăcere.

Cărțile oferă modele de conduită, le dezvoltă simțul critic, îi informează, le îmbogățește cultura. Din cărți vor citi legende și povestiri istorice, poezii despre plante, animale și faptele oamenilor, vor afla lucruri minunate despre personalitățile marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, despre tradiții, obiceiuri, sărbători, grădinărit, gătit, condus și altele. Cel mai sigur și sincer prieten e cartea.

Citindu-le observăm cum ne șlefuiesc mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente pilduitoare. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților "crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii împlânziți vor birui tristețea trecerii prin viață.

" Lectura nu devine plăcere decât dacă intră în joc creativitatea, decât dacă textul ne oferă șansa de a ne pune aptitudinile la încercare" (Wolfgang Iser). Ea implică dialogul cu textul, în care elevii fac predicții, își pun întrebări și încearcă să răspundă la ele, parafrazează, își imaginează, fac deducții, integrează noile elemente în cadrul schemelor proprii despre lume și viață, despre cunoaștere, citesc si

recitesc textul, fac pauze de gândire. Frumusețea textului literar autentic, fie că este narativ sau descriptiv trebuie să speculeze trăirile adevărate ale copilului. Atitudinea elevilor față de mesajul artistic trebuie să fie deschisă, comprehensivă, exploratoare, iar receptarea trebuie să se sprijine pe angajarea acestui spațiu de libertăți bazat pe interpretări personale, creatoare.

Pentru a-i familiariza pe elevi cu instrumente ale muncii cu cartea, trebuie apelat la o metodă ce urmează calea parcursă de cititorul cu experiență atunci când citește. Această metodă este lectura explicativă. Ea este o îmbinare a lecturii (a cititului) cu explicațiile necesare împreună ducând la înțelegerea mesajului textului. Etapele sau componentele lecturii explicative prin care se face receptarea mesajului textului sunt următoarele: citirea integrală a textului, citirea pe fragmente și analiza acestora, întocmirea planului de idei a textului, conversația generalizatoare, reproducerea textului pe baza planului, citirea de încheiere.

Un rol deosebit în stimularea curiozității și interesului pentru lectură al elevilor îl poate avea înființarea bibliotecii clasei, care se îmbogățește prin cărțile aduse de elevi.

Este foarte important ca elevul să conștientizeze faptul că în lectură nu viteza contează, ci înțelegerea justă și deplină a textului, memorarea fidelă a elementelor esențiale, capacitatea de reproducere a lor ori de câte ori este nevoie. Când cititorul caută să pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor și frumusețea stilului, el face o lectură activă. Cel care „aleargă” cu ochii pentru a parcurge cât mai multe texte, fără să pătrundă sensul și valoarea lor, întreprinde o lectură superficială. Scriitorul francez Jules Payot combate cu înverșunare acest fel de lectură: " la mulți copii se dezvoltă o manie stranie: devorarea cărților. Niciodată nu se opresc pentru a înțelege, niciodată nu se întreabă dacă este adevărat ceea ce citesc.

Cartea «ne face să trăim în afară de minciună, nedreptate și prejudecăți» (Mihail Sadoveanu). «Poate că nu cele mai mari fericiri le poți găsi într-o carte, dar în mod sigur de cele mai mari nefericiri te poți apăra citind. Poți supraviețui oricărei încercări dacă ai de partea ta cuvântul așezat în rând nobil. Pentru ca acesta este adevărul: cartea ne face puternici. Cartea ne face nemuritori» (Alice Năstase Buciuța).

De la mic la mare, de la tânăr la vârstnic, toți beneficiarii dreptului de a citi , putem înmănușea cuvintele de recunoștință pentru beneficiile cărții, în buchetul nemuritoarelor versuri:

«Carte frumoasă cinstite cui te-a scris

Încet gândită, gingaș cumpănită;

Ești ca o floare anume înflorită

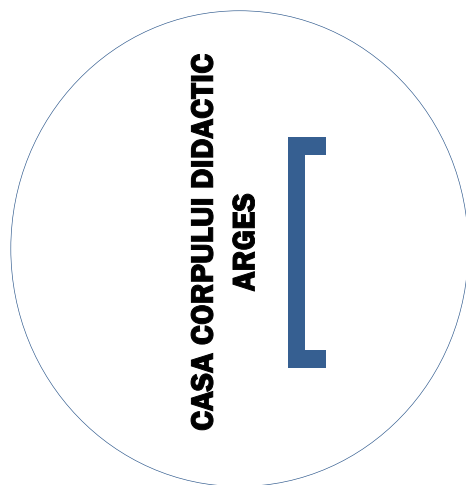
Mâinilor mele, care te-au deschis»

(Tudor Arghezi, Ex libris)

Bibliografie:

1. Constantin Cucuș- Pedagogie, Editura Polirom, Iași , 2006, pag. 76
2. Constantin Parfene- Compozițiile în școală, E.D.P. București,1980, pag.69-70
3. Aurica Pulbere, Adriana Kacso - învățământul primar, Editura Miniped, București, 2003,pag 26

*bibliotecar Radu Irina
profesor Toma Simona
Școala Gimnazială Traian Pitești*

CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET

Tocmai am aflat dintr-un studiu că în ultimul an un procentaj foarte mic au mai citit românii o carte. Trist – dar adevărat. Ce putem face să remediem această situație? Oare chiar nu mai avem timp să mai citim o carte pe an? Bineînțeles că a fost o întrebare retorică...

De exemplu, Vasile Alecsandri făcea următoarea afirmație: "Cartea face pe om, om!", "mama" este cea care "se zbate toată viața ca fiul sau fiica sa să fie om!".

Dacă ne amintim ce spunea Andrei Pleșu, realizăm că, într-adevăr, "Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngeri".

Emile Faguet spunea "Cartea este mica mobile a minții noastre, motorul spiritului, unealta care vine în ajutorul lenei de a gândi, insuficienței noastre, precum și bucuriilor sufletului", iar Henry Ward Beecher întărește și el afirmația de mai sus, adăugând faptul că „O carte este o grădină, o livadă, o magazie, o reuniune, un însoțitor la drum, un sfătuitor, o mulțime de sfătuitori".

"Numai citind mereu creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini" – Mihai Eminescu.

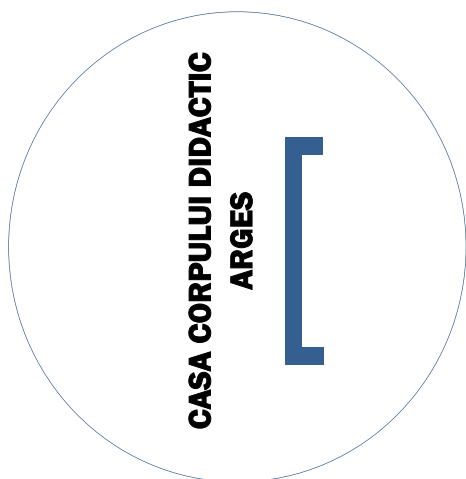
Întotdeauna m-au fascinat cărțile. Încă de mică am considerat că îmi găsesc un fel de refugiu în lumea cărților, a poveștilor ce mi-au făcut copilăria mai frumoasă. Pentru că la 2 ani cunoșteam alfabetul până am intrat la școala mi-a plăcut să descopăr prin piață unde se vindeau diferite cărți, inclusiv pentru copii diferite cărți sub îndrumarea atentă a mamei mele. Țin minte că printre primele cărți citite în întregime citite de mine a fost Biblia copiilor până să ajung la școală. Consider că orice carte citită reprezintă un câștig pentru mintea umană. Pe cât vrem să știm mai multe, pe atât realizăm că nu știm mai nimic... Este minunat să oferi informații mai departe viitoarelor generații. Proverbul "cine n-are carte, n-are parte" din punctul meu de vedere este adevărat. Trebuie să ținem vie în conștiința copiilor că doar aflând despre anumite lucruri, te pot ajuta în viață prin descoperirea a cât mai multor cărți, că trebuie să fim într-o continuă formare, chiar și atunci când școala obligatorie a trecut.

Cititul nu trebuie niciodată să piară. Deși tehnologia a dat într-un fel buzna în viața noastră și ne-a acaparat fără să ne dăm seama viața, nu trebuie să uităm să ne mai facem timp și pentru a mai citi câte o carte din când în când. Poate nu întâmplător Dumnezeu ne-a lăsat cu rațiune și ne-a lăsat liberi

să descoperim lumea. Faptul că suntem o ființă superioară trebuie să profităm din plin de acest prilej. Cunoscând cât mai multe lucruri, putem discuta cu orice om cât mai multe subiecte. Viața este într-o continuă mișcare. Trebuie să ținem pasul cu ea. Trebuie să ținem pasul cu ce este actual, modern, dar să ne cunoaștem și trecutul. Atunci când dorești să călătorești este bine când îți amintești din școală ceea ce ai descoperit la disciplina geografie. Cu cât citești din mai multe domenii, cu atât te consideri mai bogat din punct de vedere intelectual.

"Ai carte, ai parte", iar cartea poate fi și o hrană sufletească.

*profesor doc. Coman Georgiana Dalia
Școala Gimnazială Nr. 1 Lerești*

CARTEA LEAC PENTRU SUFLET

MOTTO:

"Cărțile sunt prietenii cei mai liniștiți și constanți, consilierii cei mai accesibili și înțelepți și profesorii cu cea mai multă răbdare.,,

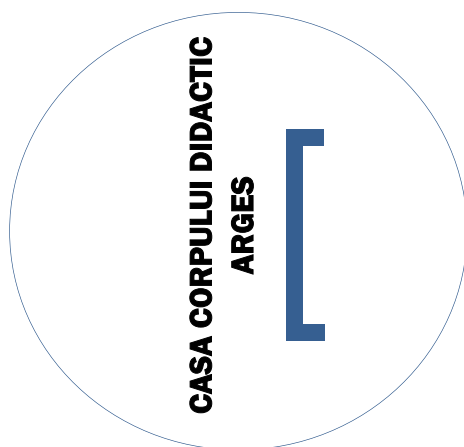
Charles W. Eliot

Cartea este o comoară fără de preț, care adună cele mai frumoase gânduri ale autorului pe care cititorii le pot folosi în voie. Cărțile ne vor lumina gândirea și interiorul. În ele trebuie să regăsim frumusețea și adevărul, sunt o bună terapie pentru suflet și ne ajută să progresăm. O carte bună este o comoară fără de sfârșit, este râul nesecat al cunoașterii.

Noi trebuie să avem dragoste pentru carte, pentru că ea răsplătește generos dragostea ce i-o purtăm. Ea te instruește chiar și fără să i-o ceri și poate, când nici n-o dorești. Căci mare e puterea cărții! Această putere crește și mai mult dacă deschizi inima în fața cărților, dacă le întrebi cum trebuie să trăiești, care este rostul vieții, cum să fii cetățean destoinic al patriei tale, demn de poporul tău. De altfel, în carte cauți răspuns la problemele ce-ți stau în față. Spre deosebire de celelalte surse de informație intelectuală ca: radioul, televiziunea, cinematograful, internetul, avem un mare avantaj față de aceasta pentru că tăcerea adâncă a cărții spune mult și complet. Un singur dezavantaj îl are cartea: că nu vorbește, decât atunci când o întrebi; nu este bineînțeles o slăbiciune, ci un specific al acestor prieteni discreți. Nu ignorăm radioul, televizorul sau internetul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Instruirea și cultura nu se fac numai prin presă, prin radio și cinematograf sau internet, prin televiziune sau pe cale orală.

Cartea reprezintă mai întâi cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar ele reprezintă de fapt o stare cataleptică a istoriei omului, pe care fiecare dintre noi o poate risipi, înviind o lume nebănuită.

bibliotecar Săfârbașa Maria Carmen

CARTEA -LEAC PENTRU SUFLET

În urmă cu trei sute de ani cronicarul moldovean Miron Costin spunea "cetitoriului": "...pe lângă alte trebi, să aibă vreme și cu cetitul cărților a face iscusită zăbavă, că nu iese alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților". Cartea "departe lucruri de ochii noștri ne învață, cu acele trecute vremi să pricepem cele viitoare". Astăzi, cuvintele cronicarului sunt de mare actualitate.

Indiferent de vârstă sau preocupare profesională, lectura este nu numai o utilă și plăcută petrecere a timpului liber, întocmai ca vizionarea unui spectacol sau a unui film, audierea unui concert.

Literatura (cu poezia, proza, teatrul) evocă aspecte din viață, înfățișează tipuri umane cu sentimentele și patimile lor. Trăim și re trăim odată cu personajele experiențe similare sau cu totul speciale. Ne vom recunoaște mereu cu bune și rele, cu defecte și calități, vom îndrăgi anumite personaje prin atitudinea și comportamentul lor, luându-le drept model de viață sau din contră putem să le condamnăm.

Prin lectură coborâm în lăuntru nostru. Datorită lecturii suntem mai buni, mai înțelegători față de ceilalți, mai sensibili, simțim și gândim mai nuanțat.

Lectura de calitate ne încălzește sufletul. "Literatura e o navă fantastică, pe bordul căreia străbatem mări și oceane. Scriitorii sunt niște ghizi care ne poartă de mână prin ținuturi îndepărtate".

Zilnic apar cărți noi, informații noi. Cum am putea trăi azi fără să citim?

"Cine nu citește literatură se aseamănă sihastrului din nu știu ce sectă ciudată, care se zidește într-o peșteră, complăcându-se în întunericul ignorării absurde a lumii și a vieții...".

Desigur nu ometem faptul că lectura poate fi, în funcție de scopul urmărit, de plăcere, pentru a emite judecăți de valori asupra unor opere sau ca să ne instruim, să ne îmbogățim cunoștințele. Și aici intervine procesul de lungă durată prin care lectura (în școală) devine un mijloc foarte eficient pentru dezvoltarea deprinderii de a vorbi, a scrie corect și expresiv sau de a ne însuși cunoștințe.

Există diferite modalități de a intra în contact cu "lumea cărților", în funcție de natura acestora și de individualitatea cititorului. Astfel textele științifice vor fi întotdeauna lecturate pas cu pas, cu răsfoirea paginilor, cu confruntări, consemnări ale informațiilor, față de lectura operelor literare care implică o altă "tehnică de a citi".

Literatura trăiește prin lectură, destinul ei presupunând firesc prezenta publicului.

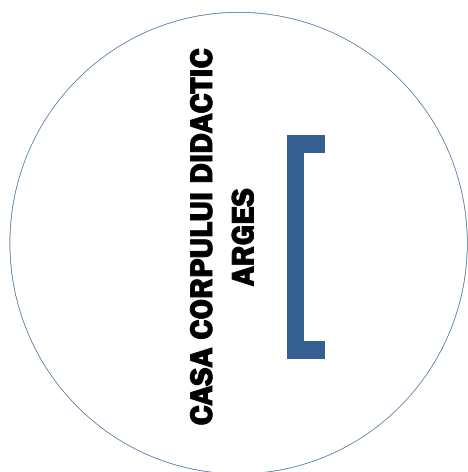
Deci să citim!

Bibliografie:

Roman Ion, *Vorbiți mai bine, scrieți mai bine românește*, Ed. Științifică, București, 1966.

Rachieru Adrian Dinu, *Orizontul lecturii*, Ed. Facla, Timișoara, 1983

*profesor învățământ preșcolar Enăchescu Ileana Loredana
G.P.P. Lumea Copiilor, Topoloveni, județul Argeș*

CARTEA, MIRACOL ÎN VIAȚA ELEVILOR

Cartea trebuie să devină prietena elevului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, elevul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Școala joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și implicit, de lectură. Rabelais spunea despre copil că „este un foc ce trebuie aprins și nu un vas ce trebuie umplut”. Secretul acestui foc rezidă în propria noastră capacitate de a-i prezenta cartea ca pe ceva ce trebuie cucerit, ca pe o materie vie. Plăcerea de a citi este un sentiment pe care trebuie să-l împărtășești cu ceilalți, aceasta va fi deviza cheie.

Noi trebuie să avem dragoste pentru carte, pentru că ea răsplătește generos dragostea ce i-o purtăm. Ea te instruește chiar și fără să i-o ceri și poate, când nici n-o dorești.

Nu trebuie ignorate radioul, televizorul sau calculatorul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Piesa de teatru, filmul, emisiunile radio și televizorul ne impun un ritm de urmărire, înțelegere, ne împiedică să insistăm asupra unor momente care ne-au interesat sau care ne-au plăcut mai mult. O carte te trimite și la alte cărți și ele toate formează baza trainică a culturii noastre.

Alegerea potrivită a cărților duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele elevului. Pentru a-i determina pe elevi să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare, stăruință, gustul pentru lectură. Uneori mediul familial

influențează atitudinea față de lectură. Dacă elevul a văzut că părinții, frații nu citesc o carte, el de ce să citească? De aceea intervenția profesorului este necesară în asemenea cazuri.

În primul rând, obiectivul principal este trezirea interesului elevilor pentru lectură în general. Pentru fiecare profesor și pentru elevii săi cheia succesului o reprezintă acest punct de plecare. Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie. Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi – o necesitate dorită și trăită, e potrivit ca și familia să se implice activ în apropierea copilului de miracolul cărții, încă înainte de învățarea alfabetului. Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia.

Odată format, gustul pentru lectură se poate transforma într-o adevărată pasiune. Influența pasiunii pentru citit, formată din anii copilăriei sau ai adolescenței, poate să se resimtă toată viața, un astfel de exemplu dându-ne marile personalități culturale ale omenirii, care au fost cititori pasionați.

Dacă repartizarea timpului petrecut în afara școlii se face judicios, munca organizată sistematic devine o deprindere pentru tot restul vieții. Numărul de ore destinat lecturii depinde de posibilitățile de asimilare ale elevului, de condițiile lui de muncă, de nevoia simțită de elev de a citi. Lectura sistematică și bine îndrumată ajută pe elevi să-și lărgescă orizontul cunoștințelor și să asimileze mai ușor lecțiile, contribuie la dezvoltarea gândirii și a limbajului.

Bibliografie:

Popescu. Ion, „Lectura elevilor”, Ed. Didactica si Pedagogica, București,2000
Cornea, Paul, „Introducere in teoria lecturii” Ed. Minerva, București, 1988

*profesor Șerbănescu Arina
Școala Gimnazială "Mircea cel Bătrân" Pitești*

CARTEA, PRIETENA ORICĂRUI COPIL!

Cartea ajută pe oricine să înțeleagă frumusețea vieții, este izvor de informații, cunoaștere și înțelepciune, este un prieten apropiat sufletului, cartea informează și formează. Cu ajutorul cărții visezi cu ochii deschiși, rândurile cărții capătă aripi și parcă se derulează un film în fața ochilor.

Cartea trebuie atinsă cu ochii și cu mintea, să simți povestea și aceasta din urmă să prindă suflet și să fie prietena cea mai bună.

Cartea, este un izvor de fantezie, emoție, îl face pe copil să simtă că este personaj din carte, că participă la acțiune. Apropierea copilului de carte trebuie să fie cât mai timpurie, pentru a avea efecte pozitive și durabile în dezvoltarea limbajului, comunicării, în socializare, în educarea acestuia pe toate planurile.

Cartea este foarte importantă în viața copilului. Ea este o comoară fără preț, este îndrumătorul care face copilul să se bucure, să râdă și să plângă. O carte îl trimite la alte cărți și toate împreună formează bază puternică și de durată a culturii unui copil. Cartea, nu doar dezvoltă vocabularul, ci ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, ne întărește.

Cartea este un mod de comunicare și reprezintă o ordonare a cuvintelor la formele lor cele mai expresive. Ajută copiii să se exprime mult mai ușor, mult mai frumos, mai corect.

Din momentul în care copilul începe să se intereseze de lumea din jurul lui puteți să începeți să îi spuneți povești scurte. Primul contact cu cartea și, implicit, cu lectura, se poate realiza încă din primele luni de viață. Copilul va fi atras de intonația din vocea voastră, apoi va simți dorința de a întinde mânuțele pentru a apuca obiectul care îi stârnește atenția. Din acest moment îi puteți arăta cărțile cu pagini groase de carton, din pânza, chiar din plastic, viu ilustrate, pentru un prim contact vizual și tactil.

Primele povești pe care i le citiți copilului trebuie să fie scurte. Ele sunt de cele mai multe ori despre animale sau lumea fantastică, cu prinți și prințese. Momentul ideal pentru a citi povești copiilor mici este înainte de somnul de după-amiază sau seara la culcare.

S-a constatat că un copil care are încă de mic o carte de povești în mână va fi curios să cunoască conținutul acelei cărți, să îi vadă imaginile iar apoi, pe măsură ce crește, să citească poveștile și să evadeze în lumea lor. Anumite asociații recomandă părinților să le ofere spre audiție copiilor în fiecare săptămână povestioare spuse chiar de povestitori. Aceștia sunt oameni motivați și pasionați de ceea ce fac, astfel încât aceste inițiative îi permit copilului să descopere o altă față a lecturii și le stârnesc interesul față de cărți.

De asemenea, la grădiniță, educatoarea le stârnește curiozitatea copiilor în ceea ce privește cărțile, poveștile și lectura. Povestirea este una dintre cele mai îndrăgite activități dirijate din grădiniță care satisface nevoia de cunoaștere și de afectivitate a copiilor, le stimulează imaginația și le creează cadru optim de comunicare.

Povestirile educatoarei contribuie totodată la familiarizarea copiilor cu structura limbii, cu bogăția și expresivitatea ei; își însușesc cuvinte și expresii noi, plastice, construcții ritmate și rimate, zicale, proverbe și structuri gramaticale corecte.

Poveștile și basmele povestite copiilor au valoare formativ-educativă, contribuind la formarea unor trăsături etice și morale. Copiii își aleg modele de comportament și de viață, cunosc întruchipările binelui și ale răului și odată ajuns în clasa întâi, copilul învață foarte repede să citească. De regulă la câteva luni după ce a început școala, poate chiar să citească singur, iar acesta este momentul în care părinții trebuie să îi transmită importanța lecturii. Este bine să continuați momentele de lectură așa cum le făceați înainte ca el să învețe să citească; puteți să îi citiți chiar și povești pe care i le-ați mai citit și altă dată. Profitați de faptul că a învățat să citească și oferiți-i cărți cu teme care îi plac în mod deosebit: animale, cărți de tipul întrebare-răspuns, iar în felul acesta îi veți stimula și mai mult interesul.

Este foarte important pentru copil să își poată ține cărțile în camera lui, pe un raft simplu sau într-o bibliotecă pentru a le avea în orice clipă la dispoziție, putând fi astfel mândru de colecția lui.

Nu uitați să mergeți la biblioteca din orașul vostru pentru a-i permite astfel copilului să își aleagă singur cărțile în funcție de ceea ce îi place. Asta îi va permite să citească gratuit tot ceea ce dorește și să își lărgească astfel cunoștințele. Mai mult decât atât, să împrumute cărți de la bibliotecă, îl va învăța ce înseamnă să fii responsabil și să ai grijă de un lucru care nu îți aparține.

Copilului meu nu îi place să citească, ce să fac? De cele mai multe ori un copil căruia nu îi place să citească este un copil care nu a descoperit încă nici o atracție în lectură, iar asta în detrimentul jocurilor pe consolă sau a televizorului. Lectura nu trebuie să fie impusă pentru că în acest caz eșecul este asigurat, ci mai degrabă tratată ca un hobby împărtășit. Puteți să vă duceți copilul la bibliotecă și să îi propuneți să își aleagă el

singur una sau mai multe cărți care îl atrag. Nu ezitați să cereți sfatul bibliotecarei care vă poate îndruma. Odată alegerea făcută, propuneți-i copilului să descoperiți conținutul cărții împreună. Pentru asta instalați-vă confortabil pe canapea sau pe pat în camera lui, sau afară la umbra unui copac.

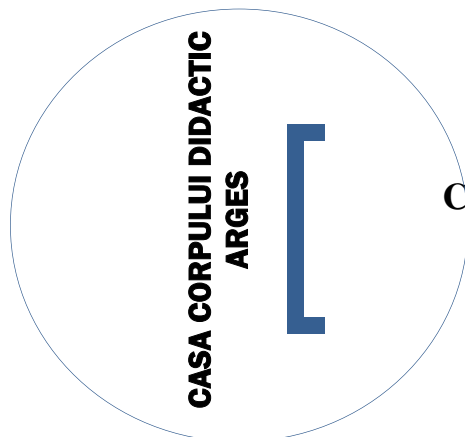
În funcție de vârsta copilului puteți răsfoi cartea și să comentați împreună imaginile sau să citiți câte un paragraf la fiecare răsfoire. După ce ați terminat de parcurs cartea încercați să comentați conținutul acesteia, întrebați-l care au fost pasajele lui preferate, ilustrațiile care i-au plăcut cel mai mult sau ce personaje i-au plăcut ori nu. Aceste discuții îl ajută pe copil să își dezvolte simțul de observație, imaginația și simțul critic. Dacă are un personaj preferat în mod deosebit, va trebui probabil să căutați în magazine reviste cu desene și scene cu acesta.

O modalitate bună de a-l face să îndrăgească lectura este aceea de a-i oferi cărți care îi permit să evadeze în lumea poveștilor. Dincolo de toate, părinții trebuie să fie în permanență un bun exemplu pentru copilul lor. Nu ezitați așadar să citiți câte o carte bună din când în când... un obicei foarte bun de relaxare pe care noi, părinții, avem tendința din ce în ce mai mult să îl neglijăm.

Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Corint, 2009
2. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română și literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007
3. Casangiu, Larisa Ileana, Repere în organizarea procesului didactic la disciplina Limba și literatura română în învățământul primar, Ed. Nautica, 2008
4. Popescu, Ion, Lectura elevilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1983

*profesor învă. preșcolar Filip Gabriela
profesor învă. preșcolar Ciucu Gabriela
G.P.P ”Lumea Copiilor”, Topoloveni, Argeș*

CARTEA – IZVOR NESECAT DE INFORMAȚIE ȘI SATISFACȚII PENTRU ORICE VÂRSTĂ - PLĂCEREA CITITULUI

Nevoile umane din primele clipe ale vieții sunt hrana, căldura, protecția, afecțiunea, lumina. Vorbele blânde ale mamei deschid căi nevăzute ale comunicării, care îmbracă forma gânguritului stângaci al bebelușului. Urmează primii pași prin casă, primii pași în viața de școlar. De la acest prag se intră în fascinanta lume a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va cauta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația vor înregistra ritmuri galopante. Va observa că părinții au tot felul de preocupări importante, iar el trebuie să învețe să se descurce și singur, pentru a pătrunde în captivanta lume a cărților!

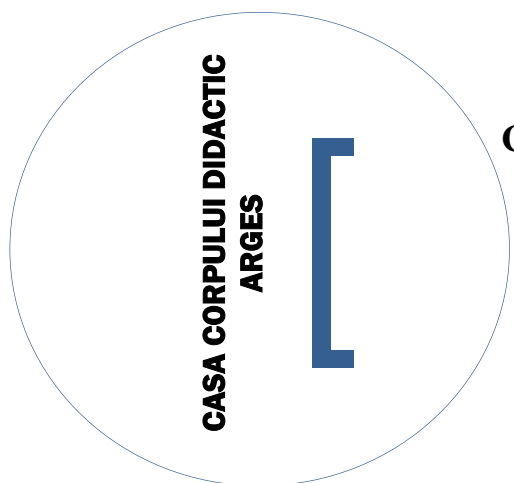
«Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental» (Irina Bokova).

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domeniu de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și înprospătare și îmbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie *cartea*. Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi.

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sirenă, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Lectura cărților este un *proces complex*, care se însușește treptat, într-o perioadă de timp relativ îndelungată, începând cu primele săptămâni ale perioadei de școlarizare, când se învață literele alfabetului și continuând apoi cu exersarea deprinderilor de a citi curent, corect, conștient și expresiv. Privit în sine, *actul lecturii* este o operație psiho- fiziologică, care constă în transpoziția simultană a unor semne din registrul vizual, imprimate într-o pagină, în semnificații mintale. Se consideră pe deplin formată deprinderea de a citi, când transpoziția se realizează în tăcere.

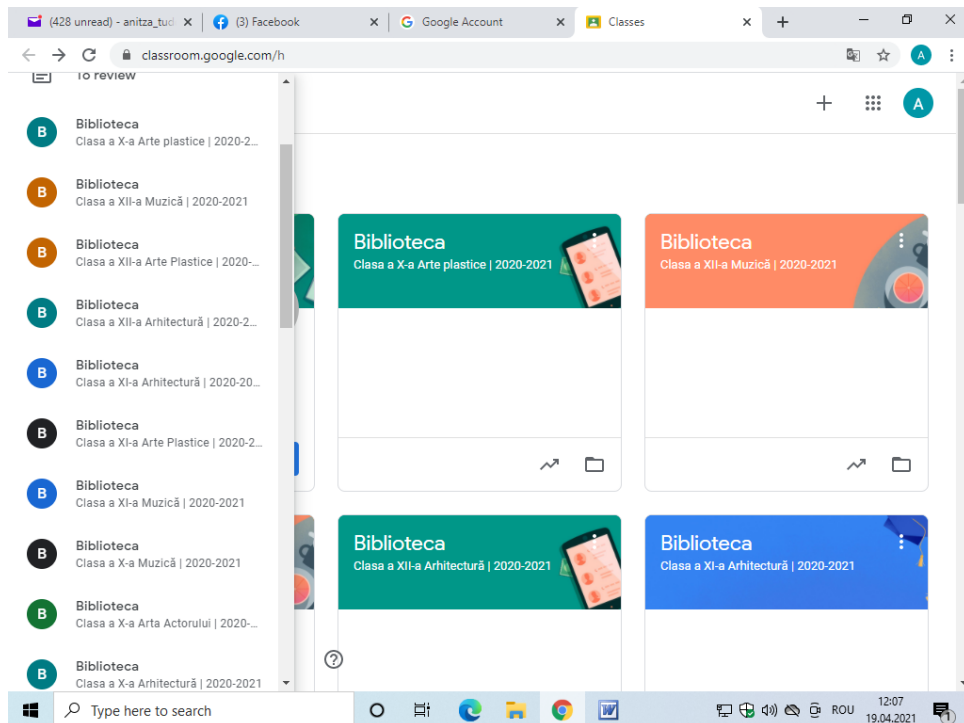
bibliotecar Mihai Ionela
Școala Gimnazială Nr. 1 Poiana Lacului

CHESTIONAR PRIVIND BIBLIOTECA ONLINE

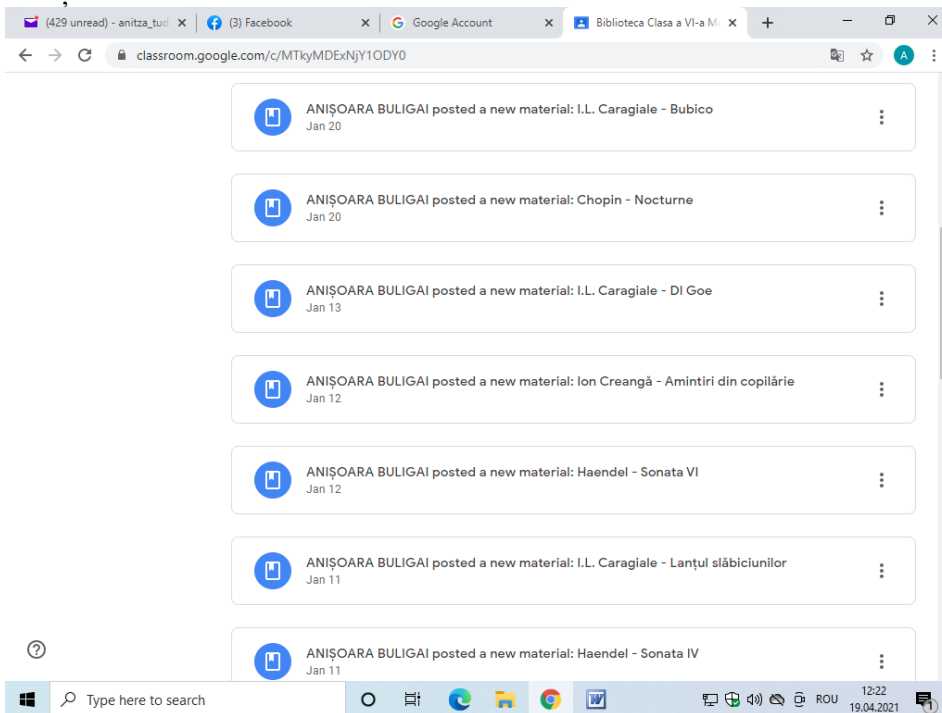
Eu am realizat un chestionar în rândul elevilor de la școala mea. Mă interesa care este impresia elevului în legătură cu biblioteca, cum reușește să găsească răspuns la întrebările pe care le pune, cât de repede obține materialele sau informațiile pe care le caută, cu ce impresie părăsește biblioteca și cât de curând se va întoarce în bibliotecă și nu în ultimul rând am vrut să aflu cum s-au descurcat în perioada online.

Înainte de a atașa chestionarul, vreau să spun că biblioteca de la liceul meu a funcționat normal când elevii au făcut cursurile fizic, iar în perioada online le-am postat diverse materiale pe classroom. Pe adresa de classroom a școlii am avut și eu introduse clasele, acolo am postat diverse materiale, iar elevii au accesat clasa care se numea ”biblioteca” și le-au putut descărca. După cum se vede din imagine, clasele au fost create pentru fiecare specializare (muzică, arte plastice, arhitectură, arta actorului) iar pentru a poasta materiale am ținut cont de specializare și vârstă.

Am postat din lecturile pentru școală, partituri scanate, informații despre artă și arhitectură din albume scanate, linkuri pentru piesele de teatru pe care le puteam viziona pe youtube elevii de arta actorului, link pentru turul virtual al muzeelor, etc. Am găsit și un site de pe care pot descărca gratuit cărți online <http://www.101books.ru>

Oricum, am avut grijă ca în fiecare zi să le postez altceva și din întrebările puse în chestionar am vrut să văd dacă le-au accesat zilnic și dacă le-au fost utile. O să pun aici doar două exemple pentru a nu încărcă prea mult fișierul.

Iată chestionarul :

CHESTIONAR

Ce reprezintă biblioteca pentru tine?

- a) un mijloc de informare
- b) un mijloc de îmbogățire a vocabularului
- c) o plăcere
- d) o pierdere de vreme
- e) un chin
- f) nimic.

Dacă ar ați fi nevoit să alegeți ați opta pentru

- a) prezența fizică la școală
- b) cursuri online

Pentru desfășurarea activității online ați avut acces la

- a) telefon/tabletă/laptop peronal cu conexiune la Internet
- b) telefon/tabletă/laptop utilizat în comun cu alți membri ai familiei
- c) nu am avut acces la un dispozitiv electronic

În perioada în care ați făcut cursurile online ați accesat biblioteca de pe adresa de classroom a școlii?

- a) da
- b) nu

Dacă da, cât de des ați folosit-o:

- a) zilnic
- b) săptămânal
- c) mai rar

Pentru ce v-au fost utile materialele găsite acolo?

- a) pentru efectuarea temelor de la clasa
- b) pentru atelierele de specialitate (instrument, arte plastice, teatru)
- c) nu au fost utile

În afară de materialele ăe care le aveți acolo, ce altceva v-ați mai fi dorit să găsiți pe classroom?

Ce ați accesat cel mai mult dintre materialele postate ?

- a) cele pentru orele de cultură generală
- b) cele pentru orele de specialitate
- c) cele care nu fac parte din literatura obligatorie
- d) turul virtual al muzeelor
- e) Altele _____

Ce părere aveți despre faptul că, deși acum școala se face cu prezență fizică, aveți voie să împrumutați materiale de la bibliotecă, dar nu mai aveți voie să rămâneți în sala de lectură? Spuneți câteva cuvinte despre acest lucru:

Vă lipsesc zilele în care rămâneți cu colegii în sala de lectură?

- a) da
- b) nu

Ați consultat vreodată cataloagele online ale bibliotecii județene sau ale altor biblioteci?

Uneori

Adesea

Rar

Niciodată

Nu știu cum să le accesez

Dacă da, ce fel de materiale ați căutat?

Un computer ți-ar putea înlocui lectura?

- a) da
- b) nu
- c) nu știu
- d) nu am nici o părere despre asta

Ești de părere că „Internetul” este o enciclopedie mobilă?

- a) da
- b) nu
- c) nu știu

Dacă ar fi să alegeți un model de bibliotecă ce ați prefera?

- a) biblioteca tradițională care dispune de resurse atât pe hârtie dar și electornice
 - b) biblioteca virtuală care să-mi asigure accesul la resursele electronice de la distanță
 - c) biblioteca fără bibliotecar
 - d) altceva, indicații _____
-

Cum apreciezi comportarea bibliotecarului?

- a) amabilă
- b) indiferentă
- c) satisfăcătoare
- d) nu mă interesează

Vorbești despre cărțile pe care le-ai citit cu:

- a) părinții
- b) cu colegii și prietenii
- c) cu bibliotecarul
- d) cu profesorul la clasa

La ce te-au ajutat lecturile propuse de profesor la clasa?

- a) la îmbogățirea culturii generale
- b) la promovarea unor examene
- c) la extinderea orizontului cultural
- d) la nimic
- e) nu le-am citit

Ce gen de literatură îți place mai mult să citești?

- a) romane, nuvele
- b) basme, povești
- c) poezie
- d) literatură S.F.
- e) altceva

Cum găsește cărțile pe care trebuie să le citești pentru școală?

- a) utile pentru cultura generală
- b) plictisitoare, nu prea le citesc
- c) obligatorii
- d) alte aprecieri

Când citești, în timpul liber, la ce renunți?

- a) la sport
- b) la TV
- c) la Internet
- d) la un film
- e) la altceva

Cum consideri intervenția bibliotecarului?

- a) foarte operativă
- b) operativă
- c) lentă
- d) nu știu

Ce te provoacă să citești o carte?

- c) coperta
- d) de obicei profesorii îmi recomandă cărțile
- e) citesc o carte la recomandarea unui prieten sau dacă am auzit de la cineva popular
- f) altceva și anume _____

Citești cărți în afara celor obligatorii cerute de programa școlară?

- a) da
- b) nu
- c) uneori

Enumeră trei cărți pe care ai fi vrut să le citești dar nu le-ai găsit la bibliotecă și scrie câteva rânduri despre ce ai dori să găsești în plus, în bibliotecă

Cum obții informațiile de care ai nevoie?

- a) din cărți
- b) prefer să mă informez de pe Internet
- c) din mass-media

Ce ar însemna pentru tine absența bibliotecii din viața școlii:

Dacă ai dispune de o sumă de bani, ce ai prefera să faci cu ei? (alege răspunsurile numerotându-le în ordinea importanței):

- a) aș cumpăra un CD
- b) aș viziona un film
- c) aș cumpăra o carte
- d) aș cumpăra reviste și ziare
- e) aș face o excursie
- f) altceva

Pe lângă împrumutul de publicații, ce alte servicii culturale ți-ar plăcea să găsești în biblioteca școlară?

Ești de acord cu apariția cărților în format electronic?

- a) da
- b) nu
- c) nu știu

Ce te oprește de obicei de la a citi o carte?

- a) nu am destul timp liber
- b) pur și simplu nu am chef să citesc
- c) nu mi se pare important să citesc

Atunci când afli că s-a făcut o ecranizare după o carte, te uiți direct la film sau preferi să citești întâi cartea? Motivează alegerea făcută.

Profilul tău .

Sex M - F

Clasa _____

Din sondaj reiese:

- În perioada școlii online toți elevii au avut dispozitive electronice și acces la Internet, dar niciunul dintre elevi nu ar opta pentru varianta online, dacă ar fi puși să aleagă;
- Toți au văzut că există pe classroom clasa numită "Biblioteca". Din cei 100 de elevi, 4 nu au deschis-o deloc, iar restul de 96 la început au acces-o din curiozitate, apoi au constatat că au nevoie de materialele pe care le găsesc acolo, unii dintre ei intrând zilnic;
- Celor mai mulți le-au fost utile materialele cerute de profesorii de specialitate: (partituri, albume de artă și arhitectură, piese de teatru);

- Elevii din clasa a XII a au fost foarte mulțumiți de modelele de teste pentru bacalaureat pe care le-au găsit (pentru că le-am pus și modelele de teste pentru materiile la care susțin bacalaureatul, care s-au dat în anii trecuți);
- La întrebarea referitoare la materialele pe care ar dori să le găsească pe classroom, câțiva elevi din clasa a XII a de la secția instrumentală mi-au spus că ar fi dorit să le scanez pagini din cărțile de teorie muzicală și istoria muzicii, pentru că le sunt necesare pentru lucrarea de atestat;
- În plus unora le-ar fi plăcut să posteze și literatură SF;
- La întrebarea despre sala de lectură, toți cei 100 de copii mi-au spus că le lipsește enorm faptul că nu mai au voie să rămână la sală, un copil s-a exprimat că "le-am luat refugiul sufletesc", asta era sala de lectură pentru ei;
- Un sfert dintre ei își procură cărți și de la biblioteca județeană, dar doar 12 elevi (toți de la liceu) au răspuns că au încercat să caute în cataloagele online ale unor biblioteci, uitându-se doar după cărți de specialitate;
- Majoritatea preferă biblioteca tradițională care dispune de resurse atât pe hârtie dar și electornice;
- Cei mai mulți elevi citesc puțină literatură și de cele mai multe ori nu literatură bună, ci cărți de duzină cu coperte frumos colorate și cu titluri scrise cu litere auri;
- Studiul e evidențiat faptul că există o diferență șocantă între ce ar citi elevii și ceea ce li se oferă. Li se oferă o bibliografie școlară deloc atractivă;
- Cercetarea mai arată că fetele citesc mai mult decât băieții și că odată cu înaintarea în vârstă, interesul pentru lectură scade. În clasa a V-a majoritatea copiilor citesc același lucru, iar începând cu clasa a VIII-a lucrurile se separă;
- Cei mai mulți elevi nu discută cu părinții despre cărțile citite și nici nu-i văd pe aceștia citind;
- La întrebarea „când citești, în timpul liber, la ce renunți?” cei mai mulți au răspuns că nu renunță la nimic, le fac pe toate și au și timp pentru citit;
- Elevii doresc diversificarea paletei de servicii cu accent pe informatizarea acestora, pe accesul la baze de date și Internet, pe distribuția tuturor tipurilor de suporturi informaționale;
- Pentru mulți elevi lectura e un mod de delectare, mulți citesc din plăcere;
- Mulți elevi consideră că toate informațiile de care au nevoie le găsesc pe Internet, dar tot acești elevi spun că citesc de plăcere. Fie că elevii încep să pună computerul la locul lui, nu ca substitut al cărții, ci ca mijloc de informare și spațiu de joc, fie că noutatea P.C.-ului s-a asimilat și nu mai e ceva atât de râvnit, oricum lucrurile încep să se îndrepte.

În ansamblu, reiese că , de fapt, elevii citesc, dar ar citi, poate, mai mult dacă n-ar fi siliți s-o facă în regim de urgență. Faptul că trebuie să citească niște cărți pe baza cărora vor da un examen îi face pe școlari să nu mai vadă chiar plăcerea! Lectura a fost și va rămâne întotdeauna o chestiune de gust, de sensibilitate, de subiectivism.

bibliotecar Buligai Anișoara
Liceul de Arte "Dinu Lipatti" Pitești

FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN STIMULAREA ACESTORA SPRE LECTURĂ

"Eu mi-am imaginat întotdeauna Paradisul sub forma unei biblioteci, alte persoane consideră ca ar fi o grădină, alții și-l pot închipui ca un palat, eu l-am imaginat întotdeauna ca o bibliotecă și aici mă aflu eu..." spunea Jorge Luis Borges în *"Cărțile și noaptea"*.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală; e un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și de limbaj. Lectura operelor literare, ca mijloc de instrucție și educație, are o importanță deosebită în pregătirea tinerilor la intrarea în viață.

Există factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă ce se caracterizează prin răbdare, perseverență, continuitate și voință. La elevii din clasele primare, atât familia, cât și învățătoarea, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii.

Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și în fiecare lecție. Lecturile parcurse de elevi date ca teme prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului: exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă. Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ.

În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei, dintre care amintim:

- expunerea prin povestire, conversația, dezbateră, citirea expresivă a profesorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, excursiile literare, întâlnirile cu scriitorii, șezătorile literare, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor,

- simpozionul literar, concursurile pe teme literare, confecționarea unor albume literare, taberele de creație literară, revistele literare, internetul, etc.

Una dintre problemele cu care se confruntă profesorii de limba și literatura română este interesul scăzut al elevilor pentru lectură; plăcerea de a citi este din ce în ce mai greu de cultivat iar noi, dascălii, suntem puși în situația de a găsi căile cele mai potrivite pentru a ne motiva elevii să citească nu din obligație, ci din plăcere.

Elevii care nu sunt atrași de lectură citesc cu greutate, nu citesc mult, nu înțeleg ceea ce citesc. Profesorul trebuie să ghideze lectura, această călătorie a elevilor în lumea textului, astfel încât fiecare dintre ei să ajungă la o înțelegere personală a textului discutat, să încurajeze notarea ideilor, împărtășirea acestora și confruntarea dintre ele.

Unii dintre elevii noștri simt în mod natural plăcerea de a citi, alții trebuie să-și descopere acest entuziasm, iar noi, profesorii de limba și literatura română, suntem cei care trebuie să-i motivăm, să-i îndrumăm în acest demers. Plăcerea de a citi apare în timp, iar rolul profesorului este acela de a-i încuraja pe acei elevi a căror plăcere de a citi întârzie să apară.

Din nefericire, nu există o formulă magică prin care să ne motivăm elevii așa încât aceștia să se îndrepte spre lectură, însă în conceperea unui demers motivațional trebuie să ținem seama de câțiva factori: percepția despre necesitatea lecturii, atitudinea față de lectură, interesul subiectului, dorința de a pătrunde în plan ficțional, experiența de lectură, experiențele de viață trăite, valorile, nevoile, dorințele, răbdarea, etc.

Un prim pas în constituirea demersului motivațional este investigarea intereselor și atitudinilor elevilor privind lectura, apoi alegerea împreună a operelor ce urmează a fi discutate în cadrul orelor de limba și literatura română, respectând indicațiile programei școlare. Am făcut propuneri pentru lectură împreună cu elevii, oferindu-le posibilitatea să propună colegilor cărți care i-au impresionat, pe care le consideră utile, care îi leagă de o experiență trăită de ei înșiși.

În cadrul orelor, am fost plăcut surprinsă de implicarea activă a unora dintre elevi care au reușit să-și motiveze colegii prin împărtășirea impresiilor despre o anumită carte. Le-am dat și posibilitatea de a alege metodele de lucru la clasă, astfel alungându-se rutina, plictiseala, reușind să creeze o atmosferă destinsă și chiar distractivă.

Una dintre metodele aplicate a fost cea în care fiecare elev își alege o carte pe care să o prezinte celorlalți (din literatura română sau din literatura universală); astfel, fiecare copil le propune colegilor un tur al cărții: idei, citate semnificative, personaje, o prezentare sumară a conținutului, modalitatea de prezentare aparținându-i elevului. Ceilalți îi pot adresa întrebări, de răspunsurile acestuia depinzând succesul prezentării, ce are ca scop motivarea colegilor de a citi cartea prezentată.

În vederea trezirii interesului elevilor pentru lectură se impun diferite activități și metode:

- alegerea textelor în concordanță cu orizontul de așteptare al elevilor;
- entuziasmul profesorului când citește;
- valorificarea lecturii inocente;
- transpunerea textelor literare în alt limbaj : mimă, joc de rol, pantomimă, dramatizare;
- utilizarea metodelor interactive;
- însoțirea activităților de citire cu cele de scriere;
- parteneriate și activități comune cu biblioteca;
- întâlnirea cu scriitori și critici literari ;
- dramatizarea unor texte cunoscute;

- organizarea unor cenacluri literare, a unor șezători și concursuri etc.

Motivarea elevilor de a citi, cultivarea gustului pentru lectură este un lucru dificil, mai ales în epoca în care dezvoltarea IT-ului a pus stăpânire pe viețile noastre. Adolescenții petrec foarte multe ore în fața calculatorului, căutând informații, dar, în același timp, și distracție, iar noi putem profita în demersul nostru de acest lucru, sugerându-le cărți în format electronic.

Paul Cornea spunea, în lucrarea sa "Introducere în teoria lecturii" că „nici computerul, nici televizorul nu vor duce la dispariția cărții, că lectura va continua să joace un rol cardinal în viața oamenilor, că accelerarea progresului tehnic va fi mereu însoțită de remedierea compensatoare a unui spațiu liber pentru închipuire, visare și căutare de sens... Cred și vreau să cred că vom continua să citim chiar dacă nu vor mai fi cărți. O vom face, la nevoie, pe ecrane portabile sau fixe, de buzunar ori de mari dimensiuni, dar vom continua s-o facem câtă vreme vom persevera să gândim și să producem bunuri simbolice.”

Resurse bibliografice:

CORNEA, Paul, Introducere în teoria lecturii, Ediția a II-a, Iași, Editura Polirom, 1998;
PAMFIL, Alina, Didactica limbii și literaturii române, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2000.

*profesor inv. primar Ioana Raluca COSTEA
Școala Gimnazială Nr. 169 București*

CURIOZITĂȚI DESPRE LUMEA CĂRȚILOR

Motto: “Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții” (Mihai Eminescu)

În zilele noastre, când telefonul și calculatorul sunt stăpânii absoluți ai timpului, lectura intră încet, dar sigur într-un con de umbră.

Este suficient să răsfoiți paginile căutând să terminați cât mai repede pentru a afla sfârșitul? Fără îndoială că nu!

Orice carte trebuie să fie citită cu mare atenție. Este bine chiar să aveți la îndemână un carnetel în care să vă notați cugetări și informații care merită să fie reținute. Dacă copiați anumite pasaje dintr-o carte, nu neglijați să menționați titlul și autorul; nu se știe când vă pot folosi aceste informații.

Prezentăm câteva informații despre lumea cărților:

- Primele cronici românești au fost: “Letopisețul de la Putna” și “Letopisețul anonim al Moldovei” scrise în slavonă, precum și “Povestirea despre Drăculea Voievod” - opera unui anonim rus din Transilvania.
- Primul roman românesc este lucrarea “Manoil” scrisă de Dimitrie Bolintineanu și apărută în 1855.
- Unica epopee românească completă este “Țiganiada” scrisă de Ion Budai-Deleanu.
- Primele tipărituri în limba română au fost culese cu litere chirilice, care erau la origine în număr de 43. Acest alfabet a suferit unele modificări, iar Ienăchiță Văcărescu le-a readus la 33 de litere după ce a publicat “Observațiuni sau băgări de seamă asupra regulilor și orânduieilor gramaticii românești” în 1787. Heliade-Rădulescu a redus la 28 numărul literelor alfabetului chirilic de la noi.
- Prima elegie din literatura română se numește “Amărâtă turturea” și a fost scrisă de Ienăchiță Văcărescu.
- Poetul român încununat ca “poet al latinității” este Vasile Alecsandri care a fost premiat la Montpellier, în 1879, pentru poezia “Ginta latină”.
- Stenografia există încă din timpul romanilor. S-au găsit notele făcute de Tiro (un sclav), scrib al oratorului și omului politic roman Cicero.
- Prima gazetă din lume a apărut în anul 400, în China și se numea “Pekin-Bao”.
- Primul ziar din Muntenia, “Curierul românesc”, a apărut în 1829 datorită lui Ion Heliade-Rădulescu (1802-1897).
- Cel mai vechi almanah cunoscut a fost tipărit la Viena, în 1469.
- Numele cel mai frecvent folosit ca titlu pentru publicațiile din țara noastră este considerat “România”- numele țării.
- Bibliofilul (din gr. “biblion”- *carte* și “philos” - *iubitor*) - “prietenu cărțiiilor” este un colecționar de cărți vechi, rare și valoroase, de opere la prima apariție, de cărți din ediții speciale sau festive (având eventual semnătura autorului).
- Ex-libris-ul a apărut ca autograf (semnătura proprietarului), apoi ca ștampilă din lemn sau metal, ori sub forma unei mici etichete lipite pe interiorul copertei principale. Pentru a personaliza cărțile din biblioteca dumneavoastră puteți să folosiți un “ex-libris” propriu. Trebuie să cuprindă formularea “ex-libris”, numele vostru și un desen semnificativ (o carte, un copac, unelte sau obiecte care să indice profesia dumneavoastră etc.).
- Cele mai reprezentative opere din literatura lumii au aparținut, cu foarte puține excepții, tinereții marilor creatori.

Dintre capodoperele create la vârsta tinereții, amintim:

- “Moartea căprioarei”, de Nicolae Labiș, la 17 ani;
- “Norul în pantaloni”, de Vladimir Maiakovski, la 18 ani;
- “Cântece noi”, de Johann Wolfgang Goethe, la 20 de ani;
- “Povestiri din Spania și Italia”, de Alferd de Musset, la 19 ani;
- “Adele”, de Victor Hugo, la 19 ani;
- “Epigonii”, de Mihai Eminescu, la 20 de ani;
- “Frunze de chiparos”, de Alexandru Petöfi, la 21 de ani;
- “Hoții”, de Friedrich Schiller, la 22 de ani;
- “Poeme saturniene”, de Verlaine, la 22 de ani;
- “Fântâna din Bahcisarai”, de Aleksandr Sergheevici Pușkin, la 23 de ani;
- “Nunta Zamfirei”, de George Coșbuc, la 23 de ani;
- “O noapte furtunoasă”, de Ion Luca Caragiale, la 26 de ani;

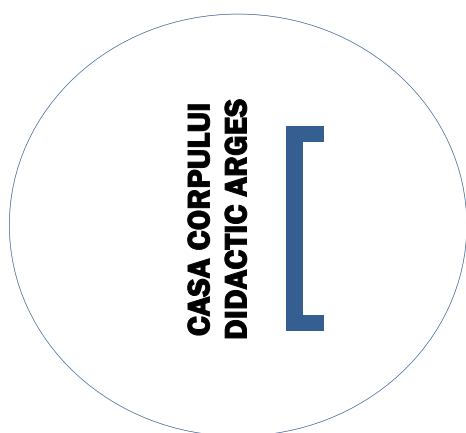
- "Casa Buddenbrook", de Thomas Mann, la 26 de ani;
- "Adio arme", de Ernest Hemingway, la 31 de ani.

O carte nu este un obiect oarecare, ci o ființă vie ce stă alături de noi, un prieten care ne sfătuiește de bine și ne ajută să nu ne lăsăm înfrânți și să nu ne simțim niciodată singuri. Dacă vom înțelege că în orice carte există viață, atunci vom înțelege importanța ei.

Bibliografie:

Marinescu, S., Dinescu, R., (2007) *Invitație la educație*. Pitești: Editura Carminis.

profesor Preda Adriana
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu" Ștefănești, Argeș

DEZVOLTAREA DRAGOSTEI PENTRU LECTURĂ

Moto: „*Cetim ca să trecem examene (deci lectura studiu), ca să omorâm timpul (deci lectura de loisir) sau cetim din profesiune (deci lectura informativă). Lectura ar putea fi un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un instrument de informație sau de contemplație*”. (Mircea Eliade)

Ca parinte, te apuca brusc panica atunci cand copilul tau - micul geniu care si-a construit o fortareata in sufragerie si emite de acolo cele mai amuzante fraze rostite vreodata de om - nu reuseste sa invete sa citeasca.

In vreme ce alti copii de varste asemanatoare par sa devoreze carte dupa carte, pustiul tau nu reuseste nici macar sa distinga literele. Ce e de facut?.

Panica parintilor nu este complet irationala. **Capacitatea de a citi sta la baza succeselor scolare si, in cele din urma, succesului in viata.** Trebuie tinut cont insa ca, spre deosebire de abilitatea de a vorbi, cititul nu este o activitate "naturala".

Vestea cea buna este ca, **la fel ca si cantatul la chitara sau golful, cititul nu este o abilitate singulara, ci cumulul a mai multe abilitati mai mici, usor de invatat.** Componentele care formeaza capacitatea de a citi sunt legate intre ele si uneori se suprapun, insa sunt usor de distins:

- **Vocabular** : copilul trebuie sa stie intelesul cuvintelor. Cat de bine intelege un copil cuvintele determina cat de bine va intelege ceea ce citeste. Un vocabular mai bun si mai mare pregateste un copil pentru citit.
- **Intelegerea**: capacitatea de a intelege si a fi capabil sa inetrpreteze ceea ce citeste, legand cuvintele tiparite de experientele traite.
- **Intelegerea fonologica**: identificarea si manipularea unitatilor limbii...

De multa vreme, in topul preferintelor copiilor, nu se mai afla cartile pe locul intai. Calculatorul a reusit sa-si faca cale batuta si usoara detronand metoda cea veche de dezvoltare a mintii prin lectura. Pacat!

Editurile tipareasc carti tot mai atractive in speranta ca vor ajunge in mainile cat mai multor copii, in sa realitatea ne spune cu totul altceva: imaginea suprima cuvantul!

Sunt tot mai putini copii care au in casa o biblioteca reprezentativa cu carti, care lecturate au menirea de a dezvolta gandirea, de a aduce informatii noi si utile pentru micutul creier in plina dezvoltare. Sau, chiar daca unii au carti pentru copii in biblioteca, nu sunt citite de copii – asta pentru ca micutii mai au o alternativa, mult mai interesanta si mai usoara – jocurile pe calculator si desenele animate. De ce oare?

Pentru ca sunt mai usor de “digerat”! In timpul vizionarii unui desen animat mintea copilului este ocupata doar cu a inmagazina imaginile vazute si a auzi sunetele rostite. In schimb, in timpul unei lecturi copilul trebuie sa isi imagineze cum personajele fac ceea ce scrie in carte ca fac, sa isi imagineze ca vorbesc ceea ce scrie in carte ca vorbesc.

Sta in puterea noastra ca si parinti (nu neaparat in sarcina educatorilor sau invatatorilor) sa cultivam in copiii nostri setea de a citi. De fapt, poate ca ei nu fac altceva decat sa copieze ceea ce vad la noi: uitatul la televizor si calculatorul.

Noi suntem exemplul lor cel mai mare!

Daca vrei cu adevarat ca copilul tau sa iubeasca lectura, sa inceapa sa citeasca carti pentru copii, trebuie sa il educi sa faca asta! Dar mai intai, tu ca si parinte, pune-ti urmatoarele intrebari:

1. de cate ori pe saptamana te vede copilul tau citind o carte? sau
2. aminteste-ti care a fost ultima carte pe care ai citit-o?
3. ce carti ai in Biblioteca? sau
4. ai un abonament la biblioteca?
5. de cate ori i-ai facut cadou o carte in locul jucariilor?
6. cand ati petrecut impreuna o jumatate de ora citind intr-o carte, sau discutand o poveste citita?

Copilul poate invata sa iubeasca lectura daca este incurajat de parintii lui!

Iata de unde putem achizitiona carti pentru copii:

1. din librarii.
2. daca vi se par scumpe cartile gasite in librarii, faceti-va un abonament la Biblioteca. Veti fi foarte placut surprinsi ce carti pentru copii se gasesc acum. Enciclopedii cu sute de pagini colorate, copertate frumos, carti cu povesti, carti cu poezii si multe alte carti foarte educative.
3. Editurile de ziare s-au gandit foarte bine sa asocieze vanzarea ziarelor cu carti pentru copii, la preturi mai mici decat se gasesc ele in librarii. Profitati de ofertele aparute!
4. Imprumutati carti pentru copii de la prieteni si rude.

“Citatul te citeaza sa citesti,

Citul te citeste cine esti.

Cunoasterea cunoaste si cuteaza,

Citind cunosti si ceilalti te citeaza.”

catren de Cornel Stelian Popa

În condițiile educației permanente, școlii îi revine misiunea de a-i înarma pe elevii cu deprinderi temeinice de autoinstruire și autoperfecționare prin intermediul tuturor mijloacelor și, nu în ultimul rând, prin mijlocirea cărții. La vârsta școlară, lectura are un rol hotărâtor în îmbogățirea și dezvoltarea cunoștințelor elevilor, în formarea gustului pentru citit, în cultivarea și îmbogățirea limbajului prin formarea și dezvoltarea unui vocabular adecvat.

Una dintre cerințele învățământului modern este aceea a formării la elevi a deprinderilor de studiu individual și de muncă independentă, a capacității de a gândi creator, de a soluționa individual sau prin conlucrare multitudinea de probleme cu care se confruntă în anii de școală.

Trezirea interesului și a gustului pentru lectură implică pentru școală o responsabilitate incontestabilă. Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă.

De aceea, încă din clasele primare este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă. Micii cititori trebuie inițiați și deprinși cât mai de timpuriu cu utilizarea concomitentă a cărții și a mijloacelor moderne audiovizuale ca premisă esențială a unei învățături eficiente. Din partea factorilor educativi este nevoie de răbdare, perseverență, voință, precum și de modelul propriu. Copiii pot citi atât creațiile literare dedicate lor, cât și altele care, prin problematică, frumusețea limbii și mesaj, interesează deopotrivă și pe adulți. Marea varietate a creațiilor artistice aparținând unor genuri și specii literare diferite, care se integrează în sfera literaturii pentru copii, evidențiază receptivitatea copiilor față de frumos, dorința lor de cunoaștere.

Dintre creațiile literare în proză, basmele și poveștile au rămas de-a lungul veacurilor operele cele mai îndrăgite de copii, începând din primii ani ai copilăriei și până aproape de adolescență. Valoarea instructiv-educativă a basmelor este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Criza lecturii în rândul elevilor, scăderea apetitului pentru carte în favoarea TIC și dificultățile în abordarea liricului m-au determinat să caut noi modalități prin care să readuc elevul în bibliotecă și în contact direct cu textul, paradoxal prin materiale/aplicații din zona media.

Pragul intrării în poezie e cel mai greu de trecut dintre toate experiențele de lectură. Uneori nici nu se ajunge până acolo: sunt piedici de cuvinte, înțepeniri în stratul de suprafață al textului. Pentru ca poezia să nu fie o simplă înșiruire de cuvinte, comodă sau convențională, e nevoie ca ochiul interior să fie pus în stare de vibrație, vibrație ce trebuie să emane din și prin text. Tocmai în ajutorul textului și al elevului intimidat de liric, care dintr-o comoditate a efortului de receptare sau dintr-o dificultate de procesare a textului nu depășește bariera actului de lectură, consider că un auxiliar media (casete audio-video, prezentări PowerPoint) ajută la deblocarea canalului receptor al elevului. De aceea, consider importantă intrarea în text, care se poate face nu numai printr-o simplă lectură – realizată sau nu cu har de către dascăl –, ci și printr-o înregistrare audio sau o mărturie video a poetului însuși. Nu întotdeauna elevul poate percepe anumite trăiri ale sufletului matur. Cum să-l apropiem de eroul liric, de simțirile acestuia?

Audierea variantei muzicale a textului liric va crea o atmosferă de reflexivitate, ajutându-l pe elev să-l înțeleagă pe acel care și-a așternut sufletul în cuvinte. Cred că asocierea dintre cuvânt/text-muzică-imagie permite (re)lectura motivată a textului, altfel decât prin simpla citire a lui, și înlesnește ajungerea la miez, adică la semnificațiile operei, contribuind la formarea sensibilității estetice a elevului și trezind interesul pentru lectură.

Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor. Controlul lecturii elevilor trebuie să fie o activitate permanentă a învățătoarei/ profesorului de limba și literatura română, spre a preveni comoditatea, efectuarea unei lecturi facile, superficialitatea, neglijarea cărților. Pentru evaluarea lecturii, în funcție de scopul urmărit, se vor putea parcurge următoarele modalități:

Verificarea caietelor de lectură suplimentară sau a fișelor de lectură: se face periodic, iar corectarea acestora oferă indicii despre ce citește elevul, ce reține din ceea ce citește, cum înregistrează informațiile, cum

selectează date și personaje semnificative. Corectarea acestor caiete/fișe este urmată de analiza concluziilor în fața întregii clase, cu prezentarea aspectelor pozitive și negative.

Convorbirile cu clasa și individuale despre lecturile elevilor: sunt foarte utile, deoarece oferă informații cât mai multe și cât mai precise asupra materialului citit, elevii beneficiind și de întrebările ajutătoare ale cadrului didactic.

Observarea performanțelor: se vor evidenția elevii care, în urma lecturii particulare, își completează informațiile, se exprimă îngrijit, nuanțat, apreciind acest lucru ca un gest de silință și inteligență.

Afișarea unui tabel cu evidența lecturii elevilor în clasă: va stimula concurențial cititul cărților.

Controlul fișelor de cititor de la bibliotecă: ajută cadrul didactic să vadă cât de preocupați sunt elevii pentru lectura suplimentară, ce și cât citesc, ce preferințe au.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

„Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit.” Dacă vom ști să trezim interesul elevilor noștri pentru citit, dacă vom îndruma, verifica și stimula în acest scop, vom crește generații care vor simți o „sete” permanentă pentru citit, pentru cunoaștere, pentru lărgirea orizontului lor cultural, ceea ce se va răsfrânge pozitiv asupra vieții și activității lor, căci, așa cum spunea Miron Costin: „Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”.

*profesor Roșca Gheorghiza
Școala Gimnazială Alexandru Davila*

DE CE ALEGEM SĂ CITIM?

Dezvoltarea unei societăți și civilizația acesteia în zilele noastre depinde într-o foarte mare măsură și de capacitatea individului de a învăța să citească în mod corect o carte, ajutându-l să își depășească valoarea și să își dezvolte calitatea de a fi om.

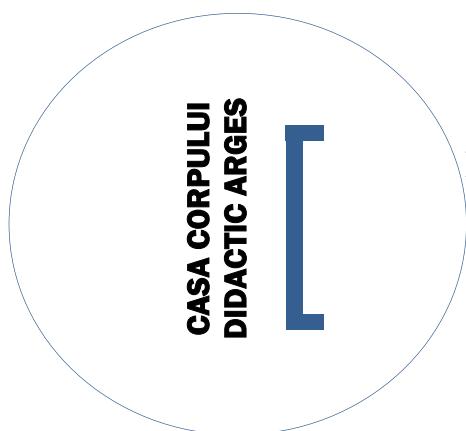
În esența ei, lectura poate fi percepută ca o hartă a culturii, astfel încât reușești să atingi succesul cu cât explorezi mai mult. Dacă ajungem să ne punem întrebările: "Ce folos, să citim?" sau "De ce alegem să citim?" este un semnal bun, deoarece acest lucru indică faptul că ne îndreptăm gândul la tot ceea ce definește o carte. Privind în jurul nostru, din nefericire, observăm cu ușurință că o mare parte din generațiile viitoare nu au deschis niciodată sau foarte rar au răsfoit paginile unei cărți. De aici și numeroasele minusuri ale acestora: lacune în comunicare, un orizont limitat de cunoștințe, un vocabular sărac și exemplele pot continua.

Instrument esențial al educației și al culturii, lectura ne oferă multiple motive să nu abandonăm această plăcere a dezvoltării noastre intelectuale și psihice: lărgirea sferei de cunoștințe, cartea fiind o sursă bogată de informații noi; un efect extraordinar asupra corpului, reducând stresul, antrenând creierul, cititul fiind asemănător cu rezolvarea unui puzzle care te ține în priză, în permanență; memoria devine mai bună, mai

eficientă; eliberarea creativității în momentul în care vedem lumea într-un mod diferit și găsim noi soluții creative; dezvoltarea gândirii critice care ajută în luarea deciziilor de zi cu zi; îmbogățirea vocabularului, scrisului și implicit a comunicării; creșterea puterii de concentrare, mai ales pentru vremea în care trăim unde timpul este într-o fugă continuă; ieșirea din monotonie; o formă de întreținere ieftină și portabilă, care nu consumă energie; ajutor pentru un somn mai liniștit; inspirație pentru a deveni un om mai bun, prin atingerea obiectivelor personale; creșterea nivelului de empatie și a stimei de sine, prin lectură distingând binele de rău; modalitate de revizuire a trecutului, a istoriei și de a aprecia prezentul; socializare prin intermediul conferințelor și cluburilor de carte; cartea redă realitatea mai bine decât vizionarea unui film.

Prin carte înțelegem să dobândim o avere a minții, să deschidem un portal către o lume mai bună și mai bogată în tot ceea ce am subliniat în frazele anterioare. O doză de lectură zilnică reprezintă, cu siguranță, un bun tratament al minții și al sufletului.

*bibliotecar Diaconu Marilena Mădălina
Liceul Tehnologic Astra Pitești*

IMPORTANȚA CĂRȚILOR ÎN VIAȚA COPILOR

**“Carte frumoasă, cinste cui te-a scris
Încet gândită , gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită mâinilor mele,
Care te-au deschis.” (T. Arghezi)**

Cartea este un izvor nesecat de informație de cunoștințe. Pășind pragul grădiniței, a școlii, copilul intră în lumea fascinantă a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va căuta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația, spiritul de observație, vor înregistra ritmuri galopante în dezvoltarea lui.

Cartea, este un izvor de fantezie, emoție, îl face pe copil să simtă că este personaj din carte, că participă la acțiune. Apropierea copilului de carte trebuie să fie cât mai timpurie, pentru a avea efecte pozitive și durabile în dezvoltarea limbajului, comunicării, în socializare, în educarea acestuia pe toate planurile. Cartea este foarte importantă în viața copilului. Ea este o comoară fără preț, este îndrumătorul care face copilul să se bucure, să râdă și să plângă. O carte îl trimite la alte cărți și toate împreună formează bază puternică și de durată a culturii unui copil. Cartea, nu doar dezvoltă vocabularul, ci ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, ne întărește.

Știm cu toții că doar cu ajutorul cărții am învățat să scriem și să citim, tot cu ajutorul ei ne-am îmbogățit vocabularul și ne-am relaxat călătorind într-o lume fantastică și plină de aventuri. În concluzie, cartea este cel mai bun prieten al omului și fără ea omul nu ar fi fost unde este astăzi.

Bibliotecile pentru copii sunt locuri cu adevărat magice, sunt locuri pline de culoare, lumină, jucării la tot pasul, pernuțe pe jos și toleranță mare pentru agitația copiilor. Iată de ce e bine să îi ducem pe copii la bibliotecă.

Cartea trece printr-o criză profundă, recunoscută în toată lumea. Și nu este vorba de o criză editorială, căci librăriile, editurile pun la dispoziția cititorului imensa mare a cărților, ci de una intelectuală. Profesorii, bibliotecarii, adulții, părinții bat alarma: copiii nu mai citesc cărți. Copilul-cititor nu este apreciat de semenii săi, nu se bucură de stimă și respect, ba chiar stârnește nedumerire și neînțelegere. Ascultarea muzicii, vizionarea filmelor și jocurile de calculator au devenit mult mai atractive decât cărțile. Dragostea pentru carte trebuie să înceapă încă din fragedă copilărie, cu participarea părinților. În familie copilul face primul pas, spune primul cuvânt, cunoaște lumea înconjurătoare. Părinții sunt cei mai importanți oameni din viața copiilor. Prin conversațiile cu ei și cu ceilalți membri ai familiei, prin activitățile de joacă și rutinele familiale, copii învață despre lume și locul lor în ea. Familiile sunt primii educatori ai copilului: ele vor continua să le influențeze învățarea și dezvoltarea în timpul anilor de școală și multă vreme după aceea și prin valorile pe care le transmite, pune bazele dezvoltării sale intelectuale. Cei șapte ani de acasă influențează și modelează personalitatea umană.

Cecercetările psihologice au demonstrat: dragostea de carte poate fi cultivată până la 9 ani. Mai târziu să trezești interesul pentru lectură va fi mai complicat, câte odată chiar și imposibil. Așa dar, această funcție cade pe umerii părinților, căci ei sunt cei care le spun povești copiilor înainte de somn, răspund la numeroasele "de ce?" S-a dovedit că anume copiii cărora li s-au citit din primii ani de viață, au succese mai bune în școală. Ascultarea poveștilor dezvoltă gândirea, imaginația și creativitatea. Însă pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică și, mai mult, ca plăcerea de a citi să devină o necesitate dorită și trăită emoțional, ea trebuie cultivată înainte chiar de a începe învățarea alfabetului, prin preocuparea permanentă a părinților de a-i obișnui pe copii cu frumusețea inegalabilă a lecturilor de basme și povești. Fiecare părinte își dorește un copil educat, deștept, inteligent, afirmat și apreciat. Una dintre căile de realizare a acestor obiective este lectura, revigorarea lecturii de familie. Lectura cărților trebuie să constituie o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogățirea vieții fiecăruia dintre noi.

Copilul trebuie să citească pentru că:

Cititul:

- activează și antrenează mintea
- obligă mintea să facă deosebiri
- ne îndeamnă să folosim imaginația și ne face mult mai creative
- e pentru viața noastră
- aduce lumină în mintea omului
- e calea către realizări
- modelează caracterul
- ajută la observarea mediului înconjurător
- cultivă sensibilitatea față de frumosul din natură și cel creat de om
- ajută omul în aspirațiile sale spre autodepășire

Într-un cuvânt nu trebuie să uităm de unde am pornit și datorită cui au ajuns să fie oamenii informați, apoi savanți, căci tehnologiile s-au dezvoltat o dată cu evoluția societății. Ele au pornit de la o simplă foaie de hârtie, pe care noi astăzi în spațiul virtual o putem rectifica de câte ori simțim nevoia, fără a o mângâli și fără a lăsa urmele neștiinței noastre.

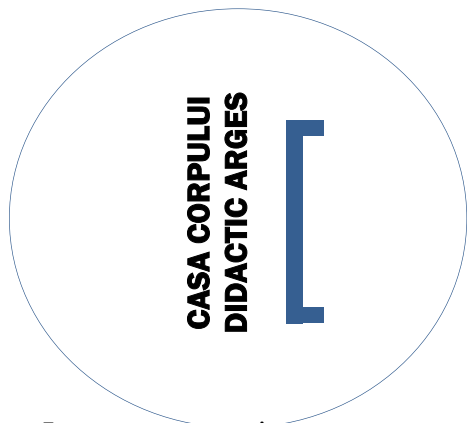
Un copil căruia reușim să îi inspirăm dragostea pentru lectura devine un adolescent și mai apoi un adult responsabil de propria lui învățare.

Referințe bibliografice:

1. <http://www.dicton.ro/citate/henry-ward-beecher-despre-biblioteca/>
2. Oprea, Ioan; Pamfil, Carmen-Gabriela; Zăstroiu, Victoria; Noul dicționar Universal al limbii române. București-Chișinău: Litera Internațional, 2007
3. „Biblioteca și tehnologiile: integrare, misiune, funcții, mijloace”; sursa: <https://www.slideshare.net/cdbclub/biblioteca-i-tehnologiile>

4. Osoianu, Vera; „Biblioteca: între carte și lumea virtuală”, în: Revista limba română, nr. 7-8, Chișinău, 20139. <https://www.zdg.md/editia-print/social/elevii-oscileaza-intre-o-somnolenta-contagioasa-si-nevoia-obsesiva-de-a-evada-intr-o-realitate-virtuala-mai-dinamica>

profesor Tudor Ana
Grădinița nr.271, București

LECTURA DE PLĂCERE

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume.

Școala joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și implicit, de lectură. Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia. Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu.

Ca gen de lectură putem alege orice, începând de la poezie și încheind cu romanul. Fie în bibliotecă sau în alte locuri, lectura este totuși o experiență unică, interesantă și captivantă. Lecturarea cărților, a manualelor, a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Lectura oferă cititorului frumusețile neimaginabile ale poveștilor, povestirilor și a altor texte, unde imaginația și fantezia zboară, trăind împreună cu eroii și personajele bucurii, dezamăgiri sau speranțe. Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, descoperiri despre călătoriile oamenilor, biografiile oamenilor celebri, a științei și tehnicii. Lectura nu cere prea mult de la cititor, decât atenție și dăruire. În acest mod ea are rolul de a forma și educa tânăra generație. Ea este un mijloc de obținere a informației, păstrarea capacității de a gândi, judeca, de a căuta soluții în rezolvarea unei probleme. Ea este și o motivație umană, o necesitate zilnică de a cunoaște, de a informare.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu, poate din primele luni de viață, iar consecvența cu care aceasta se face, duce, mai târziu, la aprecierea lecturilor, poveștilor, basmelor, la dezvoltarea psihică a copilului, a vocabularului și nu în ultimul rând la formarea sentimentelor morale ale individului. Lectura are ca scop să dezvolte gustul copiilor pentru citit, să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața animalelor, a oamenilor și faptele lor.

Lectura este importantă încă din primii ani din viață, atunci când părintele își face timp pentru a citi o poveste înainte de culcare, astfel nu numai că petrece câteva clipe plăcute cu copilul său, dar și faptul că,

pentru câteva momente intră și el în lumea fascinantă a basmelor retrăindu-și copilăria, iar emoția transmisă este cu atât mai mare cu cât și el, la rândul său a audiat povești mai demult.

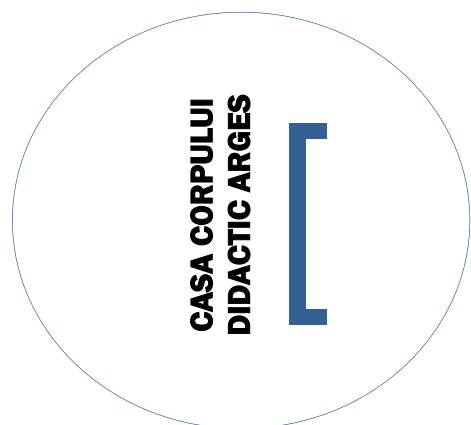
Trebuie să pornim de la ideea că elevul are nevoie de un ghid bun, care să îl ajute să pășească în lumea mirifică a cărților. El nu știe ce ascunde biblioteca în spațiul ei magic și auster, nu bănuiește ce se află dincolo de un titlu, nu are idee că firele lecturii îl conduc spre surse fabuloase de idei și filoane de gândire. Însă, atâta vreme cât lectura este asumată ca gest impus, ea nu va avea succes. Elevul ar trebui să o înțeleagă ca necesitate și act de libertate a gândirii. Până la intrarea copilului la grădiniță, apoi la școală, familia este cea care poate insufla dragostea pentru lectură. Cadrul didactic preia ștafeta și îndrumă pașii copiilor, în minunata lume a cărților, a textelor literare. El este cel care sensibilizează pe copil, cel care îl conduce pe nesimțite pe drumul cunoașterii. La începutul clasei pregătitoare, poveștile citite cu expresivitate- de către învățător sau de către elevii mai mari, pot stimula foarte ușor interesul copiilor pentru lectură. Cu atât mai mult dacă acestea sunt citite în bibliotecă sau într-un loc special amenajat din clasă. Povestea poate fi animată în unele momente de mimică și de păpuși mânuite de învățătoare sau de copii. Mai târziu, copiii pot continua și singuri acest exercițiu de citire expresivă pentru colegii lor. În perioada preabecedară se poate începe un exercițiu de construire a unei cărți, în mai multe etape: în prima etapă se organizează o activitate prin care elevii vor marca momentele povestirii: se citește începutul poveștii, apoi copiii sunt puși să deseneze momentul întâmplat. Se continuă povestea și tot așa se ilustrează fiecare moment, astfel că, la sfârșit să avem o ilustrare a poveștii pe momente: primul desen ne arată locul și personajele, al doilea începutul acțiunii ș.a.m.d. Desenele se pot capsă formând o cărticică ilustrată.

Prin toate compartimentele ei, lectura își aduce contribuția la dezvoltarea gândirii și la modelarea sentimentelor, asigurând copilului suportul evoluției intelectuale, precum și posibilitatea integrării în viața socială. Cu toată amploarea pe care au luat-o mijloacele audio-vizuale, cartea a rămas și va rămâne unul dintre cele mai frecvente mijloace de autoinstruire; cititul reprezentând unul dintre cele mai de preț instrumente ale activității intelectuale.

Bibliografie:

1. Ioan Șerdean – Didactica limbii române în școala primară, Editura Teora, București, 1998;
2. Paul Cornea - Introducere în teoria lecturii, Ed. Minerva, București, 1988;
3. Alina Pamfil - Didactica limbii și literaturii române, Ed. Dacia, Cluj- Napoca, 2000.

profesor Lavinia Crăciun
Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” Pitești

LECTURA ÎN VIAȚA CELOR MICI

I.G. Cârlan, un cunoscut autor în perioada interbelică, menționa: „Cele trei lucruri principale cu care trebuie să rămână un absolvent al școlii primare: socotitul, scrisul și cititul trebuie cultivate cu cel mai mare interes. Va uita un absolvent al școlii primare gramatica, istoria etc., dar a uita aceste trei lucruri nu-i este iertat nici lui, nici școlii pe care a absolvit-o. Cititul, în special, trebuie cultivat până la a fi o necesitate pentru copil și pentru adultul care a urmat câțiva ani școala primară”.

Astfel am încercat în fiecare an să alcătuiesc o listă de lecturi pe care elevii mei să le citească cu drag și din care să își îmbogățească bagajul de cunoștințe. Pentru a verifica dacă lectura a fost citită am încercat să găesc diverse modalități de verificare.

Un astfel de test, creat de mine, este și cel pentru cartea ”Morcoveață” de Jules Renard , pe care îl prezint în continuare.

TEST ”MORCOVEAȚĂ”

Completează cuvântul lipsă:

1. Câți frați are personajul principal, Morcoveață.....
2. El este cel maimebru al familiei.
3. Familia lui se numește
4. Morcoveață este obligat să închidă..... în coteț noaptea, deși îi este frică de întuneric.
5. Morcoveață este obligat să ucidăaduse de tatăl său (le strangulează).
6. Când doarme cu mama lui, aceasta îlpentru că sforăie și face să se creadă că are coșmaruri.
7. Morcoveață estede cazmaua fratelui său, Felix, care leșină la vederea sângelui.
8. În casă este primit un cerșetor și deoarece acesta întârzie șilui murdăresc casa, doamna Lepic încearcă să îl alunge.
9. Ceilați frați primesc jucării frumoase, dar Morcoveață doar.....
10. La întoarcerea de la internat (pension), Felix și Morcoveață sunt curățați de.....
11. Lui Morcoveață îi place să îl însoțească pe tatăl său la
12. Băiatul îi mărturisește tatălui că nu ope mama lui.

Răspunde, cât mai complet, la întrebări:

1. Cine se comportă cel mai urât cu Morcoveață și de ce?
2. Ce ați simțit voi atunci când ați citit cartea? De ce?

Scopul realizării acestor fișe de lectură a fost să trezesc interesul elevilor pentru citit, dându-i astfel posibilitatea de a ști cum să se raporteze la lumea din jur și să poată face față mai ușor unor probleme cu care se va confrunta în viitor, deoarece lectura contribuie esențial la educația și formarea experienței, întrucât faptele și întâmplările citite vor fi analizate și trecute prin filtrul personal.

Bibliografie:

¹I.G. Cârlan, *Ora de lectură // Școala Basarabeană*, Chișinău, 1936, nr. 2, p. 17.

*profesor inv. primar Olteanu Livia-Loredana
Școala Gimnazială ”Alexandru Davila” Pitești*

LECTURA, ÎN VIAȚA ELEVULUI

Importanța studiului lecturii literare în școală și în afara ei, decurge din conținutul și trăsăturile caracteristice ale literaturii ca formă complexă, specifică a conștiinței sociale.

Spre deosebire de celelalte obiecte de învățământ, literatura nu impune neapărat un domeniu de specializare, ci cunoașterea ei este necesară oricărui om, ce vrea să se cultive, indiferent care va fi domeniul specializării și activității sale ulterioare.

Prin studiul literaturii în afara clasei și a școlii se înțelege în primul rând lectura dirijată sistematic și progresiv în familie, școală și bibliotecă a tuturor preșcolarilor, elevilor și tineretului, cu multă grijă din partea cadrelor chemate să popularizeze și să dirijeze orice carte pentru vârstele potrivite.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Aceasta contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de țară, la educarea sentimentelor estetice. Lectura în afara clasei constituie un important mijloc, ajutător al întregului proces instructiv-educativ.

Formarea priceperii și deprinderii de citire parcurge, în principiu, după opinia unor specialiști, trei faze la elevul începător:

- a) perceperea literelor și recunoașterea cuvintelor, denumită citire corectă (lectură literară);
- b) înțelegerea conținutului textelor și mesajelor oferite de acestea, denumită citire conștientă (lectură funcțională);
- c) aprecierea valorii textelor și evaluarea informației obținute din textul citit – citire critică (lectură evaluativ-critică).

Prin exersarea actului citirii în cadrul lecțiilor de citire și al lecturilor conținute în manuale, se va insista pe fluența, ritmul citirii și intonația adecvată.

În primele clase ale ciclului primar se recomandă antrenarea elevilor la lecturarea textelor literare de scurtă întindere sau citirea selectivă a unor fragmente semnificative, pentru ca aceștia să nu mai dețină în exclusivitate rolul de ascultători ai textelor citite, povestite de învățător sau reproduse pe o bandă magnetică. Apelul la exerciții de citire cu voce tare, în ritm lent sau mediu impus de specificul învățării în faza inițială oferă posibilități de depistare și ameliorare a greșelilor. Treptat, se asociază și caracterul conștient al celor citite, lăsând autonomie elevilor pentru lectura în gând, dirijată și controlată, urmărindu-se îndeplinirea unor parametri calitativi: viteza citirii, asimilarea activă și conștientă a celor comunicate în scris (sau oral), care permit efectuarea unei lecturi funcționale.

Literatura îi apropie pe copii de realitate, permite largi perspective către cunoașterea altor forme ale realității. Lectura expresivă și metodele care-i fac pe elevi descoperitori ai unui imens tezaur de informații, de

experiențe umane, de modele morale, de emoții și sentimente, vor impune, în cele din urmă literatura atenției lor.

În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, metoda excursiilor literare, metoda exercițiilor, întâlniri cu scriitori, șezătoare literară, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozion literar, concursurile „Cine știe, răspunde” pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, presa, revistele literare, radioul și tv etc.

Lectura particulară a elevilor se desfășoară în școală, în afara acesteia, acasă, în biblioteci, cluburi etc. De aceea pe lângă pregătirea asigurată prin lecțiile de citire în care sunt inițiați cu tehnici generale ale muncii cu cartea, la orele speciale de lectură, învățătorii sunt datori să asigure și o anumită pregătire specială care să-i orienteze pe elevi în vederea folosirii cărții pentru lectură. E vorba atât de cărți sau lecturi recomandate de programa școlară și manuale, cât și de cărți pe care elevii înșiși, din proprie inițiativă, trebuie să știe cum să le caute, cum să le solicite de la bibliotecă și mai ales cum să le folosească.

Experiența didactică dobândită în această privință atestă că se poate folosi o gamă largă de metode și procedee în vederea îndrumării elevilor pentru efectuarea lecturii particulare, care pot fi folosite în mod orientativ.

Necesitatea îndrumării lecturii elevilor este indiscutabilă. Nu se pot contesta incapacitatea copilului de a se ghida fără greș în noianul de opere literare ce-i stau la îndemână și nevoia călăuzirii lui în anii de formare intelectuală. Important este în ce măsură se poate exercita îndrumarea și până unde trebuie să meargă ea.

Dificultatea cea mai mare apare în momentul în care trebuie să se treacă la trierea cărților în: recomandabile și nerecomandabile copiilor. Sunt cărți dăunătoare prin conținutul lor, dar și contraindicate din cauza inaccesibilității la o anumită vârstă.

Elevii au nevoie de sprijinul celor maturi nu numai în aceste cazuri, ci și atunci când, fără să-și dea seama, citesc cărți care depășesc puterea lor de înțelegere sau când furați de un anumit gen de literatură, neglijează lectura unor scrieri recomandate de programa școlară.

De aceea, grija deosebită în vederea îndrumării lecturii cade în sarcina învățătorului și a familiei. Părinții trebuie să cunoască lista lecturii suplimentare din programa școlară pentru clasa respectivă, urmărind după graficul și planificarea făcută de învățător a fi citite pe parcursul unui semestru. La clasele I și a II-a controlul lecturării se face oral prin lecții- dezbateri, iar la clasele a III-a și a IV-a se face pe baza consemnărilor efectuate de elevi pe caietele de lectură. Învățătorul trebuie ca săptămânal să verifice aceste caiete și să le corecteze.

Unul din obiectivele principale este trezirea interesului elevilor pentru lectură, în general. Acesta este punctul de plecare și în același timp chezașia succesului în activitatea școlară pentru fiecare învățător și pentru elevii săi. Copilul, în general, este lipsit de încredere în forțele lui.

Efortul pe care îl face în primele clase pentru a parcurge câteva pagini este uriaș. Adulții uită de obicei acest lucru, de aceea nici nu-i acordă la timp atenția cuvenită.

Numai formarea interesului pentru lectură nu este suficient pentru a face din orice copil zburdalnic, dornic de joc și voie bună, un cititor liniștit, care se cufundă ore întregi în lectura unei cărți.

Pentru a-i determina pe copii să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură. Întâlnim adesea copii care ascultă cu mult interes o lectură frumoasă citită de

părinți sau de învățător, dar preferă să se joace, să hoinărească sau să piardă vremea în modul cel mai neașteptat, fără a fi tentați săptămâni de-a rândul să mai citească și altceva decât ceea ce li se cere de către învățător la orele de curs. La copiii care au învins greutățile începutului, problema îmbracă alt aspect. Nu mai poate fi vorba numai de lipsă de interes. În cazul acesta gustul pentru lectură nu este încă format. Uneori elevul nu are la îndemână cărțile cele mai potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele lui, alături indiferența mediului înconjurător față de lectură determină aceeași atitudine și la elevi. Dacă elevul a văzut că părinții, frații mai mari, rudele nu citesc, el de ce să citească? În astfel de cazuri, intervenția învățătorului este absolut necesară, în vederea formării gustului pentru lectură.

Pasiunea pentru lectură, mai ales când cărțile sunt bine alese, nu este un viciu, ci un câștig pentru educator și mai ales pentru cititorul îndrăgostit de carte. Nu se poate reproșa nimănui că citește mult. La elevi, această pasiune este bine să fie încurajată în măsura în care ea nu dăunează însă instrucției.

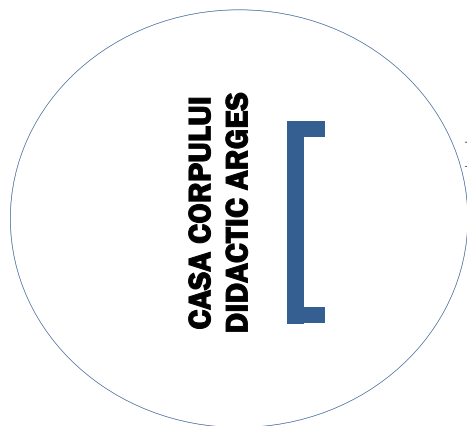
Pentru învățător este demn de știut nu numai ce și cât citesc elevii, ci și cum înțeleg ei să citească o carte. De obicei, copiii citesc diferențiat după preferințe și selecționat după natura cărților. Nu toți elevii citesc la fel. Aceasta depinde de vârstă, de buna lor dispoziție, de natura cărților citite, de preocupările elevului.

În general, copiii mici citesc cu multă plăcere, cu nerăbdare și cu o sporită curiozitate, manifestându-și adesea zgomotos admirația sau dezaprobarea pentru anumite fapte ale eroilor, iar la sfârșitul lecturii simt nevoia de a împărtăși și celor dinprejur sentimentele lor. Este perioada în care curiozitatea copilului nu cunoaște limite. La această vârstă, majoritatea copiilor sunt capabili să accepte orice carte numai să aibă mereu ceva nou de citit și dacă se poate, textul să fie însoțit de ilustrații cât mai expresive și mai variat colorate. Este vârsta la care predomină atenția spontană. Când elevul își alege singur lecturile, este și firesc să nu reușească să selecționeze ce este bun și interesant. În cazul acesta copilul recitește numai cărțile care-l interesează. Pe celelalte le abandonează definitiv sau pentru mult timp. În asemenea cazuri învățătoarea îl poate lăsa pe micuț să-și satisfacă mai întâi curiozitatea și apoi să revină asupra celor citite. În cazul acesta se pierde prea mult timp util și profitul este minim. De preferat este să-l ajute cu răbdare părinții citindu-le ei până la un moment dat, când trebuie să întrerupă, scuzându-se că au treabă și-l lasă pe elev în acțiune. Dar pentru aceasta trebuie educată mai întâi voința, să-i formăm atenția voluntară și să-i cultivăm gustul pentru lectura descrierilor, a amănuntelor, a ansamblului.

Toate acestea se pot realiza numai dacă se pleacă de la cărți alese cu grijă, fără detalii inutile, fără episoade în care acțiunea lăncezește pe zeci de pagini. Treptat, treptat se pot folosi și cărțile cu descrieri mai ample, cu dezbateri de probleme etice sau științifice. Este și acesta un argument în plus în favoarea utilității îndrumării competente a lecturii elevilor la toate vârstele.

Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a le asocia cu altele, ceea ce le permite să-și extindă astfel aria cunoașterii: pătrunzând în diversitatea textelor literare, elevii vor parcurge căi specifice ale cunoașterii de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie, ajungând în posesia unor multiple instrumente utile satisfacerii dorinței lor de a descoperi realitatea înconjurătoare.

Astfel reușim să cultivăm la elevi interesul pentru cunoaștere, capacitatea de selecție, de asociere, în vederea înțelegerii multiplelor semnificații ale realității.

LECTURA PREDICTIVĂ MĂRINIMIE de Emil Gârleanu

În revărsat de zori, pe baltă, lumina face minuni. Pe fața apei sclipesc, ici, sfărâmături de oglinzi; acolo, plăci de oțel; comori de galbeni între trestii. În nuferi, ca-n niște potire plutitoare, curg raze de aur. Un colb de argint dă strălucire stufărișului. Peste tot liniște neclintită, de rai.

Cocostârcul s-a sculat cu noaptea-n cap. A intrat în baltă. Pe picioarele lungi, subțiri ca niște lujere, trupul lui se leagănă agale. Din când în când își udă pliscul; uneori se oprește de se uită, ispititor, în fundul apei, ca și cum ar fi dat peste ceva ce căuta de mult. E răcoare, și răcoarea îl încântă. Nu simte nici o altă dorință decât să-și scalde picioarele în unda rece, care-i trimite fiori până sub aripi.

Deodată se oprește; încordează gâtul și privește.

Pe frunza unui nufăr, o broscuță se bucură și ea de frumusețea și răcoarea dimineții. Când l-a văzut, biata broscuță a încremenit pe piciorușele de dinapoi; cu ochii mari deschiși, cată la cumplitul dușman. În spaima ei, îl vede uriaș, cu capul atingând cerul, cu pliscul lung, larg, să soarbă dintr-o dată balta și, dimpreună cu balta, pe ea. Inima i s-a oprit.

Își aștepta sfârșitul.

Cocostârcul o vede și înțelege. Dar dimineața e mărinimos. Ș-apoi i se pare atât de mică, atât de neînsemnată această vietate a bălții, că, de la o vreme, parcă o pierde din ochi în fundul apei și nici n-o mai zărește. Ridică piciorul, o pășește disprețuitor și trece, măreț, mai departe.

Broscuței nu-i vine să creadă. Mai stă așa câteva clipe. Apoi, de bucurie, sare pe o altă frunză; și-ntr-un avânt de recunoștință, ea, cea dintâi taie tăcerea dimineții:

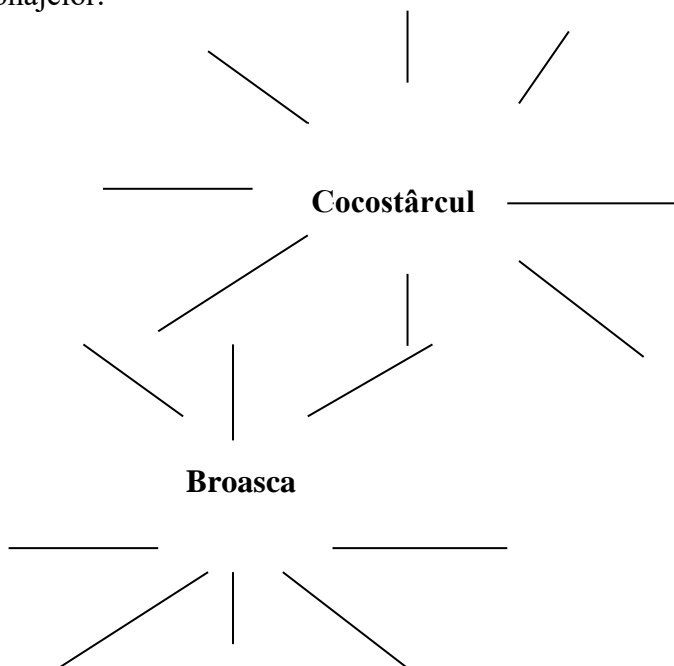
– Oaac!

Lectura predictivă:

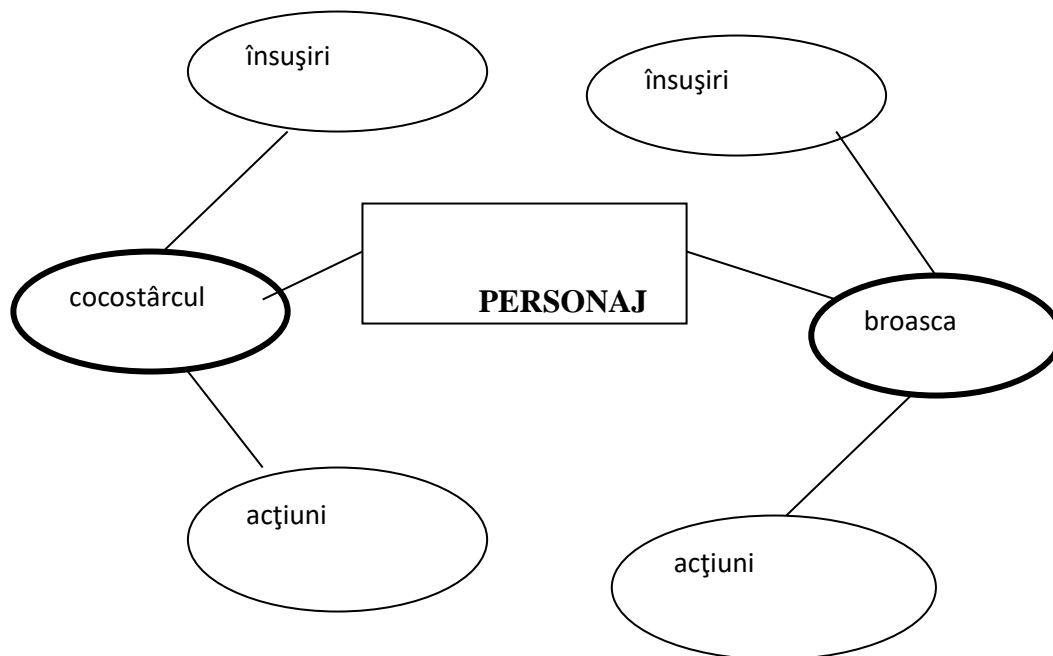
Ce crezi că se va întâmpla?	Ce s-a întâmplat?

--	--

1. Realizați rețeaua personajelor:

2. Completați ciorchinele:

1. a. *Prezintă prin gesturi și mimică!*

Alege una din variantele propuse și prezintă pantomima în fața colegilor de clasă. Ei trebuie să ghicească ce ai interpretat:

- la școală
- în magazin
- în parc
- la telefon
- în familie
- în autobuz

b. *Prezintă cu ajutorul cuvintelor!*

Transformă pantomima în vorbire, gesturile și mimica fiind însoțite de cuvinte. Le poți demonstra colegilor că au ghicit ce ai interpretat.

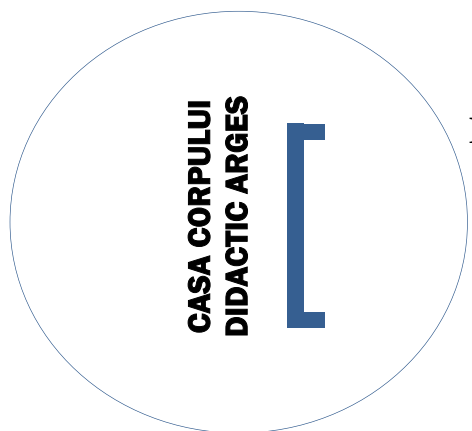
2. Imaginează-ți un muzeu al literaturii pentru copii, în care sunt expuse cărți, păpuși, reprezentând personaje celebre, casete video, diafilme, diapozitive.

- a. Ești **ghid** în acest muzeu. Alcătuieste un text format din opt-zece propoziții, prin care să trezești interesul vizitatorilor și să îi conduci prin cele mai importante săli ale muzeului.
- b. Ești **vizitator** al muzeului. Formulează cinci-șase întrebări pe care le-ai adresa ghidului, în legătură cu exponatele văzute sau cu personaje / cărți / casete / diafilme pe care ai dori să le vezi într-un astfel de muzeu.
- c. Realizează **un anunț publicitar**, cu ajutorul desenului, decupajelor, cuvintelor și altor mijloace pe care le ai la îndemână, prin care să recomanzi vizitarea muzeului literaturii pentru copii.

3. Imaginează câte o scurtă întâmplare care să ilustreze proverbul:

- Așchia nu sare departe de trunchi.
- Buturuga mică răstoarnă carul mare.
- Apa trece, pietrele rămân.

*profesor inv. Primar Vlăsceanu Monica
Școala Gimnazială Alexandru Davila Pitești*

PROFICIENCY TESTS IN ENGLISH LANGUAGE

Proficiency tests aim to describe what students are capable of doing in a foreign language and they are usually set by external bodies such as examination boards. Proficiency tests enable students to have some proof of their ability in a language. They are also used to select candidates for higher education or employment and teachers are not normally involved in designing them for their own institutions, but they may find that externally designed tests are often used to evaluate their teaching. Some proficiency tests while claiming to be communicative often have a large language component such as grammar and vocabulary. This can have a negative effect on teaching in terms of examination preparation.

Test content is affected by the test purpose and what one tests is crucially affected by what one is teaching. When testing skills there are some important things to be taken into consideration:

-the less predictable the outcome of using a skill, the more difficult the testing of the skill is likely to be;

- we may not know what skill is involved in arriving at understanding;
- it may matter less how one arrives at understanding, and more what understanding one reaches.

Whatever purpose a test or exam has a major factor in its success or failure as a good measuring instrument will be determined by the item types that it contains (direct or indirect test items). A test item is direct if it asks the candidate to perform the communicative skill which is being tested. Indirect test items, on the other hand, try to measure a student' knowledge and ability by getting what lies beneath their receptive and productive skills. Whereas direct test items try to be as much real-life language as possible, indirect items try to find out about a student's language knowledge through more controlled items, such as multiple choice questions or grammar transformation items. These are often quicker to design and, crucially, easier to mark and produce greater scorer ability.

Another discussion needs to be made between discrete-pointing testing and integrative testing. Whereas discrete-point testing only test one thing at a time (such as asking students to choose the correct tense of a modal verb), integrative test items expect students to use a variety of language at any one given time-as they will have to do when writing a composition or doing a conversational oral test.

In many proficiency tests where students sit at a number of different papers, there is a mixture of direct and indirect, discrete-point and integrative testing. Test designers find that this combination gives a good overall picture of student ability. Proficiency tests often use discrete-point testing to measure students against an existing language syllabus, but they may then compare this with more direct and integrative tasks to get a fuller picture.

In order to judge the effectiveness of any test it is sensible to lay down criteria against which the test can be measured, as follows:

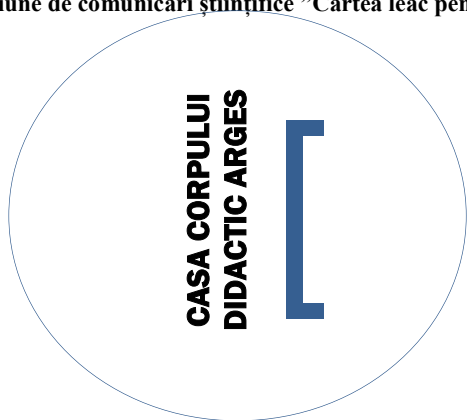
-Validity: a test is valid if it tests what is supposed to test. A particular kind of validity that concerns most test designers is validity. This means that the test should look, on the 'face' of it, as if it is valid. A test which consists of only three multiple choice items would not convince students of its face validity however reliable or practical teachers thought it to be.

-Reliability: a good test should give consistent results. For example, if the same group of students took the same test twice within two days –without reflecting on the first day before they sat in again –they should get the same results on each occasion. If they took another similar test, the results should be consistent. If two groups who were demonstrably alike took the test, the marking range would be the same.

In practice 'reliability' for proficiency tests is enhanced by making the test instructions absolutely clear, restricting the scope for variety in answers and making sure that tests condition remain constant.

The results of proficiency tests can be used mainly to assess how well the students can communicate in English but also how successful the English courses have been and how well the teachers have taught the courses. They indicate the students' strengths and weaknesses, the teacher's strengths and weaknesses, or the strengths and weaknesses of the English course.

profesor Pop Ana-Maria
Școala Gimnazială Alexandru Davila Pitești

CARTEA, PRIETENA COPILULUI

Nu este niciodată prea devreme să se încerce stimularea interesului copilului pentru cărți și lectură. Acest lucru necesită însă multă răbdare și mult exercițiu.

Succesul la școală și, mai târziu, în viață, începe acasă, cu cele 20 de minute de lectură zilnică recomandată a fi realizată de părinte împreună cu copilul său. Copiii cărora li se citește începând de la vârste mici vor învăța să citească mai ușor și mai repede decât cei cărora nu li s-a citit. A le citi copiilor este cea mai ușoară și mai puțin costisitoare metodă prin care părintele își poate ajuta copilul să aibă succes odată cu intrarea la școală. Este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem face ca părinți.

Este importantă educația primită de copil de la părinți pentru ca acesta să facă un hobby din răsfoirea, apoi din citirea unei cărți. La vârsta de un an, copilul se mulțumește cu privitul imaginilor dintr-o carte de povești, pentru ca apoi să savureze poveștile citite de părinți în fiecare seară. În stimularea procesului de învățare este recomandată corelarea imaginilor dintr-o carte cu semnificația reală a celor care acestea le reprezintă. Denumirea obiectelor ilustrate conduce la îmbogățirea vocabularului copilului. De asemenea, începând cu această vârstă, copilul învață să se concentreze. Dintre preferatele copiilor mici fac parte cărțile cu animale.

Pediatrii și psihologii susțin faptul că mulți părinți doresc dobândirea unor abilități intelectuale exagerate, în timp cât mai scurt și mult prea repede. Părinții trebuie să înțeleagă că cea mai bună metodă de învățare este aceea realizată prin joacă. Cititul trebuie privit ca o activitate distractivă, relaxantă și nu ca pe o obligație pe care copiii o au față de părinți sau educatori. Există mai multe metode de a face din citit o activitate plăcută. În timp, copilul va învăța adevărata valoare a lecturii. Răsfoirea unei cărți sau cititul nu trebuie privite ca niște activități serioase care se desfășoară în condiții de stres - stând pe scaun, cu spatele drept, doar la anumite ore și cu scopul de a îndeplini o anumită normă impusă de părinți. Cititul poate deveni extrem de distractiv și atractiv atunci când copilul este lăsat să își aleagă o anumită carte, să citească în condiții ambientale care îi sunt pe plac sau să combine cititul cu alte activități precum plimbarea în parc, ascultarea muzicii etc.

Părinții noștri povestesc cu nostalgie cum citeau de mici, cum se bucurau de romanele lui Jules Verne sau de Poveștile Nemuritoare. Ei și-au trăit cu adevărat copilăria, iar cărțile au făcut parte din copilăria lor împlinită pentru că i-au ajutat să viseze, să spere și să își petreacă în mod plăcut timpul liber. Chiar dacă în vremurile noastre este destul de greu să convingi copilul să aleagă cartea în locul jocurilor pe calculator, se poate cu puțin tact și puțină dibăcie.

Mulți copii nu vor să citească pentru că preferă să vadă filmul realizat după carte, părându-li-se mai atractiv să meargă la cinema decât să stea acasă citind. Pentru a-i convinge să aleagă lectura, putem apela la una din următoarele metode:

- Explicarea faptului că majoritatea filmelor de succes sunt ecranizări ale unor cărți minunate, iar un film de aproximativ o oră nu poate surprinde tot ceea ce este prezentat în carte, cartea fiind deci mult mai interesantă.
- Dacă nu se lasă astfel convins, putem citi împreună o carte, apoi putem viziona împreună filmul, încercând astfel să le demonstrăm că, de multe ori, cartea este mai interesantă decât filmul, iar acțiunea prezentată în carte este mult mai palpitantă.
- Familiarizarea copilului cu spațiul bibliotecii de la vârste foarte mici (3-4 ani) În bibliotecile pentru copii există săli special create, denumite ludoteci, în care copiii foarte mici descoperă jocuri, cărți cu ilustrații deosebite ale căror povești sunt citite de bibliotecari pentru cei mici. De asemenea, pot fi găsite jocuri de perspicacitate și jucării, casete audio cu povești, casete video cu desene animate și filme documentare, CD-uri cu teatru radiofonic.
- Transformarea rezolvării temelor pentru acasă într-un joc inteligent și plăcut prin aplicarea de către părinți a unor metode de lucru prezentate în materiale educative de genul *Cum să înveți să înveți?*
- Citirea sau povestirea zilnică a unei povești, ținând cont și de dorința copilului de a reasculta o poveste foarte îndrăgită. Repovestirea realizată de copil conduce la îmbunătățirea capacității de concentrare și de redare a informațiilor (stând un număr mare de ore în fața calculatorului, copilul întâmpină numeroase probleme în redarea unei întâmplări reale sau din lecturile sale).
- Lectura în oraș. Orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt fel de lectură – cea a semnelor de circulație, a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Orice călătorie este, de asemenea, un prilej pentru a povesti istoricul locurilor, pentru a depăna amintiri și a împărtăși impresii.
- Lectura, desenul, muzica. În momentele lecturii, copilul trebuie încurajat să deseneze și să asculte muzică. Tinerii trebuie încurajați să citească și să vizioneze producțiile cinematografice, teatrale și muzicale ale căror piese li se adresează. În timpul acesta, părintele poate observa talentul copilului său, fiind atent la direcțiile pe care copilul le poate urma. Ținând cont de faptul că dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor este diferită, părinții trebuie să fie atenți la dezvoltarea armonioasă, evitând comparațiile cu alții copii și observațiile care îi pot inhiba.
- Formarea și cultivarea gustului pentru lectură reprezintă unul dintre obiectivele

Bibliografie:

- Programa de ”Comunicare în limba română” pentru clasele pregătitoare, I și a II-a, aprobată prin ordinul ministrului educației naționale nr. 3418/19.03.2013.
- Programa de ”Limba și literatura română” pentru clasele a III-a și a IV-a, aprobată prin ordinul ministrului educației naționale nr. 5003 /02.12.2014.
- Gherghina, Dumitru (coord.), ”Limba română în școala primară”, editura Didactica Nova, Craiova, 1999.
- Alexandru, Gheorghe, Șincan, Eugenia, Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Editura „M. Dușescu”, 1993.
- Crăciun, Corneliu: Metodica predării limbii române în învățământul primar, Ed. Emia, Deva, 2001.
- Goia, Vistian: Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000.
- Nuță, Silvia – Metodica predării limbii române în clasele primare, vol. I și II, Ed. Aramis, 2000, București.

Mateescu Ana
Școala Gimnazială Mircea cel Bătrân Pitești

CARTEA - IMPORTANTA SI SEMNIFICATIA IN VIATA OMULUI

Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei decăderi nervoase, este uneori ceva mai mult decât un profesor deoarece cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi.

Ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții (iar acestea sunt numeroase), într-un cuvânt ne întărește.

Cartea este un mod de comunicare și reprezintă o ordonare a cuvintelor la formele lor cele mai expresive. A scrie este o artă deoarece trebuie să ai dar pentru a putea să realizezi ceva de calitate. Trebuie să știi să aranjezi cuvintele în așa fel încât cititorul să fie atras de ceea ce citește și să aibă posibilitatea să învețe ceva din conținutul lecturii. Sentimentele pot fi exprimate prin cuvinte, dar nu oricare dintre ele, ci doar acelea ce provin din inimă și care sunt una și una cu ceea ce simte autorul.

Nu se poate realiza un fel de “tablă a lui Pitagora” care să ne învețe să potrivim cuvintele, să scriem. Scrisul se învață din practică, din citirea operelor de mare valoare ale înaintașilor noștri.

Preocuparea exprimării în acest mod este realizată încă din cele mai vechi timpuri sub mai multe forme în funcție de perioada pe care o traversau. La început se scria pe pereții peșterilor, pe tăblițe de lut, de lemn, fildeș, bronz, pe papirus.

Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, ale universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem “adăposti” de gurile rele.

O carte bună este o mângâiere deoarece ne alină, ne atrage cu ajutorul subiectelor ei și ne face să uităm de viața cotidiană.

Cartea mai este un îndemn pentru că, citind o carte, este un îndemn de a citi altele, astfel reușim să găsim răspunsuri la întrebările noastre. Cartea “ne face să trăim în afara de minciună, nedreptate și prejudecăți” (M. Sadoveanu). Aceste vorbe ale unui mare scriitor al țării noastre ne atrage atenția asupra unei mai calități a cărții, adică puterea de influențare, puterea de a ne transpune într-o altă lume, o lume a fantasticului.

Toți acei care au acces la o bibliotecă vor fi cu mult mai puternic sufletește, psihic. Acestia sunt cei care vor putea înfrunța mai ușor viața, cei care vor avea un vocabular adecvat.

Cărțile sunt cele care scot la iveală din noi ce e mai bun. Ele pot să descopere adeverați genii care pot ajuta la îndreptarea viitorului unei țări întregi.

Cinstirea care i se cuvine cărții este ca și cinstirea atribuită Evangheliei și Bibliei deoarece este ceea ce avem nevoie, este ceea ce ne ajută mai mult decât ne putem imagina.

Ea este o grupare a cuvintelor, cuvintele fiind rostite fiecare cu altă inimă, deci cartea înfățișează inima în diferite posturi.

O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi.

Nu trebuie decât să profităm de această imensă comoară, să învățăm să prețuim.

Bughianu Mihaela Loredana
Scoala Gimnaziala nr 169 Bucuresti

IMPORTANȚA LECTURII SUPPLEMENTARE ÎN VIAȚA COPIILOR

Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir secole ale vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Cartea ne este prieten credincios de nădejde. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Există factori care determină lectura elevilor : particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-IV. Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și în fiecare lecție. Lecturile parcurse de elevi date ca teme (de exemplu, lectura literară a operelor studiate în fragmente), prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului: exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă. Studiul lecturii în ciclul primar este grupat în trei forme de realizare: texte de citire studiate prin manualele de citire ale fiecărei clase; texte de lectură (intercalate între textele de citire); lecturi suplimentare extrașcolare prevăzute în lista programei școlare, grupate pentru fiecare clasă de studiu a ciclului primar, pentru a fi citite și cunoscute de elevi. Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice. În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile «Cine știe, răspunde!» pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc. Pentru a-i determina pe copii să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură. Îndrumarea lecturii elevilor este o acțiune dificilă și de durată. Lectura sistematică și bine îndrumată îi ajută pe elevi să-și lărgească orizontul cunoștințelor și să asimileze mai ușor lecțiile, contribuie la dezvoltarea gândirii și a limbajului, trebuie să se țină seama de toate aceste considerente, precum și de emotivitatea accentuată a școlarului. Școala trebuie să sublinieze importanța lecturilor pentru stimularea imaginației, pentru informarea copiilor și, mai ales, pentru

educarea voinței, a curajului, a stăpânirii de sine și pentru cultivarea unor sentimente nobile. În zilele noastre, computerul și mass-media concurează serios cu lectura independentă a elevilor. Informația este mai rapidă prin televiziune sau prin calculator, iar citirea cărților pare ceva învechit. În prezent, omul este pragmatic și grăbit, are puțin timp pentru citit. Fără a minimaliza importanța mijloacelor moderne de informare, învățătorul are datoria de a apropia elevii de carte încă de la vârstele mici, dar nu obligându-i să citească, ci trezindu-le interesul pentru această activitate.

Scriitorul român I.L. Caragiale afirmă acum aproape un secol: „O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbrele multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic.”

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.” Lectura literară este, de asemenea, unul dintre factorii care favorizează în cel mai înalt grad cunoașterea și folosirea limbii române, îmbogățirea și activizarea vocabularului sau dezvoltarea capacității de comunicare. Acad. Iorgu Iordan consideră că „o limbă frumoasă și corectă se învață în primul rând din lecturi literare”.

Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, Metodia predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Corint, 2009.
2. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română și literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007
3. G.F. Morozov, Cărți prietene, Editura pentru artă și literatură, 1946
4. Popescu, Ion, Lectura elevilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1983
5. Stancu, Adriana; Aspecte metodice ale predării literaturii în învățământul primar, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010
6. Șerdean, Ioan; Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Teora, București, 2008
7. Șincan, Eugenia; Alexandru, Gheorghe; Lecturi literare pentru ciclul primar – Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Vol. I – clasa I, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1993.

*profesor inv. primar Boteanu Ximena
Școala Gimnazială “Alexandru Davila” Pitești*

IMPORTANTA LECTURII SUPPLEMENTARE IN GIMNAZIU

Limba este izvorul ce pornește din “stînca” primelor cuvinte și se revarsă mai târziu în noi, umplîndu-ne de sentimente și trăiri. Este “bulgarele de aur” revărsat în “marea de azur”, este “o poveste minunată” toarsă-n fir de “A fost odată...”

Subliniez că orele de lectură constituie piatra de hotar dintre cele două lumi: copilăria și adolescența. Poveștile, povestirile, poeziile ajută la formarea și dezvoltarea unui vocabular elevat, modelează caractere și conturează trăsături morale ce pot fi urmate.

Comunicarea, ca exercițiu didactic, apropie formarea elevilor în școală de conduita lor publică și socială, de exersarea unor situații previzibile sau imprevizibile pe care viața le oferă. Un element esențial în asigurarea unei comunicări clare, corecte, nuanțate și cursive este legat de folosirea corectă a lexicului.

Programele școlare pentru învățământul primar nu cuprind, în structura lor, lectura suplimentară a elevilor. Un mic sondaj desfășurat în rîndul învățătorilor a descoperit păreri diferite. Unii consideră că, dacă nu se specifică nimic, învățătorul nu mai are sarcini exprese în acest sens. Alții găsesc lectura suplimentară printre rîndurile programei, prin unele obiective de referință. Unii învățători au declarat că nu renunță la îndrumarea lecturii suplimentare a elevilor, alții o găsesc doar în disciplinele opționale, iar alții au precizat că nu se complică pentru că este obligația familiei.

Este foarte important să subliniem că, dacă există sau nu în schema orară disciplina opțională "literatura pentru copii", învățătorul are obligația să îndrume lectura suplimentară a copiilor. Această obligație este determinată de faptul că obiectivele cadru și unele obiective de referință nu se realizează numai cu textele din manuale. De aceea, este necesară lectura suplimentară a elevilor, fără de care formarea lor în aria curriculară "Limbă și comunicare" nu este completă.

Ca orice sarcină didactică, lectura suplimentară a elevilor trebuie îndrumată și verificată. Pentru aceasta, se folosesc secvențe din orele de limba română, orele la dispoziția învățătorului sau se stabilesc ore speciale prin planificările semestriale.

Gustul pentru lectură nu vine de la sine, ci se formează printr-o strînsă legătură a factorilor educaționali (familia și școala).

Paul Cornea spunea în lucrarea sa *Introducere în teoria lecturii* „...că nici computerul, nici televizorul nu vor duce la dispariția cărții, că lectura va continua să joace un rol cardinal în viața oamenilor, că accelerarea progresului tehnic va fi mereu însoțită de remedierea compensatoare a unui spațiu liber pentru închipuire, visare și căutare de sens... Cred, vreau să cred că vom continua să citim chiar dacă nu vor mai fi cărți. O vom face, la nevoie, pe ecrane portabile sau fixe, de buzunar ori de mari dimensiuni, dar vom continua s-o facem cîtă vreme vom persevera să gîndim și să producem bunuri simbolice.”¹

Este cunoscut faptul că, în grădiniță și în familie, copilul se formează ca ascultător de lectură.

Din cea mai fragedă copilărie, copiii sunt atrași de personajele din poveștile auzite de la bunici și părinți. Ei trăiesc aceste întâmplări, învață să deosebească binele de rău, să simtă dragostea și prietenia față de eroi care îi încântă, să le formeze gusturi, convingeri și sentimente alese.

¹ - Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Ed. Minerva, București, 1988

Universul copilăriei se formează treptat în familie, în grădiniță, în școală, ca învățători trebuie să îi atragem pe copii în lumea cărților, prin metode și procedee care trezesc interesul pentru lectură.

De aceea, în primii ani de școală, trebuie să trezim interesul pentru citit, să-l îndrumăm în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul elevul să conștientizeze că lectura este o activitate individuală cu caracter permanent.

În vederea trezirii interesului pentru citit, prezint elevilor un fragment dintr-un text care este mai atractiv. Uneori folosesc planșe care au desenate personaje din povești. Imaginile plăcut colorate sunt atractive, le oferă ocazia să facă cunoștință cu personajele îndrăgite, să înțeleagă mai bine mesajul educativ.

Cînd elevii sunt mai interesați de conținutul textelor, întrerup prezentarea, recomand citirea lui individuală stabilesc termenul pînă la care se poate realiza acest lucru.

După citirea individuală a textului, verific în ce măsură s-a înțeles conținutul textului, dacă elevii au înțeles sensurile cuvintelor și ale expresiilor noi și dacă pot opera cu ele. De asemenea, elevii sunt puși să povestească textul citit, să prezinte întâmplări asemănătoare cu cele din text, să picteze scene din povești, personaje îndrăgite etc.

Cum am îndrumat eu lectura suplimentară a elevilor?

- Anumite ore de limba română le-am transformat uneori în adevărate "scene teatrale", pe care s-au perindat, rînd pe rînd, personaje ce și-au interpretat rolul cu o măiestrie de artist;
- Fiind curioși să afle mai multe despre personajele prezentate în fragmentele din manual, copiii și-au cumpărat cărțile sau le-au împrumutat de la bibliotecă;

• Concursuri precum: “Lumea poveștilor”, ” Personajul preferat”, “Din tainele cărților”, ”Căsuța poveștilor” au constituit activități preferate, care au dezvoltat pasiunea pentru citit .

“Oricărui copil mic îi face plăcere să se exprime, pentru că aceasta îi dă bucuria de-a se simți trăind; de aici se deduce necesitatea de a se da exprimării personale cea mai mare libertate și de a o recunoaște drept cea mai instinctuală dintre manifestările spontane: a vorbi, a face, a crea, a acționa în toate domeniile, iată miezul pricipiului fundamental al pedagogiei- libera exprimare.”¹

Dewey descria calitatea fundamentală a dascălului astfel: „Adevăratul dascăl este caracterizat prin aceea că mintea sa se mișcă în armonie cu mințile elevilor săi, trăind împreună dificultățile și victoriile intelectuale deopotrivă”² .

¹ - Pedagogia Freinet, Ed. Polirom, Iasi,1999

² - J. Dewey, Psychology, 1886

*bibliotecar Serban Natalia-Ionela
Scoala Gimnaziala „Vintila Bratianu”, Stefanesti*

ÎNVĂȚAREA ONLINE – AVANTAJE SI DEZAVANTAJE

Procesul de învățare definește oamenii la orice vârstă. Existența umană în sine este condiționată de învățare; pentru a supraviețui suntem nevoiți să învățăm: să cunoaștem mediul, să ne cunoaștem apropiații și, forma cea mai profundă, să ne autodepășim.

Cea mai nouă tendință în învățământ, cunoscută și apreciată ca cea mai eficientă și de dorit de până acum, este învățământul electronic. Cunoscut ca „e-clearing” sau, mai nou, ca „e-educațiune”, conceptul de învățământ electronic (sau virtual) este reprezentat de interacțiunea dintre procesul de predare – învățare și tehnologiile informaționale. E-clearing este în acest moment mai mult decât un concept, este parte din învățământul actual, tinzând să devină tot mai căutat prin economia de timp pe care o învățământul semnifică, într-o definiție neconsacrată, șansa omului de a se informa facil, rapid, în orice domeniu, nefiind condiționat de un suport fizic (cărțile din hârtie) sau de un intermediar (profesorul). Acest concept permite flexibilizarea procesului de învățământ până la a oferi cea mai largă gamă de cărți electronice, sfaturi, imagine și text.

Dezvoltarea profesională și învățarea în modelul tradițional devin deja istorie. Nu există experți în clase, lucrurile se mișcă rapid, iar profesorii și elevii trebuie să facă echipă pentru crearea unui mediu de învățare prin utilizarea tehnologiilor moderne. Astăzi, cel mai bun și cel mai important canal de distribuție este cel online. Mediul online sprijină abilitățile secolului XXI precum colaborarea, comunicarea și creativitatea.

În întreaga lume, universitățile, colegiile și școlile trebuie să își pregătească profesorii pentru schimbare. Pe măsură ce cultura societății noastre se schimbă ca răspuns la inovațiile tehnologice, instituțiile și profesorii trebuie să se adapteze.

Oportunitățile de învățare online și utilizarea resurselor educaționale deschise și a altor tehnologii pot reduce costurile asociate cu materialele necesare instruirii și permit utilizarea mai eficientă a timpului profesorului. Astăzi, putem vorbi despre o învățare combinată care îmbină oportunitățile de învățare față în față cu oportunitățile de învățare online. Gradul în care are loc învățarea online și modul în care este integrată în curriculum pot varia în funcție de școli. Strategia de combinare a învățării online cu instruirea școlară față în față este utilă pentru a adapta diversele stiluri de învățare ale cursanților și pentru a le permite fiecărui cursant să studieze în ritmul propriu.

Resursele online permit revoluționarea sistemului educațional, nu numai pentru că sunt convenabile și accesibile, ci pentru că permit ca întregul proces de predare și învățare să devină mai interesant și adaptat elevului digital. Astfel, se realizează o personalizare a învățării. Astăzi, elevii și profesorii beneficiază de resurse online gratuite și resurse online plătite. Fiecare elev preferă resurse diferite în funcție de subiectele de interes și de stilul de învățare. Profesorii și elevii doresc instrumente de bună calitate care să fie gratuite. Pentru a ajuta colegii să găsească cele mai bune resurse online care să le ușureze viața, prezint o listă de mai multe link-uri utile care oferă ceea ce au nevoie pentru o lecție bună.

Învățarea prin Internet poate fi definită ca o formă de învățământ în care se prezintă studenților un conținut de instruire prin Internet. De aceea, condiția de bază impusă participanților în procesul de învățare este posedarea unui calculator și o conexiune la Internet.

Când vine vorba de a sprijini programa care se folosește în educația prin internet, de cele mai multe ori se folosesc așa-numitele instrumente de curs, care permit stocarea de conținut educațional pe un server Web, crearea de rețele de comunicare între participanții la procesul de educație, de învățare și de gestionare, permițând testarea independentă a cunoștințelor lor prin intermediul diferitelor teste.

Training-lu bazat pe Web și WBT-Web baset training-lu se face pe baza publicării conținutului pentru învățarea pe site-ul instituției de învățământ. Avantajele acestei metode de distribuire de materiale didactice sunt următoarele: distribuirea mai rapidă, prin accesarea www cursanții pot intra în posesia materialelor didactice, este posibilă inserarea materialelor hiperon mediatizate, serviciul poate fi folosit de către una sau mai multe persoane sau grupuri în același timp, posibilitatea de legare, mult mediarea conținutului, ușurința de reînnoire și publicare a conținutului, posibilitatea administrării de acces, conținuturi interactive conținuturi.

E-mailul este cea mai simplă formă de interacțiune asincronă și de cele mai multe ori este folosit doar ca un supliment pentru/pe lângă alte forme de comunicare. Avantajele prin e-mail: simplitate în utilizare, comunicarea este privată, permite suficient timp pentru reflecție și reacție la răspuns. Listele de mail sunt un serviciu cu o formă similară de interacțiune. Avantajele și dezavantajele sunt aceleași ca și la e-mail, asigurând astfel utilizarea lor cu ușurință, adaptarea la lucru cu grupul, permite împărțirea studenților și a secțiilor în mai multe grupuri mici, fiecare grup fiind format din participanți cu caracteristici/specializări comune.

Forum-urile și listele online permit dezbateri deschise, se pot trimite întrebări, răspunsuri, se fac schimburi de opinii și impresii, este posibilă crearea unui nou topic, pentru grup, pe un subiect pe care Dvs. îl alegeți. Această metodă de comunicare permite ca fișierele de dimensiuni mari să nu se stocheze pe unitățile noastre, permit învățarea prin duplicare/copiere, uz de transfer de fișiere pentru transferarea materialelor de curs și formarea tabelor pentru comunicarea cu profesorul. Internet replay chat (IRC) este o comunicare sincronă bazată pe mesaje text prin Internet sau Intranet în timp real și permite conectarea studenților cu cunoștințe aproximativ egale, evaluarea obiectivă a unui conținut și posibilitatea de recuperare a unei informații omise.

profesor inv. Primar Găvan Florentina Simona

LECTURA ÎN DEZVOLTAREA CULTURALĂ A ELEVULUI

Lectura are un rol important în dezvoltarea și formarea personalității și este evident că, deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viața.

În lipsa îndrumării părinților, educatorilor, profesorilor, foarte mulți școlari nu simt nevoia de a citi. Numai o lectură îndrumată poate să dezvolte un interes continuu. Acest fapt generează interesul de a citi din plăcere, de a pătrunde în lumea misterioasă a cărții.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- aspectul cognitiv: prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Criterii generale în selectarea și indicarea titlurilor pentru lectură:

Titlurile lecturilor vor fi indicate copiilor în funcție de următoarele criterii:

- gradul dezvoltării psihice a elevilor: gândire, limbaj, imaginație, emoții, sentimente etice și estetice;
- sfera de interese și preocupări ale elevilor;
- posibilitățile de înțelegere a mesajului conținut în opera literară;
- calitățile educative și estetice ale cărții indicate;
- calitățile stilului - simplitate, naturalețe, proprietate - să permită elevului o înțelegere ușoară a mesajului lecturii.

Stimularea interesului pentru lectură

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia.

Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu. Ca gen de lectură putem alege orice, începând de la poezie și încheind cu romanul.

Fie în biblioteci sau în alte locuri lectura este totuși o experiență unică, interesantă și captivantă.

Lecturarea cărților, a manualelor, a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Ea dă consistență și sens existenței însăși. Ea este o modalitate de a educa, instrui și a contribui la formarea valorilor morale a cititorului.

Lectura oferă cititorului frumusețile neimaginabile ale poveștilor, povestirilor și a altor texte, unde imaginația și fantezia zboară, trăind împreună cu eroii și personajele bucurii, dezamăgiri sau speranțe.

Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, descoperiri despre călătoriile oamenilor, biografiile oamenilor celebri, a științei și tehnicii. Lectura nu cere prea mult de la cititor, decât atenție și dăruire. În acest mod ea are rolul de a forma și educa tânăra generație. Ea este un mijloc de obținere a informației, păstrarea capacității de a gândi, judeca, de a căuta soluții în rezolvarea unei probleme. Ea este și o motivație umană, o necesitate zilnică de a cunoaște, de informare.

Atunci când ești în lumea minunată a lecturii ești cu mult mai fericit sufletește, cu mult mai bogat și mulțumit. A lectura nu este numai o activitate, o obligație dar și o comunicare cu tine însuși.

Rămâne deci, obligația părinților, dar mai ales a grădiniței și a școlii de a repune cartea în drepturi.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu, poate din primele luni de viață, iar consecvența cu care aceasta se face, duce, mai târziu la aprecierea lecturilor, poveștilor, basmelor, la dezvoltarea psihică a copilului, a vocabularului și nu în ultimul rând la formarea sentimentelor morale ale individului. Lectura are ca scop să dezvolte gustul copiilor pentru citit, să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața animalelor, a oamenilor și faptele lor.

După cum am mai precizat, lectura este importantă încă din primii ani din viață, atunci când părintele își face timp pentru a citi o poveste înainte de culcare, astfel nu numai că petrece câteva clipe plăcute cu copilul său, dar și faptul că, pentru câteva momente intră și el în lumea fascinantă a basmelor retrăindu-și copilăria, iar emoția transmisă este cu atât mai mare cu cât și el, la rândul său a audiat povești mai demult.

„O carte bună de citit la vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil,,(I.L. Caragiale).

Bibliografie

Silvia Nuță, Metodica predării limbii române în clasele primare, Editura Aramis, București, 2000.
Ioan Șerdean, Didactica limbii române în școala primară, Editura Teora, București 1998.

***profesor Popescu Gabriela
profesor Cîrjan Loredana
Școala Gimnazială Traian***

IMPORTANȚA CĂRȚILOR ELECTRONICE ÎN VIAȚA OAMENILOR

Cărțile joacă un rol semnificativ în viața noastră. Se spune că „*Atunci când deschizi o carte, deschizi o nouă lume*”. Cred că toți sunt de acord cu această afirmație, deoarece cărțile au devenit inevitabile pentru omenire, făcând parte din viața de zi cu zi a fiecăruia. O carte este bunul prieten ce nu te părăsește niciodată!

Cărțile sunt pline de cunoștințe, perspective ale unei vieți fericite, lecții de viață, dragoste, rugăciune și sfaturi utile. Ele au fost aici de secole și fără ele, cunoștințele de astăzi deapre strămoșii noștri, cultura și civilizațiile trecute ar fi inexistente. În ziua de 23 aprilie, lumea sărbătorește Ziua Mondială a Cărții. Aceasta este o sărbătoare a autorilor, a cărților și, cel mai important, a lecturii. Scopul principal al Zilei Mondiale a Cărții este de a încuraja copiii să îndrăgească cititul. În același timp, 23 aprilie este o dată simbolică pentru literatura mondială, deoarece este data morții a mai multor autori și poeți de excepție: William Shakespeare, Miguel de Cervantes, William Wordsworth.

Cartea electronică sau e-book-ul (termenul provine din limba engleză electronic book, e-book, eBook), mai este numită și cartea viitorului, deoarece o informație de capacitate foarte mare poate fi stocată și transportată ușor, oferind utilizatorului posibilitatea de a deschide cartea oriunde și oricând, utilizând un dispozitiv special. Un e-book (abreviere din engleză de la electronic book, citit aproximativ 'i-buc, în română: carte electronică) este un fișier electronic digital ce conține textul și imaginile unei cărți, între timp chiar și clipuri video, de obicei toate protejate împotriva folosirii abuzive printr-un sistem de gestiune a drepturilor digitale de tip digital rights management (DRM). Cărțile electronice sunt cărți virtuale. Ele se pot citi pe mai multe tipuri de aparate cu monitor (ecran), în general portabile: calculatoarele personale, tablete, smartphone-uri, sau și pe dispozitive special construite pentru cititul cărților, numite e-reader sau e-book reader. De asemenea, multe telefoane mobile pot fi folosite și pentru citirea cărților electronice. Mediul de transmitere pentru descărcarea datelor este Internetul, combinat eventual cu un sistem de telefonie mobilă de tip GSM. În funcție de model dispozitivele e-reader se pot compara la greutate cu o carte adevărată, deci pot fi luate cu sine peste tot, dar sunt făcute pentru a cuprinde (memora) simultan mari cantități de informație, chiar sute de romane. Multe din aparatele e-reader se pot folosi la afișarea nu numai a cărților electronice, dar și pentru gazete, ziare, reviste, chiar pagini web ș.a.m.d., în general pentru toate materialele scrise. În ultimii ani și tehnologia acumulatorilor a progresat mult, astfel încât funcționarea este asigurată pentru ore în șir cu o singură încărcare. O mare importanță la un e-book reader o are tehnologia folosită pentru ecran, care trebuie să asigure o ușurință mare la citire (ergonomie), comparabilă cu cea de la o carte reală, în cele mai diverse situații de iluminare.

E-book se referă și la „ebooks”, „eBooks”, „Ebooks”, „e-Books”, „e-journals”, „e-editions”, „digital books”. Dispozitivele concepute special pentru citirea cărților electronice se numesc „e-readers”, „ebook device” sau „eReaders”. În 1949, Ángela Ruiz Robles, profesoară din Ferrol, Spania, a inventat un dispozitiv mecanic care funcționa pe aer comprimat, unde textul și grafica erau cuprinse pe bobinele pe care utilizatorii le-ar încărca pe axele rotative. Ideea ei a fost de a crea un dispozitiv care să reducă numărul de cărți pe care elevii ei le duceau la școală. Dispozitivul final urma să includă înregistrări audio, o lupă, un calculator și o lumină electrică pentru citirea pe timp de noapte. Dispozitivul nu a fost niciodată pus în producție, dar unul dintre prototipurile ei este păstrat în Muzeul Național de Știință și Tehnologie din A Coruña, Spania. Prima e-

carte poate fi indicile Thomisticus, un indice electronic puternic adnotat în lucrările lui Thomas Aquinas, pregătit de Roberto Busa, începând din 1949 până în 1970.

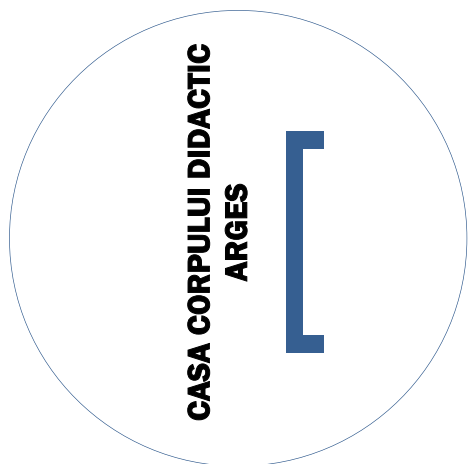
Toți cititorii electronici și aplicațiile de lectură sunt capabili să urmărească datele de citire a cărților electronice, iar datele ar putea conține ce utilizatori de cărți electronice le deschid, cât timp petrec utilizatorii să citească fiecare e-carte și cât de mult din fiecare e-carte este citită. În decembrie 2014, Kobo a lansat datele de citire a cărților electronice colectate de la peste 21 de milioane de utilizatori din întreaga lume. Unele dintre rezultate au fost că doar 44,4 % dintre cititorii din Marea Britanie au terminat e-book-ul „The Goldfinch” și cel mai bine vândut e-book din 2014 în Marea Britanie, „One Cold Night”, a fost terminat de 69 % din cititori; aceasta este o dovadă că în timp ce cărțile electronice populare sunt citite complet, unele e-cărți sunt doar eșantionate.

O bibliotecă digitală (denumită și virtuală sau electronică) este un tip de bibliotecă în care sunt adunate diverse materiale în format digital. Acestea pot fi texte, materiale vizuale, audio sau video, fiind stocate în format electronic. Fără a modifica esența activităților biblioteconomice noile tehnologii aduc o serie de modificări legate în primul rând de faptul că instrumentele ce sunt puse în mâinile bibliotecarilor sunt altele și aceștia trebuie să învețe să le mânuiască. Legătura dinamică dintre bibliotecari și tehnologia informațiilor impune noi funcții ale bibliotecilor și bibliotecarilor, noi forme de colaborare cu alte instituții (inclusiv edituri) și o interfață umană și electronică cu resurse intelectuale, mai sofisticată. Un factor deosebit de important de care trebuie să se țină cont este arhitectura clădirii. Informatizarea presupune, de fapt, existența unui sistem automatizat de bibliotecă.

Bibliografie:

- <https://www.coresi.net/eLiteratura-net/e-carte-carti-electronice-difuzate-online.html>
- <http://www.academiaromana.ro/>
- Banciu Doina. Cartea electronică în: *Informatizarea bibliotecilor – Concepte și practici*. București, 2001.

*profesor inv. preșc. Savu Mihaela-Loredana
G.P.P. “Lumea Copiilor” Topoloveni*

CARTEA, DEPOZIT AL INTELIGENȚEI OMENEȘTI

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și- l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l- ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n- ai înțeles- o nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

Limba română ca limbă maternă și ca obiect de studiu, ocupă locul central în ansamblul general de pregătire a elevilor, fiind principalul mijloc de comunicare și de informare.

Prin toate compartimentele ei, limba română își aduce contribuția la dezvoltarea gândirii și la modelarea sentimentelor, asigurând școlarului suportul evoluției intelectuale, precum și posibilitatea integrării în viața socială.

Obiectivul central al studiului limbii și al literaturii române în învățământul primar este dezvoltarea competențelor elementare de comunicare, orală și scrisă ale copiilor, precum și familiarizarea acestora cu texte literare și nonliterare, semnificative din punctul de vedere al vârstei. Se urmărește totodată structurarea la elevi a unui ansamblu de atitudini și de motivații care vor încuraja și sprijini ulterior studiul limbii și al literaturii române.

Curriculum- ul actual prevede la disciplina limba română un număr de 5 – 7 ore pe săptămână. Învățătorului i se atribuie o sarcină deosebită. El trebuie să fixeze numărul de ore săptămânal. În fixarea numărului de ore, învățătorul trebuie să pornească de nivelul clasei cu care lucrează, de la posibilitățile colectivului de elevi în asimilarea curriculum- ului de bază. Tot învățătorul este acela care, în urma unei analize responsabile a nivelului deprinderilor de folosire a limbii și literaturii române, își stabilește tipul de activitate pe care o desfășoară (citire, lectură, comunicare). Programele și manualele noi oferă posibilitatea de a studia un text literar în 3 – 4 ore. Important este ca învățătorul să- și fixeze clar și corect ce lucrează în fiecare din aceste ore.

Familiarizarea elevilor cu cititul presupune în primul rând însușirea tehnicii cititului, iar apoi învățarea instrumentelor muncii cu cartea, a tehnicilor de folosire a cărții, ca mijloc de autoinstruire.

În domeniul citirii, obiectivul de bază rămâne consolidarea deprinderilor de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă.

Citirea corectă înseamnă citirea care se face fără omisiuni, înlocuiri sau inversări de silabe ori litere, fără repetări sau sunete – parazite ce umplu pauzele mari dintre cuvinte. Citirea corectă este clară și poate fi urmărită și înțeleasă de cei care ascultă.

Citirea fluentă este o citire care curge continuu, fără sacadări, poticneli sau întreruperi. Viteza citirii trebuie să se dezvolte paralel cu viteza înțelegerii. Este necesar ca , pe bază de exerciții, să se ajungă la situația ca viteza normală a citirii elevilor claselor a III - a și a IV - a să corespundă cu ritmul vorbirii lor.

Citirea conștientă presupune înțelegerea celor citite, lucru demonstrat de puțința reproducerii conținutului citit, pe baza unor întrebări. Înțelegerea sensului cuvintelor este o condiție importantă a realizării citirii conștiente. Nu se renunță la citirea explicativă, prin care se asigură însușirea textului citit. Un obiectiv important rămâne dezvoltarea vocabularului prin explicarea unor cuvinte noi întâlnite în text, folosirea lor în structuri lingvistice diverse și evidențierea situațiilor în care cuvintele capătă sensuri noi. La clasa a III- a elevii pot fi conduși să sesizeze și valorile artistice ale textului, prin procedee didactice corespunzătoare.

Metodologia lecțiilor de citire urmărește nu numai formarea deprinderilor de citire ci și consolidarea acestora până la citirea expresivă. Citirea expresivă se bazează pe însușirea tehnicilor de citire ca urmare a unor exerciții susținute. Realizarea unei citiri expresive implică toate celelalte calități ale citirii: corectă, conștientă, fluentă. Ea se bazează, în primul rând pe modelul oferit de învățător și pe alte surse de influențare.

Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să- l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind „ o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” (Mihail Sadoveanu).

Ce trebuie să citească elevul?

- a. textele din manual;
- b. lecturi suplimentare.

Pentru a- i familiariza pe elevi cu instrumente ale muncii cu cartea, trebuie apelat la o metodă ce urmează calea parcursă de cititorul cu experiență atunci când citește. Această metodă este lectura explicativă.

Ea este o îmbinare a lecturii (a cititului) cu explicațiile necesare împreună ducând la înțelegerea mesajului textului.

Etapele sau componentele lecturii explicative prin care se face receptarea mesajului textului sunt următoarele:

- citirea integrală a textului;
- citirea pe fragmente și analiza acestora;
- întocmirea planului de idei a textului;
- conversația generalizatoare;
- reproducerea textului pe baza planului;
- citirea de încheiere.

Procesul familiarizării elevilor cu tehnicile muncii cu cartea trebuie să includă și formarea capacității de a folosi aceste tehnici potrivit genului și speciei căreie îi aparține fiecare operă citită. Faptul că textele de citire sunt atât de variate nu trebuie să ducă la concluzia că pentru fiecare din ele trebuie căutată o metodă nouă, nici măcar că fiecareia trebuie să- i corespundă o anumită structură metodologică. Metoda rămâne aceeași: lectura explicativă.

Procesul familiarizării elevilor cu cititul se realizează într- o perioadă relativ lungă, dacă avem în vedere faptul că această deprindere nu se rezumă la simpla descifrare a unui text.

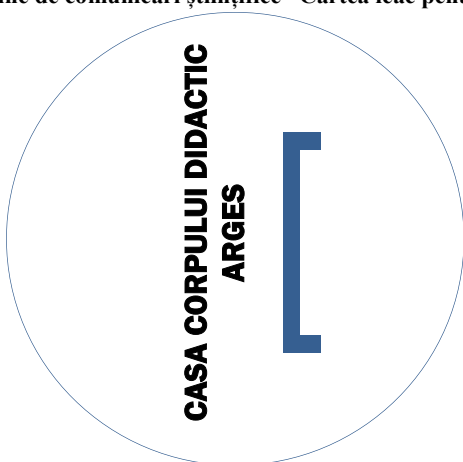
Realizarea actului cititului presupune cunoașterea unor tehnici de lucru corespunzătoare, care să permită celui ce citește să se orienteze în text, să desprindă multiple valențe ale acestuia. Formarea și dezvoltarea capacității elevilor de a se orienta într-un text citit este o sarcină esențială a învățământului primar. Însușirea tehnicii cititului este subordonată sarcinii de a-i învăța pe elevi cum să folosească manualul, în general cartea, cu alte cuvinte, de a- i învăța cum să învețe.

Pentru realizarea justă a organizării și îndrumării lecturii elevilor se impune o colaborare strânsă între școală și familie. Este necesar să se ia în discuție problema lecturii elevilor și să se scoată în evidență imensul rol al lecturii în formarea personalității copilului, să se dea îndrumări despre ce și cum trebuie să citească copiii, spre a-i ajuta să înțeleagă ceea ce citesc și a le dezvolta interesul pentru lectură.

Bibliografie:

- Silvia Nuță, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Ed. Aramis, București, 2000;
Eugenia Șincan, *Îndrumător pentru învățători, părinți și copii*, Ed. Gh. Alexandrescu, Craiova, 1993.
Cornea, Paul: *Introducere în teoria lecturii*, București, Editura Minerva, 1988

*profesor înv. primar Vlăsceanu Carmen
Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân” Pitești*

LUMINA ETERNĂ A CĂRȚII

Elementul distinctiv al bibliotecii – cartea – este unul dintre cele mai vechi și mai puternice simboluri, fiind nevoie de secole de-a rândul pentru instituirea ca atare a acestuia.

„Cu cât un simbol este mai puternic, cu cât conține mai mult bagaj informațional, cu atât mai multe forțe vor fi necesare pentru a-i schimba poziționarea”. Dr. Steve Matthews

Cu toate acestea, mulți bibliotecari se întreabă astăzi cum poate biblioteca să se reinventeze din acest punct de vedere pentru a supraviețui în era tehnologiilor și a informației. Unii consideră că biblioteca trebuie să promoveze schimbările din interiorul profesiei pentru a schimba percepția utilizatorilor și a publicului în general. Alții sunt convinși că atâta timp cât vechile cutume nu vor fi înlocuite cu tendințele noi ale spațiului de lectură din secolul nostru, bibliotecarii vor mai fi frământați de dilema supraviețuirii bibliotecii. Tot mai mulți utilizatori din generația net vorbesc despre faptul că pe măsură ce utilizează programele electronice de lectură se conving de avantajele cărții în format tradițional. Steve Coffman s-a arătat și mai convins de faptul că „unicul produs pe care s-a ținut, se ține și se va ține în viitor biblioteca este cartea tipărită”. Coffman sugerează bibliotecarilor să înceteze să risipească resursele și așa limitate pe diverse inițiative și să se orienteze mai mult spre cartea tipărită. El consideră că imperiul bibliotecii încă poate fi transformat, dacă:

- vom pune la baza misiunii bibliotecii promovarea cărții și a informației tipărite;
- ne vom axa pe formatul tipărit, cât acesta mai contează;
- vom folosi în avantajul nostru mediul hibrid pentru a susține și promova valorile existente;
- vom folosi tehnologiile pentru a furniza eficient serviciile și a reduce costurile de funcționare;
- vom fi pregătiți să concurăm cu alți prestatori de servicii similare în domenii unde producția tipărită dispare.

Chiar dacă multă vreme se credea că informația, tehnologiile vor înlocui elementul simbolic al bibliotecii – cartea tipărită –, acum doar foarte puțini insistă pe această idee. Tehnologiile își au rostul lor, dar nu pot fi un substituent definitiv al cărții și al lecturii. Și una, și alta pot fi practicate cu succes atât în spațiul virtual, cât și în spațiul fizic al bibliotecii. Indiferent de evoluția tehnologiilor, bibliotecarul trebuie să rămână în centrul activității bibliotecii.

Așadar, biblioteca trebuie să-și schimbe imaginea, să se debaraseze de stereotipuri, să uimească utilizatorii cu servicii și oferte noi.

Astfel, biblioteca își va revendica tot mai multe roluri: centru de informare, cultură și cunoaștere, centru comunitar, spațiu pentru socializarea membrilor comunității, spațiu pentru instruire pe tot parcursul vieții, loc pentru lectură, suport pentru alfabetizare tehnologică, loc de instruire și dezvoltare pentru copii etc. Bibliotecarii vor învăța, vor inventa, vor face eforturi pentru a-și păstra profesia, pentru a-i asigura un loc în viitor, dar toate sub același simbol – cartea. Pentru că însuși numele *biblioteca* de la *carte* provine (din gr. *biblos* „carte” și *theke* „cufăr”). Fără carte locul numit bibliotecă va fi altceva.

În „Săptămâna lecturii și a cărții pentru copii”, am promovat lectura cărților pentru copii, un bun prilej de încurajare a elevilor să lectureze.

Principalele obiective sunt multiple, de pildă:

- să cunoască și să prețuiască biblioteca

- să înțeleagă rolul lecturii în formarea personalității
- să opteze pentru lecturi de calitate
- să prețuiască cărțile și autorii acestora
- să participe active la diverse activități

Dragii mei cititori! Cititori mici și mari, cuminți și mai puțin cuminți, îmi doresc să cred că marea parte din voi iubește să citească și să gândească asupra celor citite. De mici suntem predispuși la a iubi cărțile, poveștile, pentru că acestea reprezintă o modalitate de a visa și în același timp de a înțelege realitatea înconjurătoare. O carte bună ne face să râdem, să plângem, să fim fericiți. O carte bună ne dă emoții, sentimente, cunoștințe. O carte bună ne crește aripi și ne face să zburăm.

Pentru voi dragi elevi am pregătit un șir de cărți pentru diverse vârste și gusturi. Cărțile sunt frumoase, viu colorate, plăcute vizual, sunt niște bijuterii pline de înțelepciune și cu un design original.

Alege-o pe care îți place ție! Lecturare plăcută!

*bibliotecar Hera Maria -Ionica
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni*

CARTEA ȘI IMPORTANȚA LECTURII

Lectura-spunea istoricul Nicolae Iorga- joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai important decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne în amintire aproape toată viața și le influențează dezvoltarea ulterioară.

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitățile de comunicare între oameni, ajutându-i să-și formeze capacități de gândire și limbaj.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică, și anume:

- aspectul cognitiv- prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitatea înconjurătoare;
- aspectul educativ- lectura contribuie la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- aspectul formativ- lectura formează și consolidează deprinderi de muncă intelectuală, dezvoltă gândirea, imaginația, capacitatea de exprimare corectă și expresivă.

În afara cărții nu poate fi concepută azi o cultură sistematică a individului și implicit a societății. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie un răspuns la fiecare întrebare și îl repetă cu răbdare până când l-ai înțeles. Ea este atât de înțelegătoare, încât atunci când nu ai înțeles-o nu se supără, nu te jignește și te așteaptă să revii. Este mereu credincioasă și discretă. Este învățătorul care te conduce cu răbdare la bine, te face să te bucuri, să râzi, ori să plângi.

Până în prezent, întregul proces de învățământ, de la cel preșcolar la cel post-universitar se bazează pe cartea manual.

Ca mijloc de educare a omului, cea mai înaltă menire a cărții este cea instructiv-educativă. Transmiterea sistematică și completă a cunoștințelor nu se poate face decât prin intermediul școlii, al cărților școlare.

Întrucât lectura este un eveniment al cunoașterii, studiul cărților de către elevi impune organizare, îndrumare și supraveghere.

În condițiile educației permanente, școala are misiunea de a-i înarma pe copii cu deprinderi temeinice de autoinstruire și autoperfecționare prin intermediul tuturor mijloacelor și în primul rând prin mijlocirea cărții. Școala trebuie să formeze un lector competent dar și un cititor care să-și formeze gustul propriu pentru lectură, astfel încât să fie un cititor activ pe tot parcursul vieții.

Dar nu numai manualele școlare au funcție instructivă. Orice carte ne învață câte ceva.

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Școala joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și implicit, de lectură.

Alegerea potrivită a cărților duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele elevului. Pentru a-i determina pe elevi să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare, gustul pentru lectură. Uneori mediul familial influențează atitudinea față de lectură. Dacă elevul a văzut că părinții, frații nu citesc o carte, el de ce să citească? De aceea obiectivul principal este trezirea interesului elevilor pentru lectură, în general.

Alegerea cărților potrivite este un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie. Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi – o necesitate dorită și trăită, e potrivit ca și familia să se implice activ în apropierea copilului de miracolul cărții, încă înainte de învățarea alfabetului.

Ce înseamnă lectura bine îndrumată? Înseamnă accesibilitate, genuri și specii literare adecvate, limbajul folosit de autor.

Pentru ca o lectură să fie accesibilă școlarilor ar trebui să ținem cont cel puțin de următoarele aspecte:

- mărimea textului (potrivit cu vârsta cititorului);
- număr corespunzător de mesaje (mai mic la clasele I-II);
- număr mai mic de acțiuni (pentru a fi reținute);
- texte în care să nu predomină descrierile (sunt mai greu de înțeles).

Referitor la genurile și speciile literare, potrivite sunt textele narative, care abordează teme din sfera de cunoștințe a copiilor (lumea fantasticului în care binele învinge răul, este mult îndrăgită).

Nici textele lirice, în special cele în versuri, nu trebuie neglijate pentru că oferă modele de exprimare, trezesc sentimente și emoții.

Referindu-ne la *limbajul folosit* de autor, vom fi atenți la arhaisme și regionalisme care fac lectura mai dificilă și mai greu de înțeles.

Pentru ca lectura să devină *mai motivantă*, există câteva principii considerate esențiale:

- să fie interactivă (cititorul intră în dialog cu textul);
- să aibă un scop pe care elevii să-l poată identifica (plăcere, cunoaștere etc.);
- să fie centrată pe sensurile pe care un text le poate genera;
- să fie încurajată.

Nu trebuie ignorate radioul, televizorul sau calculatorul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Piesa de teatru, filmul, emisiunile radio și televizorul ne impun un ritm de urmărire, înțelegere, ne împiedică să insistăm asupra unor momente care ne-au interesat sau care ne-au plăcut mai mult. O carte te trimite și la alte cărți și ele toate formează baza trainică a culturii noastre.

Perioada de formare a gustului pentru lectură coincide cu aceea când se pun bazele acestuia, adică în clasele I-IV.

Lectura în afara clasei lărgeste orizontul cunoștințelor și important este să știm cum să îndrumăm micii cititori spre lecturi potrivite pentru ei, dar mai ales cum să valorifice textele citite astfel încât să-și amintească ușor ceea ce au citit.

Iată câteva sugestii date elevilor mei:

- completarea unei fișe de lectură (să cuprindă titlul, autorul, personajele principale/secundare, morala);
- realizarea unui desen reprezentativ;
- povestirea pe scurt (ideile principale);
- extragerea unor expresii frumoase etc.

Pentru a implica și părinții în activitatea de studiere a cărții, am desfășurat un carnaval al personajelor din povești. Fiecare copil a primit o poezie-ghicitoare. Acasă, împreună cu părinții, au realizat o mască sau un costum potrivit personajului. Am observat implicarea deosebită a părinților, care au căutat informații despre personaj în cele mai diverse surse, mai ales în poveste.

În continuare vă prezint poeziile-ghicitori despre care am făcut vorbire:

Eu am sfătuit ieduți
Să fie cuminți micuții
Căci lupul vrea să-i păcălească,
În casă să îi primească. »

Pe mama capră o ascult
Ușa eu nu o deschid,
Ghiciți, oare, cine sunt ?

Doar un cocoș eu am avut
De gura babei l-am bătut
Dar înapoi când a venit
Pe mine m-a îmbogățit.

Aoleu, găina mea,
Ce mă fac eu fără ea
Cine-mi face acum ouă
Măcar unul, nu zic două ?

Cucuriguuu, moș credul,
Vino repede în drum
Așterne pătură nouă
Iată, galbeni ți-am adus
Și găini, să-ți facă ouă
Ești bogat cum alții nu-s !

Știți, eu am avut o coadă,
Dar mi-a rămas toată-n baltă
Căci vulpea m-a păcălit
Când la pește am poftit !

De când mama a murit
Tare greu am mai trăit «
Mama rea nu mă iubește/
Doar la lucru mă silește
Și-așa frântă, necăjită
Cad pe vatră obosită.

Recunosc, l-am păcălit,
Dar la pește a poftit
N-o să mă mai lecuiesc
Îmi place să păcălesc.

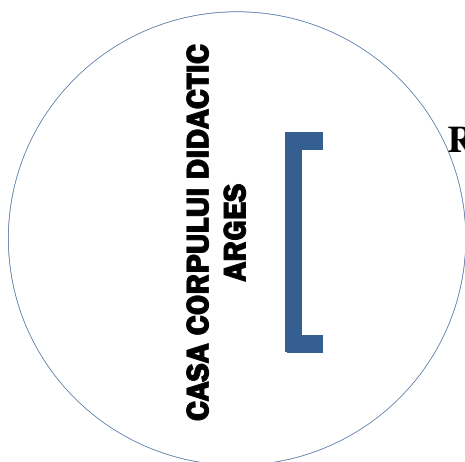
Sunt cel mai harnic și-ți zic
Nu mi-e frică de nimic
Sufală lupul cât o vrea
N-o să strice casa mea.

În căsuța din pădure
Eu îndată fac curat
Farfurii, ceșcuțe, oale
Stau acum frumos pe raft .

Lupul rău m-a păcălit
Înăuntru l-am poftit
Crezând că-i nepoata mea
Și pe loc m-a înghițit.

Când de-acasă am plecat
Mama mea mi-a dat un sfat
Drumul să nu-l rătăcesc
În loc să nu mă opresc
Însă eu n-am ascultat
Știți ce mi s-a întâmplat !

profesor inv. primar Ionita Ioana
Școala Gimnazială “Alexandru Davila” Pitesti

REALIZAREA REFERATELOR CU AJUTORUL BIBLIOTECII ONLINE

Școala online a devenit o realitate a zilelor noastre. Biblioteca este parte integrantă și principalul auxiliar al procesului de învățământ. Biblioteca online a devenit de la sine o realitate a prezentului.

Astăzi, realizarea unui referat nu mai este o noutate, ci, mai degrabă, cea mai răspândită modalitate de studiu individual. Elevii (la ei mă voi referi în materialul de față) utilizează din ce în ce mai mult această modalitate de reținere și redare a informațiilor.

Definim un referat ca fiind o creație, o producție scrisă - rezultat al activității de studiu al elevului. Conținutul referatului ne arată faptul că autorul acestuia a studiat, a parcurs, a aprofundat un text, o temă.

Referatul are valoare în măsura în care conținutul acestuia, calitativ și cantitativ, rămâne în mintea autorului și îi este util în acțiunile lui viitoare. Conținutul trebuie să fie calitativ: informațiile din referat adecvate temei, corecte, adevărate și, dacă sunt preluate din anumite surse, cu menționarea și verificarea acestora, în bibliografia referatului. În ceea ce privește aspectul cantitativ al referatului, acesta trebuie să fie, de asemenea, adecvat temei, nici foarte scurt, ca o schiță, dar nici foarte lung, precum o poveste. Practic, elevul aduce în referat toate elementele esențiale, importante, renunțând la amănunte.

În realizarea referatului ținem cont de modalitatea de a studia o anumită temă. Reținem elementele importante și construim cu ele un conținut care ne ajută la învățare, studiu.

Redactarea referatelor se realizează în prezent, în general, în format electronic, așadar, elevul învață și să utilizeze calculatorul, să editeze texte cu respectarea regulilor de editare, să creeze fișiere și să opereze cu acestea, să salveze documente, să transmită documente pe email.

Pentru a realiza un referat elevul are nevoie de o temă și o bibliografie, în primul rând, apoi de o ocazie, o solicitare. Tema, referitoare la curs, poate fi aleasă de elev sau impusă de cadrul didactic.

Bibliografia poate fi de bază, chiar recomandată, sau suplimentară, completată de către elev. Aici, elevul va menționa cărțile, revistele sau alte materiale utilizate ca surse în realizarea referatului.

Cum se scrie bibliografia:

- Bibliografia de bază se va preciza la sfârșitul referatului ca fiind prima din lista de cărți sau materiale folosite, astfel:

- Pentru cărți: numele și prenumele autorului, titlul cărții, editura, orașul, anul apariției, pagina.

- Pentru reviste: numele articolului, numele revistei, unde apare, numărul și anul, pagina.
 - Pentru site-urile de web: adresa de web
- Bibliografia suplimentară: este alcătuită din alte surse bibliografice în afara celor de bază, care completează conceptele și ideile din referat, identifică detalii.

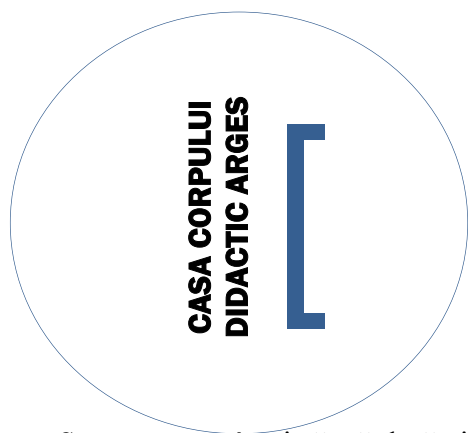
Obiectivele și beneficiile referatului sunt următoarele: elevul obține informații noi, redă detaliat lucrurile noi pe care le-a aflat la un curs, realizează cu mai multă rigoare întocmirea unei lucrări tematice. Cel mai mare beneficiu este acela că elevul învață să studieze individual, practic învață să învețe. Și cadrul didactic beneficiază de pe urma întocmirii referatului de către elev, asigurându-se că acesta a parcurs tema în întregime și a reținut informațiile importante din conținut, având și posibilitatea să facă o evaluare a studiului elevului. Totodată, ceilalți elevi pot beneficia de pe urma realizării unui referat: ei află informații noi gata găsite și sintetizate, pot învăța din eventualele greșeli.

Ocazia de a realiza un referat: profesorul poate solicita realizarea unui referat pe o anumită temă, la o anumită disciplină din programa de studiu. Elevul poate prezenta referatul la ora de curs și poate fi și evaluat după acest referat. Totodată, referatele pot fi prezentate în cadrul cercurilor de specialitate la care participă elevul.

În toate aceste acțiuni biblioteca online are un rol decisiv, oferind sursele necesare de studiu și aprofundare a temei referatului.

Beneficiile bibliotecii online sunt indiscutabile: acces rapid la informații, abundența informațiilor și costul gratuit al acestor informații, accesul liber la doar un click distanță, într-un mod practic și rapid. Capcane practice nu există, din punctul meu de vedere. Biblioteca online oferă informații sigure pentru utilizatori, din acest punct de vedere fiind un real ajutor pentru elevi.

*Bibliotecar Nuță Gabriela-Ioana
Școala Gimnazială Nicolae Iorga Pitești*

ROLUL CĂRȚILOR ÎN DEZVOLTAREA COPILOR

S-a constatat, în viață, că dacă ai carte, ai parte. Chiar dacă la origine acest proverb avea un înțeles diferit de cel de astăzi, acum se înțelege că recunoașterea personalității unui individ se bazează pe gradul lui de educație, de cultură.

Inițial se făcea referire la cartea funciară, în regiunea Transilvaniei, cu ajutorul căreia se demonstra dreptul de proprietate. Acum, termenul de carte este conexas cu cel de învățătură, iar aceasta se acumulează dacă persoana studiază, folosește cărțile pentru a se cultiva, a se educa.

Cartea are un rol deosebit în educația unui individ, pornind de la copilul căruia îi însuflă dragostea pentru citit, continuând cu adolescentul curios, avid de cunoaștere și culminând cu adultul responsabil de educația sa.

Majoritatea oamenilor sunt convinși de importanța cărților în dezvoltarea copiilor, tinerilor, astfel încât aceștia să devină adulți cu o educație aleasă. Problema este cum îi determinăm pe aceștia să citească, acum când tehnica digitală este folosită foarte mult, când școala este online, lecțiile sunt interactive și evaluarea este făcută cu un quiz.

Fiecare cadru didactic și părinte a experimentat diferite soluții la această problemă. Acum 30 de ani cărțile erau singura sursă de cunoaștere, dar acum tot ce se descoperă în materie de știință se află la un click distanță.

Fiecare etapă de vârstă se bazează pe cadrele didactice care se ocupă de educarea copiilor respectivi, iar aceste cadre didactice speră că sunt susținute și completate de implicarea părinților, în demersul de a introduce cărțile în activitățile preferate ale elevilor.

În cazul gimnaziului, un rol important îl au profesorii de limba și literatura română. Lista cu cărțile pe care elevul trebuie să le citească în vacanță sau în cursul anului școlar este un mod de a le insufla pasiunea pentru lectură. Această metodă a funcționat și în perioada în care am fost noi elevi și este folosită cu succes și acum.

Lăudabil este faptul că și alte instituții, în afară de școli, se implică acum în aplecarea elevilor către cărți, către lectură. Astfel, Biblioteca Județeană a organizat diferite activități și concursuri cu premii, în care levii trebuie să citească anumite cărți și să descrie în câteva rânduri ceea ce au lecturat. Competiția și premiile au făcut ca numărul participanților la aceste activități să crească an de an.

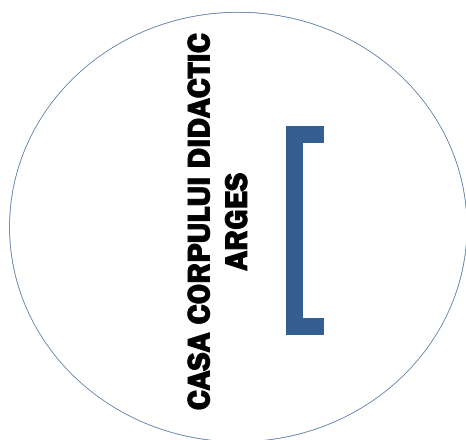
O altă formă de implicare în promovarea cărții este activitatea de donare de cărți, de la școlile cu un număr mai mare de volume, către școlile care nu sunt foarte bine dotate, acțiune desfășurată și de școala noastră.

Există diferite organizații care își desfășoară activitatea tot în această direcție, a captării interesului elevilor către cărți. De exemplu organizarea unor concursuri în care elevii au de citit un anumit număr de cărți în limba engleză, corespunzătoare nivelului lor de evoluție la această limbă străină. Participanții au primit diplome și cadouri cărți în limba engleză.

Fiecare cadru didactic, la disciplina pe care o predă, poate recomanda elevilor să se documenteze din anumite cărți științifice, să folosească culegerile sau revistele științifice, gazete.

Succesul demersurilor de a implementa aceste activități depinde de implicarea fiecăruia dintre noi!

Profesor Pahonțu Alina
Școala Gimnazială Alexandru Davila

DESPRE STEREOTIPURI

Stereotipizarea constituie acel proces de emiterie a unor etichete generalizatoare, care pleacă de la credințe și valorizări particulare, accidentale. Ne este greu să înțelegem și să stăpânim diversitatea, multiplicitatea, particularul și de aceea, apelăm la categorizare prin simplificare și reducere.

Stereotipurile sunt categorii cognitive necesare pentru ordonarea diversității; au funcția de a justifica o conduită față de anumite categorii de persoane. Stereotipizarea, în general, se referă la imaginile mentale care organizează și simplifică lumea în categorii pe baza proprietăților comune. Este, de altfel, cunoscut faptul că identitatea socială se construiește printr-un proces de categorizare socială, prin împărțirea mediului social între grupul propriu și grupul străin, proces ce poate avea valențe pozitive, asigurând identificarea și integrarea individului într-un grup social, și dezvoltându-i sentimentul apartenenței, al solidarității, al securității, dar și valențe negative, predisponând la împărțirea realității între *noi* și *alții*, în *buni și răi* și generând uneori reacții de excludere, respingere, de agresare a celorlalți.

Stereotipurile nu sunt un produs al secolului XX, ci se regăsesc la toate popoarele, din cele mai vechi timpuri, sub forma unor *legende de imagologie etnică*. De exemplu, într-o Carte a descrierii țărilor, din

secolul al XV-lea, Gilles Le Bouvier îi reduce pe europeni la câteva simple defecte: englezii sînt "sîngeroși și negustori hrăpăreți", elvețienii sînt "oameni cruzi și grosolani", scandinavii și polonezii sînt "oameni aprigi și apucați", sicilienii "își păzesc nevestele cu multă strășnicie", napolitanii sînt "neciopliți, răi catolici și mari păcătoși", castilienii sînt "oameni iuți la mînie și prost îmbrăcați" etc. . Într-o Scurtă descriere a neamurilor europene , realizată pe la începutul secolului al XVIII-lea undeva în Europa Centrală (Stiria, vestul Austriei), sînt prezentate zece nații într-o ierarhie de la pozitiv la negativ. În încercarea de a fi mai complex, tabloul comparativ este elaborat pe baza a 17 categorii distincte: temperament, fire, intelect, vicii, pasiuni, cunoaștere, port, boli specifice, aptitudini războinice, religie, formă de organizare politică etc. Din punct de vedere al calităților mentale, de pildă, spaniolul ar fi "inteligent și înțelept", francezul "prudent", germanul "spiritual", englezul "prost dispus", polonezul ar avea intelectul "limitat", ungurul "chiar mai puțin", rusul nu ar avea în cap "nimic", iar turco-grecul chiar "mai puțin decît atît".

De asemenea, o legendă moldovenească referitoare la "darurile" oferite etniilor de Dumnezeu a fost preluată de Mihail Sadoveanu și folosită chiar la începutul romanului Baltagul: "Domnul Dumnezeu, după ce a alcătuit lumea, a pus rînduială și semn fiecărui neam". "Neamțului i-a dat șurubul", iar țiganului cetera. "Sîrbului i-a pus în mînă sapa", iar turcului i-a zis: "Tu să fii prost; dar să ai putere asupra altora, cu sabia". Ungurului i-a dat "botfori (= cizme) și pinteni și rășină" să-și facă "sfircuri la mustăți" și i-a spus: "Să fii fudul și să-ți placă petrecerile cu soții". "Pe rus l-a învrednicit să fie cel mai bețiv dintre toți și să se dovedească bun cerșetor și cîntăreț la iarmaroace". "Dintre jidovi, a chemat pe Moise și i-a poruncit: «Tu să scrii o lege; și, cînd a veni vremea, să pui pe farisei să răstignească pe fiul meu cel prea iubit Isus; și după aceea să îndurați mult necaz și prigonire; iar pentru aceasta eu am să las să curgă spre voi banii ca apele». În fine, sosiți cei din urmă la împărțitul darurilor divine, românilor Dumnezeu le-a zis: "Nu vă mai pot da într-adaos decît o inimă ușoară, ca să vă bucurați cu ce-i al vostru. Să vă pară toate bune; să vie la voi cel cu cetera și cel cu băutura și s-aveți muieri frumoase și iubețe."

Într-un mit al romilor din Transilvania, Dumnezeu a făcut omul din lut și l-a pus să se coacă în cuptor. L-a ținut însă prea mult la foc și a ieșit prea negru, pentru că "era ars de tot". "Acesta a fost strămoșul negrilor". Domnul a mai încercat o dată, dar a ținut prea puțin androidul de lut în cuptor: "omul era încă palid". "Acesta a fost strămoșul albilor". În fine, la a treia încercare, Dumnezeu a reușit: "Ultimul om era copt bine, aurit, bronzat". "Acesta a fost strămoșul țiganilor" (cf. Andrei Oișteanu, *Dilema*, nr.)

Cînd sunt folosite în legătură cu rasa sau cu relațiile etnice, stereotipurile se referă la un consens în ceea ce privește atributele generalizate ale celorlalți (atît fizice, cît și culturale). Stereotipurile etnice, susțin Zamfir&Zamfir (1993), se fundamentează de regulă pe o confuzie între două dimensiuni relativ distincte : dimensiunea etnică propriu-zisă și poziția unei populații etnice în cadrul unui sistem social-economic și politic. Luînd ca exemplu contextul societății românești, stereotipurile populației majoritare față de etnicii rromi au *rădăcini istorice* în statutul social scăzut al acestora, rromii fiind de la început o populație dependentă de valorile migratoare, supusă robiei pentru o lungă perioadă de timp – „actul originar – *înrobirea țiganilor* – , derulat probabil în prelungirea unor premise istorice, a fost un act masiv de oprimare, marginalizare și discriminare, cu consecințe extrem de durabile pe termen lung; dezrobirea, în loc să faciliteze ștergerea diferențelor, le-a perpetuat într-o altă formă – prin faptul că rromii nu au fost împrăștiți, eliberarea lor din robie, în contextul unei societăți încă tradițional agrare, a consfințit într-o formă nouă separarea lor de populația majoritară” (Zamfir&Zamfir, 1993). Stereotipurile actuale și *curente* ale populației majoritare față de etnicii rromi (iar cele mai *frecvente* sunt, după cum rezultă în urma unei cercetări inițiate de Ticu Constantin în 1997 – *murdari, escroci, leneși, incuți, violenți, nerespectuoși, dar și zgomotoși, mincinoși, șmecheri, răi, lași, imorali, nesociabili etc.*) continuă să fie tributare aceluiași statut social scăzut, ignorîndu-se specificul cultural al etniei, care ar atrage cu siguranță, măcar prin deschiderea sa *universală*, apropiindu-se, în credințe și practici, de hinduism, islamism și chiar iudaism.

Cristian Ghinea scria într-un editorial, apărut în revista *Dilema*, că „în definitiv, avem o problemă de limbaj la nivelul întregii societăți. Avem prejudecăți și clișee: țiganii nu muncesc, nu se spală și fură.

Majoritatea românilor cred că așa este, dacă ești țigan atunci nu muncești și miroși urît. Fiecare cunoaște câteva excepții, câte un rrom de treabă, dar contradicția este rezolvată simplu: "păcat că e țigan". Stereotipurile, după cum evidențiază studiul lui Allport și Postman din 1947 (*într-un studiu despre zvonuri, Allport și Postman au prezentat unor subiecți albi o scenă ce se petrecea într-un metrou. În prim-plan, se putea vedea o altercație între un negru bine îmbrăcat și un alb care avea un briceag în mână. Subiecții au descris ceea ce au văzut unui subiect care nu văzuse scena și care avea, la rândul lui, să o descrie unei a treia persoane și așa mai departe. Descrierile se deformau progresiv, ajungând să corespundă stereotipurilor pe care albi le au despre negri și astfel că, la finalul „lanțului zvonului”, mesajul descria o interacțiune violentă între un om alb și un „negru agresiv” care avea un briceag în mână*) influențează modul în care percepem și difuzăm informațiile, cu atât mai mult atunci când avem la dispoziție mijloace de comunicare în masă – analiza făcută pe relatările în presă ale conflictelor dintre rromi și membrii comunităților majoritare semnaleză faptul că rromii sunt prezentați prin atribute negative, în timp ce acțiunile celorlalți, dintre cei implicați în conflicte, sunt categorizate în termeni pozitivi; la primele incidente (conflicte violente), de după 1990, accentul a fost pus pe proasta funcționare a sistemului de justiție, care a eșuat în a pedepsi pretinsul comportament criminal al rromilor, precum și pe inabilitatea societății de a-i asimila pe aceștia; în cazul incidentelor mai recente, comportamentul rromilor a fost considerat ca fiind „ilegal”, dar societatea nu a mai fost considerată ca fiind responsabilă pentru incidente, ci rromii înșiși erau văzuți ca fiind cauza tuturor problemelor, precum și a lipsei de integrare în societate datorită atitudinii lor de „complacere” în această stare (cf. D. Tarnovschi, 2001). Aceeași autoare, îngustând sfera de accesibilitate a informațiilor, evidențiază până și în literatura mai recentă menținerea „codurilor culturale” ale populației majoritare, exprimate sub forma unor titluri precum *Țigăncușa de la iatac, Vinul de viață lungă, Groapa, Sonata pentru acordeon, sau Amantul colivăresei*, în care sunt exploatate modelele vechi, cristalizate în special în perioada iluministă, în care rromii apar ca ființe iraționale, pasionale, seducătoare, ființe agresive și de temut prin devianța lor de la normele sociale.

Punerea stereotipurilor negative sub semnul unei *interogații metodologice* se poate realiza doar prin dezvoltarea unei identități culturale deschise, dezvoltare ce reclamă acțiunea conștientă a formării (efort care implică, dincolo de depășirea viziunilor etnocentrice înguste și de reorganizarea flexibilă a propriilor repere culturale, acumularea de competențe interculturale vii, traductibile în *practica interculturalității*) și care are la bază următoarele principii ale interculturalității :

a) asimilarea unei culturi în perspectivă antropologică – la nivelul *de suprafață* al decentrării culturale, se impune a nu transforma propriile referințe culturale în puncte absolute de reper – nu suntem depozitarii unei culturi universale și nici măcar a unei culturi superioare, ferindu-ne astfel, după cum sugerează și teoreticienii interculturalității, să recurgem la clasificarea culturilor pe o scară a civilizațiilor. Fiecare cultură are propria „nișă” de dezvoltare, beneficiind de puncte de plecare diferite, care implică o logică specifică de evoluție.

b) înțelegerea punctului de vedere al altuia, prin poziționarea inteligent relativistă. Autorii lucrării *Educație interculturală. Ghid pentru formatori* (2001) fac referire la un *relativism de toleranță* („deși considerăm modelul propriu ca fiind mai bun decât al celuilalt, putem, prin explicații relativiste, să înțelegem că celălalt poate să adere legitim la modelul său; pe de altă parte, respectând calitatea sa de subiect, eu îi voi putea expune celuilalt modelul meu, dar mă voi feri să i-l impun”, p. 6) și la un *relativism de legitimare*, care, depășind simpla toleranță, respinge orice demers de ierarhizare, plecând de la justificare respectabilității tuturor culturilor.

c) legitimarea identității culturale, împiedicând sacralizarea – nu suntem *moștenitorii* unei culturi ermetice, imuabilă și atemporală, ci transportăm *prin* noi coduri culturale aflate într-o permanentă schimbare, negociată, de cele mai multe ori, prin interacțiunea, mai mult sau mai puțin conștientă, cu celelalte culturi; de asemenea, „interculturalul” nu presupune disoluția propriei identități culturale, nu implică antagonisme fundamentale între procesul de *comunicare* și nevoia de *individuație*, după cum pretinde modelul

unidimensional al distanței interpersonale, ci **impune** consolidarea propriei identități culturale (autoconstrucția interioară are la bază principiul că *drumul spre alteritate începe cu propria identitate*), dar nu în interiorul unei structuri rigide, ci sub forma unei deveniri *prin celălalt și împreună* cu celălalt.

d) protejarea schimburilor, a ajuta fără culpabilizare poziționările personaliste. Criticând perspectiva interculturală, A. Finkielkraut o definește prin sintagma – „dreptul fiecăruia la specificul celuilalt”. Desigur, ne putem întreba, în cazul în care dorim să marșăm pe această idee, dacă este într-adevăr „dreptul fiecăruia”, sau doar dreptul celui puternic?... Răspunsul pare să vină de la un alt autor francez, Claude Karnoouh (1993), care interpretează noua viziune a interculturalității – globalizarea, drept o occidentalizare lipsită de nuanțe, ce se relevă ca „multiplicare a sincretismelor, reunind în procesualitatea unei simultaneități și a unui schimb liber de orice constrângeri, fără rest (în sens logic), toate culturile lumii, explicate (ca niște fenomene fizice), folclorizate (ca niște spectacole de varietăți) și comercializate (ca orice marfă ordinară)” (p.16). Dacă în *interior* se vorbește despre „europocentrism”, în *exterior*, termenul utilizat este cel de „imperialism neo-cultural”... Dar care sunt reacțiile?

În *interior*, se cere o autocritică a monocentrismului occidental, care nu va pleca totuși, în mod extrem, de la propunerea unui „sistem de viață și de gândire situat modest la același nivel ca și celelalte” (Finkielkraut, 1992, p. 81), ci de la formularea unor principii noi de conviețuire și de organizare a existenței, de la o resimbolizare a vieții, având drept scop intermediar *cucerirea* unei identități mai largi, de cetățean al lumii și de depozitar al unei culturi care produce semnificații de valoare universală, pornind **însă** de la o experiență particulară. Cu toate acestea, dacă vom avea pretenția de a extinde, și la acest nivel, ideologia *conflictului* de factură postmodernă dintre „cultura pop” și „cultura înaltă”, aristocratică, vom avea surpriza să constatăm că perspectiva interculturală nu se opune tradiției vestice (occidentale), afirmându-se chiar ca unul dintre cele mai profunde **efecte** ale mișcării pentru drepturile civile, mișcare ce a avut la bază idealuri vestice (ce au animat revoluția franceză, sau pe cea anglo-saxonă), precum libertatea, egalitatea și echitatea; de altfel, unul dintre teoreticienii interculturalității susține că aceasta nu presupune o afirmare oarbă a dreptului la diferență, ci se exprimă, poate în mod paradoxal, sub forma unei pledoarii în favoarea dreptului la egalitate.

În *exterior*, critica europocentrismului are valențe mult mai agresive – de exemplu, într-un dialog cu Patapievici (1996), „o profesoară care predă la o prestigioasă universitate în Statele Unite” considera că „principiul însuși al culturii occidentale e rasist și încărcat de ură și că ideologia acestui rasism latent este creștinismul” (p. 128). În contextul Statelor Unite, afirmația legitimează practic *lupta revoluționară* a minorităților culturale (sau, după expresia lui Patapievici, a activiștilor *corectitudinii politice*) pentru decanonizarea culturii; acest proces pleacă de la bine-cunoscuta etichetare a unor clasici ai culturii europene, precum Shakespeare, Goethe sau Wagner, ca fiind doar *nume de albi, europeni, bărbați, morți* și ajunge până la constrângerea indirectă (prin boicotarea cursurilor) de a renunța, în unele medii universitare, la dreptul de a afirma că „studiul lui Shakespeare este mai important decât studiul cărților lui Frantz Fanon sau că teologia creștină are mai multe drepturi să fie predată decât, să zicem, miturile polineziene” (Patapievici, 1996, p. 131). Și poate, asemenea autorului român citat mai sus, oftezi la gândul că „în anumite medii, se va vorbi de faptele tale culturale numai dacă ai norocul să fii homosexual, sau femeie, sau negru, sau mexican”.

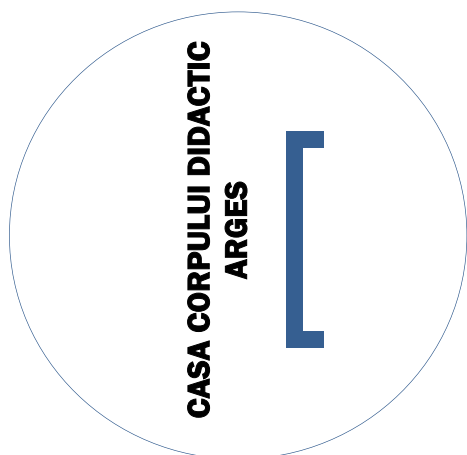
Chiar dacă am limitat înainte posibilitatea de a extinde conflictul dintre „cultura pop” și „cultura înaltă” la nivelul perspectivei interculturale, nu putem să nu remarcăm asemănarea profundă dintre afirmarea minorităților culturale și modelul de expresie artistică a reprezentanților „culturii pop” – de exemplu, Mona Lisa lui Duchamp (1919), cu barbișon și mustață, a devenit, printr-o interpretare postmodernă, un mijloc de a ridiculiza nu opera lui Leonardo Da Vinci, ci obiectul de cult care devenise Mona Lisa în templul religiei artei burgheze, Louvre (Grigorescu, 1994, p. 40). Cu siguranță, exemplele pot continua atât în sfera artisticului, amintindu-ne aici doar de sloganul lansat de către narodnicii ruși în secolul al XIX-lea (*O pereche de cizme face mai mult decât Shakespeare*), sau de Ulrich, *omul fără calități* al lui Musil, care a fost devansat, în cursa spre împlinirea aspirațiilor sale științifice și de celebritate, de un cal de curse **genial**, dar și în plan epistemologic, făcându-și debutul în istoriografie, de pildă, prin intermediul Școlii Analelor.

e) asigurarea respectului diferențelor, dar în cadrul unor sisteme de atitudini reciproce. Este, cu siguranță, un principiu care ne prilejuiește operarea unei distincții între educația multiculturală și cea interculturală – atunci când ultima nu este privită ca o versiune procesuală a multiculturalității! Raportându-ne la principiul enunțat anterior, vom lua ca punct de reper toleranța reciproc dezvoltată de către grupurile (cu referințe culturale diferite) concentrate într-un spațiu comun. În cazul multiculturalității, toleranța reciproc dezvoltată este de tip pasiv – fiecare este centrat mai degrabă pe sine, iar diferențele nu sunt respinse, ci sunt acceptate de la sine, printr-un comportament de „laissez-faire”. Într-o perspectivă interculturală, se optează pentru o toleranță activă, caz în care nu ne mulțumim să admitem dreptul la diferență, ci milităm și întreprindem acțiuni concrete pentru protejarea diferențelor. În această situație, toleranța este codificată prin următoarele caracteristici: respectul diversității și alterității, respectul libertății de alegere, solidaritate, dialog social, responsabilitate comună și capacitatea de a empatiza (Cozma, Seghedin, 2001).

Bibliografie

1. Cozma, Teodor, Cucuș, Constantin, Butnaru, Simona, 2001, *Educație Interculturală. Ghid pentru formatori*, Edit. Erola, Iași;
2. Cozma, Teodor, Seghedin, Elena, 2001, „*Concepte de împrumut*” în *educația interculturală*, în Cozma, Teodor (coord.), *O nouă provocare pentru educație: Interculturalitatea*, Edit. Polirom, Iași;
3. Finkelkraut, Alain, 1992, *Infrângerea gândirii*, Edit. Humanitas, București;
4. Ghinea Andrei, *Între noi fie vorba, rromii tot țigani sunt*, în *Dilema*, nr. 451;
5. Grigorescu, Dan, 1994, *Intre cucuta și Coca-Cola. Note despre amurgul postmodernismului*, Edit. Minerva, București;
6. Karnouh, Claude, 1994, *Adio Diferenței; Eseu asupra modernității târzii*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca;
7. Oișteanu Andrei, *Străinul stereotip*, în *Dilema*;
8. Patapievici, H.-R., 1996, *Politice*, Ed. Humanitas, București;
9. Tarnovschi Daniela, *Identitatea rromilor. Construct istoric și mediatic*, în <http://www.intercultural.ro/carti/interculturalitate.html>;
10. Zamfir, Elena, Zamfir, Cătălin (coord), 1993, *Țigani în ignorare și îngrijorare*, Ed. Alternative.

profesor dr. Nadia-Luiza Cruceru
Liceul Teoretic „Ion Cantacuzino” Pitești

CĂRȚI ELECTRONICE

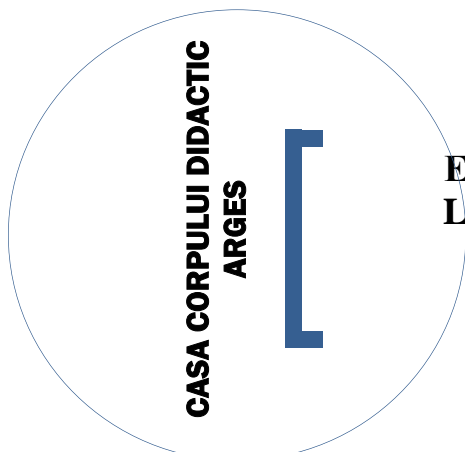
Întrebarea „Cartea sau calculatorul?” ascunde o dilemă modernă. Din cele mai vechi timpuri, lectura i-a smuls pe oameni din negura ignoranței. Înțelepciunea, tristețea și bucuria lumii toată, se află în cărți. Nu putem trece prin marea cultură a lumii decât cu o carte în mână. „Cartea tipărită a existat mult prea mult în istoria omenirii, pentru a putea fi aruncată la gunoi așa ușor. A lăsat urme adânci în conștiința și în sufletul oamenilor.” Cărțile nu au cum să dispară, însă forma în care le vom citi se va schimba. Deja au apărut cărțile în formă electronică. „Cărțile electronice sunt cărți editate și difuzate în versiune digitală, disponibile sub formă de fișiere, care pot fi descărcate și stocate pentru a fi citite fie pe un calculator personal, fie pe un dispozitiv special de citire, cum este tableta tactilă. Important este accesul liber la informație și dezvoltarea necondiționată a caracterului uman prin aportul cunoștințelor existente la un moment dat, indiferent că acestea

pot fi găsite în formă tipărită sau digitală.” O carte electronică este echivalentul digital virtual al unei cărți tipărite pe hârtie. În mod normal cele două versiuni nu ar trebui să difere în vreun fel, însă datorită avantajelor oferite de mediul digital, multe e-book-uri vin cu informații în plus, precum poze, grafice, anexe mai multe, referințe către adrese web (URL) unde poți găsi mai multe informații și nu ai nevoie de o editură și o tipografie ca să editezi și să publici o carte digitală. Posibilitățile de promovare oferite de Internet sunt bine cunoscute, așa că autorii aspiranți pot foarte repede să își vadă operele publicate. Cărțile electronice (e-book-uri) sunt fișiere executabile, bazate în principal pe fișierele HTML. „Serviciile electronice care pot fi oferite de către o bibliotecă sunt: acces la cataloagele on-line, acces la bazele de date on-line, servicii de referințe prin e-mail, acces la Internet, etc. În societatea bazată pe cunoaștere funcția informativă a bibliotecii a devenit una dintre cele mai importante, informația devenind factorul decisiv și principal de dezvoltare în toate domeniile cunoașterii.” Cărțile electronice sunt complet interactive pe Internet și pot conține legături, imagini, grafice, tabele, fișiere video. Ele sunt protejate împotriva utilizărilor neautorizate prin managementul drepturilor digitale și pot fi cumpărate sau descărcate gratuit de pe internet. Lecturarea unei cărți electronice se poate face de pe calculator, tabletă sau telefon mobil. Ca și cartea fizică, cartea electronică este utilizată pentru stocarea tuturor tipurilor de documente. Capacitatea uriașă de stocare reprezintă un avantaj care o face eficientă în epoca informației pentru tânăra generație. Din punct de vedere al utilizatorilor colecțiile de e-book-uri oferă accesul la informația electronică prin diverse criterii dorite de utilizatori și cercetarea în timpul lecturii a unui dicționar sau crearea unor note personale. Dar totuși unele cărți electronice nu mai au o versiune tipărită, ele fiind concepute direct electronic, deoarece ideile se schimbă foarte repede și editorii încep să publice cărți pe capitole, pe măsura scrierii lor de către autori. Cărțile electronice sunt achiziționate de biblioteci și oferite spre lectură prin web. Editurile care oferă cărți electronice sunt în continuă creștere, prestigioase fiind: Kobo, Amazon Kindle, Barnes&Noble, Google Bookstore, Apple (iPad, iPhone), iTunes și bineînțeles Elefant.ro, Litera, Humanitas, Cartea Românească, Nemira și altele. Neavând o piață românească bine dezvoltată, e-book-urile nu pot fi achiziționate, chiar dacă prețurile sunt inferioare celor ale cărților fizice. Dar în bibliotecă va exista, deopotrivă, și tehnologia avansată. Asta pentru că, acolo, în nevoile de cercetare vrem să putem utiliza informațiile selectate și să le transformăm rapid în ceea ce va fi rezultatul cercetării. Deci în bibliotecă vom găsi fie cărți pe suport local, fie prin accesarea diferitelor servere.

Bibliografie

1. Regneală, Mircea, *Tratat de biblioteconomie*, Vol. 2., Partea 1.: Managementul colecțiilor și serviciilor de bibliotecă, București, Editura ABR, 2014.
2. <http://www.lisr.ro/17-erich.pdf> [Accesat: 18 aprilie 2021]
3. https://adevarul.ro/cultura/carti/carte-tiparita-e-booko-1_52556befc7b855ff561a6bc2/index.html [Accesat: 19 aprilie 2021]

*bibliotecar Stroie Gabriela
Colegiul Tehnic Câmpulung*

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ - SEMESTRUL AL -II- LEA. ARIA CURRICULARĂ/OM ȘI SOCIETATE

INTRODUCERE

Educația este un proces evolutiv și complex desfășurat pe parcursul mai multor etape și vizând o anume finalitate, finalitate care are în vedere formarea și dezvoltarea însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor și ale tineretului, ale oamenilor și ale societății.

De-a lungul secolelor, educația a fost strâns legată de religie. În Antichitate, în Orient, școlile funcționau în general pe lângă temple. În Occident, mănăstirile erau centre de cultură pe lângă care funcționau școli, atât pentru viitorii clerici (școala interioară), cât și pentru laici (școala exterioară). În țara noastră încă din secolul al XI-lea existau școli pentru pregătirea preoților pe lângă mănăstiri și centre episcopale, cu predare în limba latină, greacă și slavă.

Despre sensul și importanța educației religioase, vorbește și filosoful culturii și esteticianul Tudor Vianu care, scriind despre interacțiunea valorilor precizează că, dacă toate celelalte domenii au o valoare integrativă, religia se constituie ca o valoare ce dă sens integrator celorlalte direcții ale cunoașterii.

Prin educația religioasă trebuie să realizăm de fapt o reală cultivare a spiritului. Ea ne ajută să construim un sistem de valori spirituale, etice, estetice etc., racordate la personalitatea fiecăruia dintre noi și materializarea în comportamente integratoare în viața comunității din care facem parte și a societății în ansamblu.

În aspirația noastră către perfecțiune, ne raportăm la ființa divină, la Dumnezeu, pentru că El este singurul model formativ existențial. În cultivarea sufletului educația religioasă nu este unilaterală; ea apelează și, chiar mai mult, își găsește unele premise care o fortifică în educația civică, estetică, morală.

Cercetările în domeniul psihologiei copilului ne arată că educația moral-religioasă este posibilă de la cea mai fragedă vârstă, iar prescolarii cu trăsăturile de voință și caracter în formare sunt receptivi la influențele exercitate asupra lor.

Dacă educația morală reprezintă acea latură a procesului de pregătire a copilului pentru viața care are în vedere cunoașterea, înțelegerea și practicarea binelui în viața socială și adaptarea la viața comunității, educația religioasă trebuie privită într-o strânsă legătură cu educația morală acordându-i fundament divin. Educația moral-religioasă trebuie să înceapă încă din primii ani de viață în familie. Apoi se continuă potrivit nivelului de înțelegere a copilului pentru a se forma în sufletul acestuia impresii, deprinderi de conduită și sentimente cu ajutorul cărora să devină o adevărată persoană deschisă comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii. Educația este posibilă în toate perioadele vieții omenești, de asemenea educația religioasă este posibilă în vârstă copilăriei deoarece însuși sufletul copilului are în interiorul său cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi întărit ca o cetate; simțurile sunt porțile acestei cetăți sau inrăturile lui. Educația religioasă creștină este posibilă numai dacă Hristos însuși este primit în sufletul omului și dacă acest suflet lucrează împreună cu Hristos la desăvârșire sa.

Educația religioasă și catehizarea presupun o introducere a subiectului în marile mistere, facilitând întâlnirea și înțelegerea religiei și tradiției creștine. Experiența religioasă îl face pe om să înțeleagă și să

actioneze mai bine, îl invită la reflexie, îi luminează interiorul. Ea are drept obiectiv cultivarea și dezvoltarea religiozității la individul copil sau adult. Esența religiei constă în fenomenul de credință.

Religiozitatea este o stare psihică derivată din credință într-un principiu suprem, etern și imuabil. Educația religioasă creștină, de pildă, are ca proiect formarea și desăvârșirea profilului moral-religios, întru partea la nivelul uman a unor virtuți, într-un fel ”îndumnezeirea” omului, în măsura ”coborării” acestui atribut la dimensiunea și condiția umanului.

Educația religioasă a fost și este considerată o dimensiune de prim rang a ființei umane. De aceea, e firesc să o avem în vedere, ca fiind nu pe locul din urmă a laturilor educației, ci ca pe un corolar al tuturor acestora, mai ales pentru că însăși Constituția României consfințește dreptul fiecăruia de a-și alege credința.

CAP. I

Una dintre laturile educației care vizează, prin excelență sensibilitatea profilului persoanei umane, care se revărsa asupra comportamentului său și care conferă o bunătate amplificată de calități ce tin de ținută, de atitudini superioare chiar de alesele calități morale este educația religioasă.

Religia este o formă a conștiinței sociale care prin teorii și practici specifice reprezintă un temei al celor mai profunde reflecții umane, expresia năzuinței permanente a omului de cunoaștere, de a ști, de a se îndoi de ceea ce cunoaște, de a depăși existența concretă pentru a pătrunde într-o lume ce se află dincolo de aspectele obiective. Omul ca existență multidimensională se raportează la existența nu numai prin rațiune și pragmatism ci și prin simțire și trăire contemplativă, pendulând neîncetat între existența ”profană” și existența ”sacra”, ceea ce face ca experiența religioasă să fie considerată ca fiind cosubstanțială ființei umane. ”Un om perfect rațional este o abstracție; el nu poate fi întâlnit niciodată în realitate. Orice ființă umană este constituită, în același timp, din activitatea conștiinței și din experiențele irrationale”. Tocmai de aceea, R. Hubert consideră că nu poate fi exclusiv rațională sau exclusiv religioasă.

Educația nu este și nu poate fi deplină, dacă nu asigură armonia între cuplul suflet - spirit și cuplul viață - corp, conferind o formă spirituală - religioasă personalității umane în devenire. Conștiința religioasă se situează la baza întregii dezvoltări spirituale, răspunzând necesității de împlinire a ființei umane. Educația religioasă pregătește omul pentru o percepție autocuprinzătoare a realității, mult mai adâncă și semnificativă. Ea are menirea de a stimula conștiința în vederea elaborării unei viziuni personalizate asupra existenței și construirii unui sens existențial propriu. Educația religioasă vizează, în egală măsură, sarcini informative și sarcini formative.

Sensul informativ al educației religioase privește asimilarea unei culturi religioase care include un set de cunoștințe specifice cu caracter teologic, dogmatic, liturgic, concepte și idei privind istoria diverselor credințe și religii ale umanității și impactul lor asupra culturii naționale și universale. Prin această educație religioasă se constituie într-o componentă a educației pentru valori, a educației integrale fiind strâns legată de educația intelectuală, estetică, morală și civică și asigurând continuitatea spirituală la nivel social și individual. La clasele primare și gimnaziale sarcinile de natură informativă ale educației religioase se pot realiza prin intermediul povestirilor religioase, prin dezvăluirea conținuturilor morale cuprinse în secvențele biblice sau alte cărți sfinte, prin înțelegerea unor imagini cu conținut și mesaj religios. La nivel liceal se va pune accentul pe însușirea unei culturi religioase, pe studiul istoriei religiilor în ideea stimulării unor reflecții, meditații filosofice profunde. În ambele cazuri demersul educației va fi completat prin acțiuni variate întreprinse mai ales în cadrul bisericii.

Sensul formativ al educației religioase constă în implicarea tuturor capacităților intelectuale în descifrarea și trăirea sensurilor adânci ale existenței prin interiorizarea normelor religioase, prin valorificarea substratului moral intrinsec al valorilor religioase și prin traducerea în fapt a acestora. Privită din perspectiva rolului formativ, educația religioasă trebuie să promoveze consecvent vibrația interioară și trăiri afective profunde, să stimuleze și să întretină vie sensibilitatea și imaginația, să se finalizeze într-o serie de comportamente ale copilului în relațiile cu propriul eu, cu semenii și cu transcendența. Ea trebuie să valorizeze cele mai nobile sentimente ale omului, să mobilizeze și să orienteze comportamentul, conjugându-

se cu etica, morala. Actionand in spiritul acestor idei, aderarea individului la o anumita religie va fi expresia cea mai profunda a libertatii interioare, nu a hazardului, a coercitiei sau prozelitismului. Educatia religioasa trebuie sa plece de la principiul respectarii valorilor fundamentale ale umanitati; respectarea drepturilor omului, cultivarea tolerantei, libertatea de constiinta si religioasa, dreptul de a crede sau nu, dreptul de a adera sau nu la o credinta religioasa.

Religia presupune o latura intelectuala, concretizata in dogma sau conceptia religioasa; o componenta afectiva ipostaziata in trairile de respect si evlavie; o dimensiune activ – participativa. In conformitate cu acestea se contureaza principalele obiective ale educatiei religioase:

- formarea constiintei religioase specifice fiecarui cult. Pentru crestini aceasta se realizeaza in primul rand, prin cunoasterea Bibliei, a Vechiului si Noului Testament.
- formarea convingerilor, sentimentelor si atitudinilor religioase, in concordanta cu constiinta religioasa a fiecarui cult;
- formarea priceperilor, deprinderilor, obisnuintelor, practicilor religioase corespunzatoare cerintelor fiecarui cult .

CAP. II

Semnificatii ale educatiei religioase

Fata de educatia morala, care promoveaza respectarea unor principii, norme sau reguli de comportare, ce reglementeaza buna convietuire intre individualitati luate fiecare in parte, intre acestia si colectivitatile umane din care fac parte, precum si intre indivizi si aceste colectivitati, educatia religioasa, chiar daca prin intreg continutul ei vizeaza si ea virtuti, insusiri, calitati care se afla in sfera unor comportamente morale, isi propune mult mai mult. Daca virtutile morale sunt insusiri care, transformate in atitudini si in comportamente se vad cu relativa usurinta, virtutile religioase, chiar daca se manifesta si ele in acte de conduita, sunt superioare. Ele sunt alimentate de resorturi interne, sufleteste mult mai profunde, de sentimente, de trairi in care se contopesc credinta in ceva care nu se vede („pe Dumnezeu, a-L vedea, nu este cu putinta oamenilor”) dar care se simte, se traieste cu o intensitate greu de cuantificat. Caci sursele religioase sunt generate de forte divine, externe, care exista dintotdeauna si vor exista vesnic. Cum se vede, religia, in general, cea crestina in special, pune Omul fata in fata cu sublimul, cu divinul, iar idealul, in religie, este fericirea in viata vesnica. Pana la aceasta inasa, si viata pamanteană ofera credinciosilor, prin practicile religioase, satisfactii, trairi emotionale cu o intensitate inegalabila.

Vom ilustra acest lucru incercand o enumerare a unor citate (versete) din Biblie, cartea de capatai a religiilor crestine. Una din tezele de baza ale acestora este credinta in misiunea lui Iisus Hristos pe pamant. Iata un verset din Evanghelia lui Ioan: „Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, ca a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede in El, sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica” (Ioan, cap. 3,16).

Cu privire la mobilul jertfei lui Iisus, tot aceeasi sursa reproduce cuvintele Mantuitorului adresate apostolilor sai: „Nu este mai mare dragoste decat sa-si dea cineva viata pentru prietenii sai” (Ioan 15,13) si „Aceasta este porunca Mea: sa va iubiti unii pe altii, cum v-am iubit eu” (Ioan 15,12).

Credinta si iubirea sunt doua mobiluri care, in conceptia religiei crestine, asigura trairi de inalta satisfactie sufleteasca precum si increderea in viata, atat in cea de pe Pamant, cat si in cea viitoare. Prin urmare, prin iubirea Creatorului fata de oameni si prin credinta acestora in Fiul Sau si in jertfa Sa, ei au asigurata „mantuirea”.

Tema dragostei intre oameni este prezentata in numeroase „carti” ale Bibliei, atat din Vechiul, cat si din Noul Testament. Apostolul Pavel si-a intitulat un capitol intreg (13) din intaia sa epistola catre Corinteni „Dragostea”. Fiecare din cele 13 versete sunt mai mult decat aforisme. Iata unul dintre ele, greu de ales: „Si chiar daca mi-as imparti toata averea pentru hrana saracilor, chiar daca mi-as da trupul sa fie ars si n-as avea dragoste, nu-mi foloseste la nimic”...

Lasand scrierile religioase si trecand la cele laice gasim, cu satisfactie, ganduri identice, exprimate prin cuvinte simple spuse direct. Marele prozator roman Marin Preda isi incheie celebrul sau roman „Cel mai

iubit dintre pamanteni” cu o cugetare rezonanta, bine cunoscuta: „...daca dragoste nu e, nimic nu e”. Comentariile la asemenea maxime, cu astfel de substanta, sunt de prisos. Toti cei angajati in procesul educatiei in general, inclusiv a celei religioase, sunt vizati intr-un fel sau altul si, tinand seama de receptivitatea copiilor si a elevilor la asemenea trairi, sa creeze surse generatoare in acest scop.

CAP. III

Factori si mijloace de educatie religioasa a copiilor si elevilor

a) Mediile socio-umane, in randul carora, in ordinea „intrarii pe scena” se afla mai intai familia, ofera copiilor modele de viata si comportare religioasa, incepand cu obiectele de cult oferite de ambianta locuintei: icoane, cruciulite, candel, lumanari si continuand cu comportamentul membrilor familiei. Intr-adevar unele practici religioase ale acestora, cum sunt: rostirea de rugaciuni la momente mai importante ale regimului zilnic, dimineata si seara, respectiv la deșteptare si la culcare, la inceputul si la sfarsitul meselor principale, lectura unor carti cu continut religios, frecventarea slujbelor religioase, constituie tot atatea indemnuri si modele comportamentale.

Gradinita cu activitatile ei specifice poate introduce in ambianta si in activitatea ei simboluri si practici religioase, precum si activitati instructiv-educative adecvate.

La acest nivel de varsta, cele mai potrivite sunt povestile cu continut „laico-religios”, cu pilde moralizatoare, care ating, prin continut si semnificatie, atat latura relationala, cat si afectivitatea, sensibilitatea copiilor.

Mediul social-uman ofera, de asemenea, modele de manifestare a sentimentelor religioase atat luate individual, cat si organizate in colectivitati, indeosebi prin practicarea unor obiceiuri cu variate semnificatii, ce au loc la unele sarbatori religioase: de Craciun, de Anul nou, la Boboteaza, la Florii, la Pasti, la Rusalii etc. Participarea efectiva a elevilor la practici de cult, cum sunt spovedania si impartasania, indeosebi in posturile premergatoare celor doua mari sarbatori crestine, Pastile si Craciunul, explicarea pe intelesul lor a semnificatiei acestor acte majore nu pot ramane fara urme adanci in mintea si in sufletul micilor si marilor credinciosi. Cel mai important lucru este ca prescolarii si elevii sa simta, sa traiasca emotiile produse de asemenea adevarate evenimente de spiritualitate din viata lor, sa le doreasca si sa le astepte cu nerabdare si bucurie.

Frecventarea regulata, macar in zilele de duminica si in marile sarbatori crestine, alaturi de cei varstnici, a slujbelor religioase, la biserica, fie si numai pe durate limitate de timp, spre a nu li se incerca rabdarea, completeaza un set de actiuni bogate in semnificatii si in continut, care, cu certitudine, vor intra in insusi modul de viata al copiilor si elevilor si le va inrauri intregul regim de viata si de invatatura.

Si scolarii mici trebuie sa cunoasca rolul cu totul remarcabil pe care l-au jucat Biserica, ierarhii sai, precum si credinciosii in istoria neamului, indeosebi in momentele de restriste. In zilele noastre Biserica este institutia care se bucura de cea mai mare incredere si simpatie din partea populatiei tarii; ea inspira tuturor credinciosilor, si nu numai lor, optimism in realizarea aspiratiilor de mai bine ale cetatenilor.

b) Continutul obiectelor de studiu apartinand tuturor ariilor curriculare, fireste, fiecare cu ponderea sa, detine informatii cu tenta religioasa. Cea mai bogata in asemenea surse este, fireste, religia dupa care ar putea urma educatia civica/cultura civica, istoria, precum si discipline cum sunt educatia plastica si educatia muzicala. De asemenea, activitatile de dezvoltarea limbajului la gradinita, cele de citire/lectura si de literatura, contin creatii in care sunt infatisate si subiecte pe teme religioase, apoi disciplinele ariei curriculare Limba si comunicare.

c) Activitatile educationale extradidactice care au loc in incinta scolii – cum sunt cercurile pe discipline, precum si diverse tipuri de activitati cu caracter de dezbatere, ale caror principii si forme de organizare au fost prezentate la capitolul referitor la sistemul institutional al educatiei, pot cuprinde in tematica lor aspecte atractive pe teme religioase.

Deosebit de atractive si in acelasi timp incarcate de valente atat informative, cat si emotionale sunt vizitele la obiective de cult: biserici, manastiri, muzee si galerii de arta cu continut religios, vizite la mari edificii religioase cu valoare istorica si de cult.

Aria mijloacelor prin care se poate face educație religioasă este mult mai largă și stă la îndemână inițiativei personalului didactic, precum și a părinților să facă din educația religioasă un far strălucitor care să lumineze mințile și sufletele copiilor, elevilor și tinerilor pentru a deveni mai înțelepți, mai buni, mai iubitori de tot ceea ce e frumos și mare spre a fi pe placul atât al Creatorului, cât și al oamenilor.

CONCLUZII

Educația religioasă pe care fiecare copil o primește în școală este o etapă importantă a formării sale spirituale, dar doar o etapă. În mod tradițional, educația religioasă a creștinului începe în prima copilărie, iar debutul acesteia este marcat de momentul primirii Sf. Taine a Botezului.

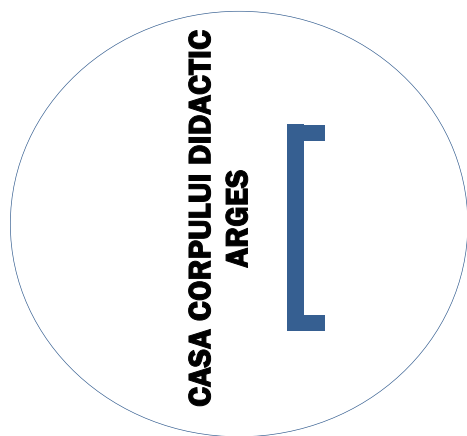
Primii dascăli spirituali sunt de cele mai multe ori părinții și bunicii, iar în mod firesc și nașii, acolo unde aceștia nu sunt doar de conveniență. Gratie lor, copilul învață primele rugăciuni, dobândește cunoștințe catehetice elementare și alături de ei participă la slujbele bisericești, familiarizându-se cu cultul divin public. Creștinul învață în drumul său spiritual ca membru al Bisericii. Copil fiind, învață de la părinți și de la nași, de la preot, din Sfânta Liturghie și din slujbele bisericești, învață de la alți membri ai Bisericii, învață din Sfânta Scriptură și din cărțile religioase, învață în școală. Modulurile și situațiile de învățare sunt din cele mai diverse, iar conținuturile sunt însușite mai mult sau mai puțin sistematic. Întrucât în multe cazuri, mai ales în mediul urban, copiii nu frecventează în mod regulat biserica, ei nu beneficiază de o cateheză riguroasă și doar parțial de învățarea predicilor liturgice. Educația religioasă primită în familie este adesea sumară și presărată de superstitii. În școală însă, copilul are posibilitatea să o completeze, acesta fiind locul unde se realizează o importantă parte a formării sale spirituale.

În școală, educația religioasă debutează încă din prima clasă a ciclului primar, iar uneori încă din cel prescolar. Religia este disciplină obligatorie în curriculum-ul învățământului primar și gimnazial și opțională în liceu. Există învățământ teologic de nivel mediu și universitar, pentru pregătirea deservitorilor de cult, iar discipline cu caracter religios sunt incluse în curriculum-ul anumitor facultăți. Au fost înființate, de asemenea, instituții de învățământ particular cu specific religios.

Bibliografie

1. BANCILĂ Vasile, Inițierea religioasă a copilului, Ed. Anastasia, 1996.
2. CERGHIT, Ioan, Metode de învățământ, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1980.
3. CUCOȘ Constantin, Educația religioasă. Repere teoretice și metodice, Ed. Polirom, Iași, 1999.
4. DANCIU, Ana, Metodica predării religiei, Ed. Anastasia, București, 1999.
5. GOȚIA, Maria, Elemente de metodologie, Ed. Presa Universitară Cluj-Napoca, 1999.
6. PANOSCHI Mihaela, LIȚOIU Nicoleta, Pr. IORDĂCHESCU Nicolae, Ghid de evaluare, Religie, Ed. Aramis, București, 2001.
7. ȘEBU Sebastian, OPRIȘ Dorin, OPRIȘ Monica, Metodica predării religiei, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2000.

profesor Dîrdea Anca
Școala Gimnazială Alexandru Davila Pitești

AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE UTILIZĂRII PLATFORMELOR ELEARNING

O platformă e-learning este un set integrat de servicii interactive online, care oferă profesorilor, elevilor, părinților și altor persoane implicate în educație, informații, instrumente și resurse pentru a sprijini și a spori livrarea și managementul educațional.

Principalele caracteristici ale platformelor de e-learning sunt:

- Autentificare
- Generarea de conținut
- Vizualizarea conținutului
- Diferite medii cu un profesor / tutore
- Efectuarea de activități, cum ar fi sarcini, grupuri de lucru
- Raportul activităților întreprinse de către elev
- Instrumentele de evaluare

Platformele de e-learning permit două moduri de învățare:

- sincronă, în care instructorul controlează lecția în întregime, creând, coordonând, adaptând și monitorizând mediul educațional
- asincronă, ceea ce implică studiu în ritmul personal al cursanților, proiecte de colaborare și învățare la distanță.

Având la bază tehnologiile e-Learning (multimedia), platformele eLearning au o serie de avantaje, precum:

- Accesul la cunoștințe, în orice moment și din orice locație
- Centrare pe elev/participant
- Elevii pot colabora și învăța împreună
- Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări
- Permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă
- Profesorul se poate adresa unui număr mult mai mare de elevi decât în învățământul tradițional
- Materialele pot fi personalizate
- Posibilitatea modificării informației difuzate
- Accesibilitate, confort, flexibilitate
- Interacțiunea cu profesorul este liberă, fără constrângeri
- Elevul poate învăța în ritmul lui propriu
- Elevul poate beneficia de feedback rapid și permanent
- Costuri reduse de distribuție a materialelor
- Învățământul online este organizat pe subiecte, nu pe grupe de vârstă
- Învățământul electronic este mai puțin stresant decât cel tradițional
- Posibilitatea de a măsura eficacitatea programului prin urmărirea numărului de download-uri efectuate de către elevi

- Capacitate mare de stocare, Internetul are o capacitate mult mai mare de stocare a informației comparativ cu locațiile fizice sau hard discurile individuale

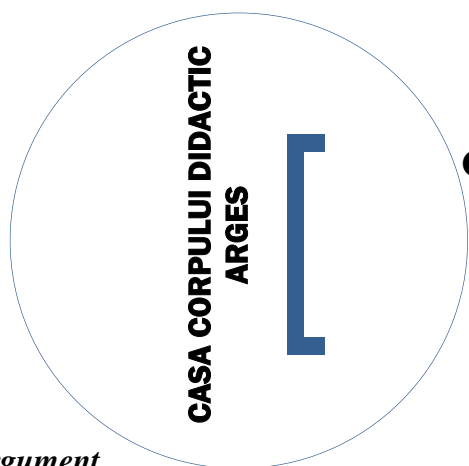
- Permite interacțiuni sincronă și asincronă între profesor și elevi

Dintre dezavantajele create de instruirea online amintim:

- Pregătirea unui curs online este mai costisitoare decât pregătirea unui curs tradițional
- Lipsa unor resurse tehnologice performante și a unor conexiuni optime la rețea, de joasă performanță în ceea ce privește sunetul, imaginile și anumite grafice
- Apar unele probleme legate de contactul face-to-face, esențial de multe ori pentru socializare
- Nu orice curs poate fi livrat prin intermediul platformelor eLearning
- Necesitatea experienței elevilor în domeniul calculatoarelor
- Elevii trebuie să fie extrem de motivați pentru a participa la cursurile online
- Posibilitatea apariției, pe plan uman, a reducerii capacității de exprimare verbală a examinatului, însoțită de o pierdere a capacităților de prezentare-argumentare-contrargumentare și accentuarea gradului de dezumanizare, paradoxal chiar în condițiile în care tehnica și tehnologia au deschis noi drumuri și au oferit noi instrumente și tehnici pentru comunicarea interumană.

Observând numărul mult mai mare de avantaje decât al dezavantajelor, putem spune că utilizarea platformelor eLearning este o oportunitate oferită celor care doresc să obțină o formare continuă. Ea nu exclude educația clasică, în care sunt utilizate obiecte reale ca sursă de informare ci îi adaugă resursele virtuale. Este indicată o îmbinare între metodele clasice de învățare și evaluare și a celor eLearning pentru a obține performanțe în ceea ce privește dezvoltarea competențelor elevilor.

Elena NEDELEA
Școala Gimnazială "Tudor Mușatescu" Pitești

COMBATEAREA ABSENTEISMULUI ȘCOLAR

Argument

Mutațiile din societate și din familia contemporană (problemele economice, problemele între părinți și copii, timp redus petrecut cu familia, redistribuirea rolurilor, suportul social și emoțional redus, supraîncărcarea profesională a părinților sau munca în strainatate etc.), determină mai multe probleme emoționale la copii decât în trecut și, astfel, frecvența absenteismului școlar este în creștere.

"Combaterea absenteismului școlar" rezuma problematica actuală impusă pe scena educațională, obiectivată prin frecvența redusă a prezenței elevilor la școală.

Scopul acestui material este să ofere modele de combatere a fenomenului "cronicizat" al absenteismului școlar, descoperirea cauzelor ce îl determină, constientizarea reacțiilor la stres a actorilor implicați în procesul de absențare, constituirea unei imagini de sine pozitive, dezvoltarea capacității de apreciere și utilizare a potențialului propriu al elevilor.

Obiective

- Identificarea surselor de stres școlar

- Creșterea motivației școlare prin clarificarea scopurilor de lungă durată
- Crearea unui context familial propice dezvoltării intelectuale
- Creșterea încrederii și a relaționării dintre copii, părinți și școală
- Adaptarea programelor școlare la particularitățile individuale ale elevului

Resurse

- **Umane** : elevi, părinți, cadre didactice, reprezentanți ai comunității locale.
- **Materiale**: albume, cărți, reviste, imagini, portofolii, aparate audio-vizuale, site-uri virtuale, flipchart, markere, laptop, imprimantă, etc.

Grupul-țintă

Grupul țintă este format din elevi, părinți, cadre didactice implicate.

Activități

- întâlniri atât în cadrul formal, cât și în cel informal;
- desfășurarea de activități ludice concomitent cu cele științifice;
- jocuri speciale între elevi și părinți;
- discuții între părinți și consilieri școlari/psihologi/profesori;
- desfășurarea de programe individuale pentru fiecare familie (în funcție de personalitatea și contextual familial individual).

Rezultate

- implicarea participanților în activități practice și psihice, în cadrul cărora să valorifice comunicarea între membrii familiei, între familie și școală, dezvoltarea încrederii în sine și în cadrele didactice, dezvoltarea propriilor abilități.

Impactul

- vor crește nivelul de alfabetizare al copiilor de vârste mici în domeniul financiar prin introducerea unor noțiuni de bază legate de bani;
- copiii vor avea bune deprinderi legate de utilizarea banilor precum și bune practici în acest domeniu, începând chiar cu deprinderea de a economisi;
- se va schimba mentalitatea adulților din jurul copiilor;
- se vor consolida relațiile cu părinții și comunitatea locală;
- părinții vor avea față de educația financiară o atitudine pozitivă;
- comunitatea locală va conștientiza importanța dobândirii unor noțiuni economice;

Calendar

- o dată pe săptămână, activitățile desfășurându-se în diverse locații

Indicatorii de performanță

- chestionare aplicate inițial, pe parcursul proiectului și la finalizarea acestuia;
- expoziții;
- site-uri;

Modalități de evaluare a rezultatelor

- chestionare, discuții libere, activități proiective.
- În mobilitate cadrele didactice implicate în proiect vor întocmi portofoliul de inserție despre activitățile implementate, și vor fi publicate pe site, el reprezentând evaluarea finală a participanților.

Bibliografie

1. Dumitrana, Magdalena (1999), *Educarea limbajului în învățământul preșcolar*, Editura Compania, București
2. Irimia, M. (2012), *Utilizarea jocului de rol și a dramatizării în educația preșcolară*, Biblioteca digitală

Vlad Gheorghe-secretar șef
Colegiul Național „Alexandru Odobescu” Pitești

CYBERBULLYNGUL LA ORA DE DIRIGENȚIE ONLINE

Cyberbullyngul presupune practicarea bullyingului prin utilizarea tehnologiilor digitale cu scopul de a-i speria sau umili pe copii. Se poate realiza pe rețelele de socializare, pe telefoanele mobile prin schimbul de mesaje, prin postarea de fotografii jenante ale unui alt copil, transmiterea de mesaje supărătoare sau prin răspândirea minciunilor, copierea identității unui coleg și transmiterea în numele acestuia de mesaje răuvoitoare.

Un copil privat de protecție se poate confrunta cu grave probleme de comportament, dar și sociale, precum abandonul școlar, sănătatea fizică și mentală precară, abilități parentale insuficient dezvoltate.

Elevii trebuie să știe că nu sunt singuri, că au dreptul la protecție împotriva abuzurilor. Ei trebuie să cunoască înțelesul cuvintelor „cyberbullyng” și „abuz”, să recunoască situațiile respective, inclusiv de abuz fizic și verbal în familie și anturaj, să știe la cine poate apela în situațiile de abuz, să înțeleagă și să explice noțiunea de violență, să descopere și să analizeze cauzele producerii actelor de violență online, să identifice situațiile conflictuale și modalitățile nonagresive de rezolvare a acestora.

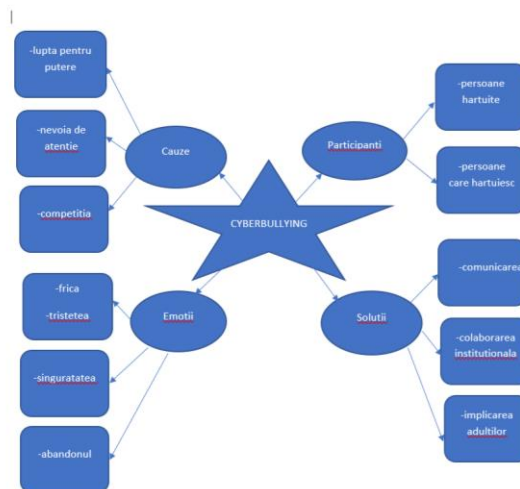
Este necesar ca elevii să conștientizeze că sunt protejați de instituții, familie, școală față de orice fel de abuz, precum cyberbullyngul, violența domestică în familie și în școli, exploatarea în muncă. Familiile în care părinții sunt alcoolici și sau consumatori de droguri, familiile cu stare socio-economică precară, familiile cu părinți având nivel scăzut de educație și cultură oferă medii favorizante pentru producerea abuzurilor.

Problema abuzului copilului în mediul online este foarte actuală în societatea românească în ansamblu pentru că aceasta suportă consecințele incapacității de adaptare și integrare a victimelor prin comportamentele antisociale dezvoltate, lipsa unei profesii, a unor activități educative extrașcolare, prin perpetuarea unui comportament abuziv.

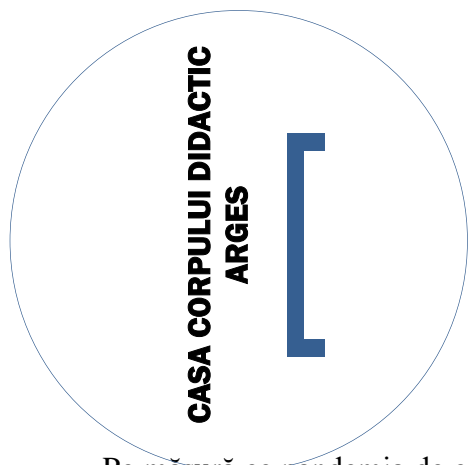
Efectele fenomenului cyberbullyng au un impact social de lungă durată, presupunând eforturi la nivel organizatoric, administrativ și economic. Îngrijirea, recuperarea și reabilitarea copilului care a fost supus abuzului sau exploatării de orice fel, inclusiv cyberbullyngului, implică eforturi complexe pe termen lung. Familia victimelor nu are adesea resursele necesare de a face față situației.

La ora de dirigenție, prin diferite activități, este necesar să îi ajutăm pe elevi să identifice diferite tipuri de cyberbullyng, precum și să conștientizeze faptul că sunt protejați împotriva abuzurilor. În același timp elevii sunt încurajați să vorbească imediat cu un adult în care au încredere dacă se tem pentru siguranța proprie sau pentru ceva ce li s-a întâmplat în mediul online.

Harta mentală realizată pornind de la conceptul de Cyberbullyng

*Profesor Elena Mădălina Delayat
Colegiul Național „Ion C. Brătianu”, Pitești*

IMPACTUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ONLINE ASUPRA SĂNĂTĂȚII FIZICE ȘI PSIHICE

Pe măsură ce pandemia de coronavirus (COVID-19) s-a răspândit rapid în lume, anul trecut, școlile și-au închis ușile, iar cursurile s-au mutat online pentru a încetini răspândirea virusului în unitățile școlare. Tranziția către învățarea online, mai ales în contextul în care s-a făcut extrem de abrupt, „din mers”, a avut un impact nu numai asupra profesorilor, care a trebuit să își modifice structura de predare și cursurile, de la caz la caz, ci și asupra elevilor și studenților, care a trebuit să se adapteze la un nou mediu de învățare.

Una dintre consecințele majore ale tranziției către predarea online este impactul său asupra sănătății elevilor, printre altele, inclusiv asupra odihnei. Învățarea virtuală a crescut inevitabil perioada de timp pe care elevii o petrec zilnic pe dispozitivele digitale (care, oricum, era destul de mare deja).

În plus față de efectele negative asupra sănătății cauzate de modificarea ciclurilor de somn, utilizarea digitală crescută poate afecta sănătatea fizică și mentală a elevului. Utilizarea ecranelor pentru perioade lungi în zi, în special pentru activitățile non-academice, s-a dovedit a fi legată de creșterea depresiei, anxietății și a problemelor de atenție percepute, potrivit lui Jennifer Katzenstein, coordonatorul secției de psihologie și neuropsihologie al Hopkins All Children's Hospital din Statele Unite, care a observat impactul învățării la distanță asupra copiilor de toate vârstele în ultimii ani.

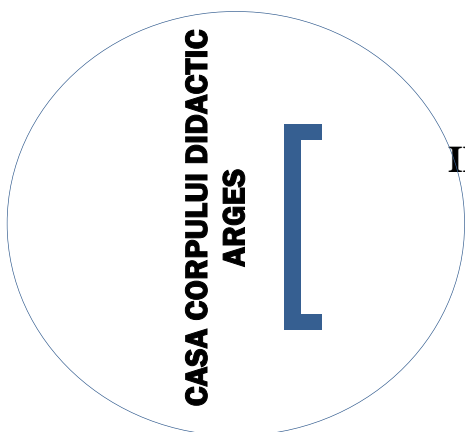
Una dintre cele mai importante probleme aduse de învățarea online este oboseala ochilor. Cu cât mai multe orele petrecute online, în fața ecranului, cu atât este mai probabil să apară o tensiune intensă la nivelul ochilor. Acest lucru este cauzat în mare parte de lumina albastră, care provoacă tulburări oculare serioase și crește riscul degenerescenței maculare.

Cu toate acestea, a lua pauze des de la privitul în ecran, adică o dată la 30-40 de minute pentru odihna ochilor, nu este o opțiune pentru toată lumea. Unii copii sunt și mai dezavantajați, deoarece controalele oculare sunt o opțiune costisitoare pentru familiile din care provin, iar părinții adesea nu recunosc semnele de oboseală a ochilor.

Lipsa de mișcare și perioadele prelungite de stat jos, în loc să meargă la școală, de la clasă la clasă ș.a.m.d., face ca elevii să ajung deseori să stea și zile întregi în casă, mai ales în contextul impunerii unor restricții de circulație, închiderii parcurilor ș.a.m.d. Aici se mai adaugă și lipsa interacțiunii sociale în persoană, care nu poate fi înlocuită de cea la distanță, iar asta poate conduce cu ușurință la depresie, întrucât elevii sunt solitari în majoritatea timpului de învățare.

Studii privind impactul predării online asupra sănătății se fac însă de ceva ani deja. Dacă ne uităm înspre unul dintre marile riscuri ale perioadelor lungi petrecute în fața ecranelor, respectiv sedentarismul și corolarul problemelor aduse de acesta, un studiu de acum câțiva ani sugerează faptul că profesorii ar putea să încerce ca, o dată la 30 de minute, să ofere elevilor un semnal pentru a se ridica în picioare măcar pentru un minut, ajutând în felul acesta la corectarea posturii, reactivarea pentru scurt timp a musculaturii latente ș.a.m.d

Profesor Florica Dumitru
Colegiul Național Ion C. Brătianu

IMPACTUL PSIHOLOGIC AL SCOLII ONLINE

Adolescentii privesc scoala online ca pe un mijloc alternativ de acumulare de informatii si invatare, dar fata de care au totusi mari retineri. Retinerile pot veni din faptul ca elevii nu vad eficienta acestor cursuri. Pentru majoritatea adolescentilor disciplina scolara era o problema in interactiunea cu profesorul de fata, iar acum aceasta problema se amplifica cand profesorul este de partea cealalta a calculatorului.

Chiar daca sunt obisnuiti sa foloseasca tehnologia, majoritatea adolescentilor au privit la inceput telescoala ca pe o curiozitate si dupa o perioada de acomodare ca pe ceva plictisitor. Cea mai mare problema a scolii online ramane totusi capacitatea scazuta a facilitatorilor de programe care sa ii implice pe elevi in mod real in procesul de invatare. Aspectul social al invatarii nu dispare complet in cadrul cursurilor online, se schimba doar. Scolile cu experienta in online fac cursuri interactive intr-o varietate de moduri, de la implementarea proiectelor de laboratoare virtuale pentru orele de stiinta la crearea de videoclipuri animate cu materiale de curs.

Desi adolescentul are capacitatea de a se organiza, de a-si crea un program, de a gestiona o situatie nemaintalnita, de a se adapta la schimbari, totusi aceasta perioada este noua pentru toata lumea, drept urmare parintii trebuie sa le fie alaturi si sa contruiasca un program eficient impreuna cu ei care sa implice studiul, sportul, momentele de relaxare si sa-i reaminteasca adolescentului constant, obiectivele pentru care au ales sa depuna acest efort, motivele pentru care si-au luat angajamentul de a invata.

Socializarea reala nu poate fi inlocuita cu socializarea online. „Socializarea online” este de fapt o sintagma care vine sa descrie „interactiunea virtuala”, nicidecum o interactiune reala.

Un alt aspect important vizeaza spatiul si numarul de persoane care locuiesc in aceeasi casa, in familiile cu mai multi copii sau unde locuiesc mai multe persoane decat familia, spatiul este redus, drept urmare ambientul poate fi perturbant in timpul orelor de curs, fiecare membru din familie avand necesitatile sale. Factorii de mediu perturbatori influenteaza disciplina elevului, calitatea actului de invatare, starea emotionala si psihica.

Predarea online se bazeaza pe comunicare si este necesar sa evidentiem faptul ca elevul nu poate intelege informatia la capacitate maxim. Predarea este un act empatic, oricat de performanta ar fi tehnologia, aceasta nu poate accesa o latura care sta la baza dezvoltarii sanatoase a omului – acea latura emotionala in care nu pot fi transmise sentimentele, trairile sufletesti, nu se pot crea convingeri, ceea ce se creeaza intr-un grup se percepe atat la nivel informational cognitiv dar si emotional, iar acest lucru ajunge sa fie o bariera in dezvoltarea lor in timp.

In ceea ce priveste impactul psihologic, putem identifica anumite tulburari psihice care pot aparea din cauza timpului indelungat pe care elevii il pot petrece in fata calculatorului/tabletei: stres, dependente, migrene, insomnii, anxietati, atacuri de panica, episoade depresive existand si riscul ca in timp sa apara probleme neurologice.

Intr-o lume digitalizata observam lipsa unui element vital si anume sa nu uitam cat de pretioasa este o imbratisare si cat de important este ca ei sa simta conectarea emotionala, impartasirea atat a momentelor dificile dar si a reusitelor, aprecierile care pot fi oferite sub diferite forme, de cele mai multe ori insotite de zambete, energie si gesturi fizice incurajatoare.

*Profesor Mădălina Simionescu
Colegiul National “Ion C. Brătianu*

MUNCA LA DOMICILIU / TELEMUNCA

Având în vedere efectele pandemiei cauzate de virusul COVID-19, tot mai mulți angajatori au fost nevoiți să adopte măsuri de flexibilizare a raporturilor de muncă care să sprijine astfel distanțarea socială. Printre măsurile recomandate de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale se numără modificarea temporară a locului de muncă la domiciliul salariatului sau desfășurarea activității în regim de telemuncă. Așadar, o bună parte dintre angajatori au ales să convină cu angajații ca aceștia să muncească de acasă.

Munca la domiciliu

Articolul 108 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii reglementează statutul salariaților care efectuează munca la domiciliu, arătând că aceștia sunt acei salariați care îndeplinesc la domiciliul lor activitățile specifice profesiei pe care o dețin. Printre particularitățile muncii la domiciliu se numără faptul că salariatul își stabilește singur programul de muncă, conform alineatului 2 al aceluiași articol.

Ca regulă generală, angajatorul trebuie să stabilească prestarea muncii de la domiciliu de comun acord cu salariatul. Contractul individual de muncă la domiciliu se încheie în formă scrisă și trebuie să cuprindă pe lângă clauzele generale reglementate în articolul 17 Codul muncii, elementele prevăzute de articolul 109 din aceeași lege, respectiv:

- precizarea expresă că salariatul lucrează la domiciliu;
- programul în cadrul căruia angajatorul este în drept să controleze activitatea salariatului său și modalitatea concretă de realizare a controlului;
- obligația angajatorului de a asigura transportul la și de la domiciliul salariatului, după caz, al materiilor prime și materialelor pe care le utilizează în activitate, precum și al produselor finite pe care le realizează.

Trebuie menționat faptul că în conformitate cu articolul 48 din Codul muncii, prin excepție de la regula generală, în caz de forță majoră angajatorul poate stabili în mod unilateral ca salariatul să desfășoare activitatea specifică profesiei sau funcției pe care o exercită de la domiciliu. Totuși, în situația în care o asemenea măsură a fost dispusă pe durata cât cazul de forță majoră era în ființă, efectele acesteia vor înceta odată cu dispariția cazului de forță majoră care a impus luarea măsurii.” continuă Av. Călin Haiduc.

Telemunca

Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă permite ca angajatorul să convină cu salariatul, acolo unde este posibilă, prestarea de către acesta din urmă a activităților și atribuțiilor specifice funcției, ocupației sau meseriei pe care o deține, în alt loc decât locul de muncă organizat de angajator. Telemunca este definită de articolul 2 litera a) din Legea nr. 81/2018 drept „o formă de organizare a muncii, prin care salariatul, în mod regulat și voluntar, își îndeplinește atribuțiile specifice funcției, ocupației sau meseriei pe care o deține, în alt loc decât locul de muncă organizat de angajator, cel puțin o zi pe lună, folosind tehnologia informației și comunicațiilor”.

Observăm că spre deosebire de reglementarea muncii la domiciliu cuprinsă în Codul muncii, reglementarea din Legea nr. 81/2018 presupune în mod suplimentar utilizarea tehnologiei informației și a comunicațiilor de către salariat în desfășurarea activităților specifice. În același sens, în cazul regimului de

telemuncă, salariatul își poate desfășura activitatea specifică din orice alt loc decât cel organizat de angajator, nu doar de la domiciliu.

Articolul 5 alineatul 2 din Legea nr. 81/2018 reglementează clauzele particulare pe care contractul individual de muncă având ca obiect activitate desfășurată în regim de telemuncă trebuie să le conțină, pe lângă cele din articolul 17 Codul muncii. În concret, este vorba despre:

- precizarea expresă că salariatul lucrează în regim de telemuncă;
- perioada și/sau zilele în care telesalariatul își desfășoară activitatea la un loc de muncă organizat de angajator;
- locul/locurile desfășurării activității de telemuncă, convenite de părți;
- programul în cadrul căruia angajatorul este în drept să verifice activitatea telesalariatului și modalitatea concretă de realizare a controlului;
- modalitatea de evidențiere a orelor de muncă prestate de telesalariat;
- responsabilitățile părților convenite în funcție de locul/locurile desfășurării activității de telemuncă, inclusiv responsabilitățile din domeniul securității și sănătății în muncă în conformitate cu prevederile art. 7 și 8;
- obligația angajatorului de a asigura transportul la și de la locul desfășurării activității de telemuncă al materialelor pe care telesalariatul le utilizează în activitatea sa, după caz;
- obligația angajatorului de a informa telesalariatul cu privire la dispozițiile din reglementările legale, din contractul colectiv de muncă aplicabil și/sau regulamentul intern, în materia protecției datelor cu caracter personal, precum și obligația telesalariatului de a respecta aceste prevederi;
- măsurile pe care le ia angajatorul pentru ca telesalariatul să nu fie izolat de restul angajaților și care asigură acestuia posibilitatea de a se întâlni cu colegii în mod regulat;
- condițiile în care angajatorul suportă cheltuielile aferente activității în regim de telemuncă.

Avantaje și dezavantaje

Atât în situația desfășurării activității specifice în regim de muncă la domiciliu cât și în regim de telemuncă, angajatorii și salariații au deopotrivă o serie de avantaje și dezavantaje.

În ceea ce îi privește pe angajatori, în ambele regimuri, aceștia beneficiază de costuri reduse cu privire la amenajarea și întreținerea spațiului destinat desfășurării activității salariaților. În rândul dezavantajelor se numără în schimb lipsa posibilității de verificare a salariatului în mod concret, decât în condițiile stabilite de comun acord și cu o notificare prealabilă în acest sens.

În ceea ce îi privește pe salariați, aceștia beneficiază de reducerea costurilor și a timpului pierdut cu deplasarea între locuință și locul de muncă. Într-adevăr, în situația în care salariatul efectuează munca în regim de telemuncă, aceste costuri pot să nu dispară în situația în care locația desfășurării activităților este alta decât domiciliul acestuia. Totodată, în funcție de personalitatea fiecărui salariat, aceștia pot fi mai productivi sau dimpotrivă, mai dezorganizați.

Luminița DUMITRU
Colegiul Național ”Ion C. Brătianu” Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

Operațiunea de franciză examinată din perspectivă economică

În doctrina economică, se apreciază că franciza face parte din categoria operațiunilor comerciale complexe, care se disting prin câteva caracteristici comune, respectiv prin transferul de tehnologie, de documentații și de experiență, de la un partener la altul, prin existența unor interese comune și prin acțiunea concertată a partenerilor de afaceri, în domeniul producției, al marketingului și al comercializării, ca și prin existența unor aranjamente pe termen lung, bazate pe relații de cooperare între parteneri.

Franciza reprezintă o metodă de **marketing și de distribuție**, o formă de pătrundere pe piața internă și internațională prin asociere cu un partener local, în condițiile în care permite extinderea ariei de comercializare a unor produse sau a unor servicii de marcă prin crearea și dezvoltarea unei rețele pe baza contractelor încheiate de francizor cu francizații săi.

Totodată, **franciza reprezintă o formă de transfer internațional de tehnologie, și anume de tehnologie comercială**, respectiv, o formă de valorificare a drepturilor de proprietate intelectuală, în sensul că firma francizor acordă francizatului dreptul de a utiliza în afaceri marca, dar și firma sa, la care se adaugă cunoștințele și mijloacele necesare pentru desfășurarea unei activități profitabile.

În al treilea rând, franciza este, potrivit opiniilor exprimate în literatura de specialitate **un mijloc de promovare a afacerilor printr-un management eficient și în condiții de cooperare**. Cel mai adesea, franciza este descrisă ca o formulă de afaceri de mare succes, datorită profitului pe care îl generează și riscului relativ scăzut pe care îl implică, cel puțin pentru francizor.

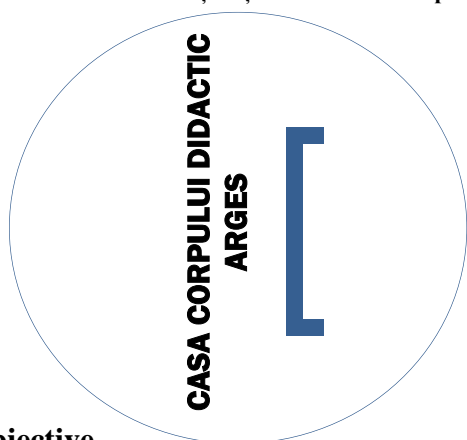
Franciza este, în mod evident, o tehnică economică modernă, de natură contractuală menită să conducă la producerea și/sau comercializarea de produse sau la prestarea de servicii, bazată pe colaborarea continuă între comercianți independenți din punct de vedere juridic.

Franciza, ca operațiune comercială, nu se poate realiza și nu poate avea decât o natură contractuală, în acest sens fiind întâlnite denumiri precum **contract de franchising, contract de franciză, acord de franciză, acord internațional de franciză, contract internațional de franchising** sau, pur și simplu, **franciză**.

Francizorul este un întreprinzător, sau un comerciant independent, persoană fizică sau juridică de drept privat, având deplină capacitate de exercițiu.

Francizatul este acea parte contractantă, care urmează să desfășoare o activitate de producere și/sau comercializare de mărfuri sau de prestare de servicii, în mod independent, beneficiind de numele comercial, de marca și de know-how-ul francizorului, respectând condițiile și standardele stabilite de acesta și care se obligă să îi plătească francizorului, o redevență periodică. Francizatul este un comerciant ce își conduce activitatea în mod independent față de francizor.

*ec. Vlad Cristina – contabil șef
Școala Gimnazială „Mircea Eliade” Pitești*

CARTEA, PRIETEN ADEVARAT

Obiective

- Elevii să conștientizeze importanța cărții în formarea culturii generale și a personalității
- Să înțeleagă lectura ca mijloc de petrecere minunată a timpului liber
- Să dobândească informațiile necesare despre criteriile de alegere a cărții și despre "arta de a citi"
- Să utilizeze în mod adecvat informațiile din cărțile citite
- Să dorească să-și formeze o bibliotecă personală

Scenariul

- *"Cartea îți aduce mângâiere...din ea culegi multă înțelepciune."* (Ion Creangă)
- *"Cărțile sunt profesori muți."* (maximă latină)
- *"O cameră fără cărți e ca un trup fără suflet."* (Cicero)
- Elevii își prezintă cărțile preferate, eroii preferați, motivând alegerea făcută.

De ce citim:

- Pentru că este cea mai folositoare formă de petrecere a timpului liber
- Pentru că este o sursă complexă de educare
- În compania cărților nu ești niciodată singur

Cum citim:

- Lectura lentă sau aprofundată – constă în parcurgerea unei cărți având alături creion, hârtie, dicționar. Sensul fiecărui cuvânt este clarificat, ceea ce este important se notează în caiet sau pe fișe (propozițiile "cheie" sunt transcrise întocmai).
- Ritmul – 5 pagini/oră

Ce citim:

- Literatură beletristică – operele de referință din literatura națională și universală
- Literatură științifică - pentru domeniile care se aprofundează în scop profesional

Utilitatea lecturii:

- Dezvoltă limbajul, gândirea
- Satisfacă nevoia de cunoaștere
- Influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor
- Formează o anumită concepție asupra lumii
- Transmite norme de conduită
- Stimulează dorința pentru a cunoaște mai mult din viața plantelor și animalelor, interesul pentru descoperirile geografice, tehnice, pentru evenimentele istorice etc.

Intrebări adresate elevilor:

1. Ești înscris la bibliotecă?
2. Ce fel de cărți citești mai mult (proză, versuri, basme, științifico-fantastice, aventuri, istorice etc.)
3. Cum îți alegi cărțile? Ți le recomandă cineva (părinți, prieteni, colegi, profesori etc.)?
4. Citești reviste sau ziare?
5. Îți notezi ceva din cărțile/revistele citite? Dacă da, cum procedezi?

6. Când obișnuiești să citești (în timpul zilei/săptămânii)?
7. Ce loc ocupă lectura între celelalte activități pe care le faci în timpul liber?
8. Ai bibliotecă personală?
9. Citești din plăcere sau pentru că ești obligat?

Ce trebuie să cuprindă o bibliotecă personală:

- Lucrări de referință, de care avem nevoie tot timpul, pentru studiu sau pentru informare: dicționar explicativ al limbii române, îndreptar ortografic, atlas geografic/istoric, literatură școlară, dicționare de limbi străine, o lucrare cu sfaturi medicale etc.
- Operele marilor scriitori români și străini
- Cărțile preferate
- Biblioteca trebuie bine organizată, revizuită periodic și actualizată.

Sfaturi pentru cititori:

- Dacă ai dificultăți la citit, nu ezita să citești cu voce tare.
- Lectura expresivă se face întotdeauna cu voce tare pentru a putea urmări accentele, intonația, gesturile, mimica.
- Nu sări peste cuvinte sau rânduri
- Citește în condiții de igienă intelectuală (odihnă, liniște)
- Nu întrerupe lectura des și n-o face la intervale mari de timp
- Consultă, la nevoie, materiale ajutătoare (dicționare, atlase etc.)
- Folosește fișe de lectură, rezumate, schițe etc.

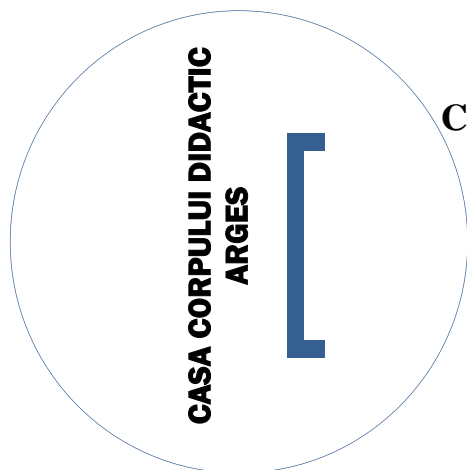
Cum îngrijim cărțile

- Nu îndoiți pagina, folosiți semne de carte.
- Nu scrieți nimic pe carte, folosiți fișe de lectură.
- Nu întoarceți filele cu mâinile murdare sau cu degetele înmuiate în gură.
- Nu țineți cărțile în spații închise, neaerisite, lângă alimente sau pe masa unde mâncați.
- Nu presați între file frunze sau flori.
- Nu rupeți filele unei cărți, nu-i decupați ilustrațiile, nu-i distrugeți copertele.
- Nu așezați cartea pe/sub alte obiecte casnice.
- Feriți cartea de umezeală, șoareci, foc, insecte, mușegai.
- Dacă ați împrumutat o carte de la cineva, nu uitați s-o returnați.

În loc de concluzii

- Nici un elogiu nu este mai presus de meritele cărții cu condiția ca ea să fie bună".
- "Iubiți cartea, îngrijiți-o și citiți cât mai mult. Cartea este prieten credincios".
-

*bibliotecar Lenuta Danciu
Școala Mircea Eliade Pitești*

CARTEA-LEAC PENTRU SUFLET, EDITIA A VII-A, 2021 - BIBLIOTECA ONLINE-

Din anul 1996, la inițiativa UNESCO, se sărbătorește în întreaga lume, în fiecare an, la 23 aprilie, “Ziua mondială a cărții și a dreptului de autor”, având drept scop promovarea dreptului și libertății lecturii. Deviza acestei sărbători mondiale este “lectura pentru toți”. În anul 1998 Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România, considerând că lectura și cartea nu pot fi gândite în afara bibliotecilor și a bibliotecarilor, adaugă la sărbătoarea internațională a cărții din 23 aprilie “Ziua Bibliotecilor publice din România”. Din anul 1999 bibliotecarii din România sărbătoresc Ziua Bibliotecarului prin diferite activități. În acest an Biblioteca Scolii Gimnaziale Alexandru Davila Pitesti și Biblioteca Casei Corpului Didactic Argeș organizează în perioada 19-23 Aprilie 2021 Sesiunea de comunicări ”BIBLIOTECA ONLINE ,, prin care toți cei care iubesc cărțile și lectura sunt invitați să ne trimită un referat sau o prezentare Power Point. Doritorii pot posta s-au pot trimite mesaj scris la adresa de E-mail: cartea_leac@yahoo.com. Cu ocazia acestei sărbători se va promova activitatea pe site-uri, se va organiza expoziția virtuală ”Biblioteca online” se va organiza expoziția ” Ziua Mondială a Cărții și a Dreptului de autor” iar după 23 Aprilie 2021 se vor publica în revista CATEDRA articolele participanților

Biblioteconomia virtuală biblioteconomia tradițională

Spațiul virtual: salvare sau amenințare?

Investiții Rezultate -Transferul proceselor tehnologice în spațiul virtual

- Finlanda – 100% de biblioteci automatizate
- SUA – peste 9 000 de biblioteci publice, 99,3% de biblioteci automatizate
- Finlanda 2019. Biblioteca – cel mai bun serviciu al anului
- SUA -95% consideră că bibliotecile joacă un rol important în a oferi fiecăruia șansa de a avea succes - 94% consideră că bibliotecile sunt foarte importante pentru copiii lor - 94% consideră că bibliotecile îmbunătățesc calitatea vieții în comunitate

Beneficiile mediului virtual -Rapiditatea circulației fluxului informațional - Diseminarea concomitentă pentru un număr mare de utilizatori - Feedbackul - Utilizarea inteligenței colective în formarea conținuturilor.

Biblioteconomia virtuală. Caracteristici:

- Adoptarea inovațiilor oferite de spațiul virtual
- Nivel de adoptare a TIC diferit
- TIC se schimbă mai rapid decât bibliotecarii
- Procesele tehnologice migrează spre spațiul virtual
- Bibliotecarii acceptă lumea virtuală ca mediu profesional -Inegalitatea virtuală
- Schimbare de paradigmă. Conservarea ideilor

Trecerea de la conservarea documentelor la conservarea ideilor -Idei inovative -Biblioteca Congresului și conservarea ideilor -Companie de micro-blogging Twiteer

- Probleme: organizare, stocare, indexare, etică
- Adoptarea inovațiilor oferite de spațiul virtual

- Noi modele de distribuire a informației
- Noi platforme de comunicare profesională
- Noi căi de utilizare a spațiilor
- Noi platforme de promovare a culturii Web

Elemente esențiale ale culturii digitale

- Cultura media
- Comunicare și colaborare
- Managementul carierei și a identității
- Cultura IT (adoptarea, adaptarea și utilizarea echipamentelor, aplicațiilor și serviciilor digitale)
- Abilități de învățare
- Instruirea digitală
- Cultura informației

Explorarea eficientă a web-ului

Navigare, Cunoașterea mecanismelor web, Căutare, Credibilitate

Crearea conținuturilor/scriere, Scrierea/postarea conținuturilor pe web, Alcătuirea/compunerea, Indexarea, Asigurarea accesibilității

Conectare/participare web, Distribuire, Colaborare, Feedback

Evaluarea informației, Filtrarea informației, Invazia imbecililor, Drama internetului, Decența – valoare universală.

Reguli privind comentariile pe Web

- Utilizatori -Bibliotecari să fie respectuoși ,să nu atace autorul sau persoanele care vin cu comentarii; să se concentreze pe idei, nu pe persoane; să nu folosească limbaj obscen; să se concentreze pe ideea principală.

Facebook=vizibilitate:la bine și la rău

Eficiențizarea activității: Centrul de Statistică, Cercetare și Dezvoltare

Platforme de comunicare profesională; Format tradițional Format virtual ,Publicații de specialitate câteva titluri noi de lucrări, cateva titluri de publicații periodice.

Tirajul? Cel mult 100 de exeplare. Excepție Bibliopolis 300 ex Întruniri de nivel național, Reuniuni profesionale de nivel teritorial, Toate acestea + Site-uri, Bloguri, Rețele sociale, Liste de discuții, Forumuri.

Spațiul virtual = Democratizarea accesului, Rapiditate Cantitate, Diversitate, Participare, Acces 24/24
Eficiență Salvarea resurselor intelectuale și financiare

Succesul unui instrument Web:

Să interacționeze activ cu auditoriul

Să publice conținut foarte bun (orientat la auditoriul țintă)

Să publice permanent (cel puțin o dată pe zi)

Aceste trei caracteristici asigură distribuirea postărilor care sunt calea sigură ca aceste conținuturi să fie văzute de câți mai mulți oameni.

Concluzii:

Internetul oferă posibilitatea creării unui spațiu profesional unic.

Cu ce va fi umplut acest spațiu?

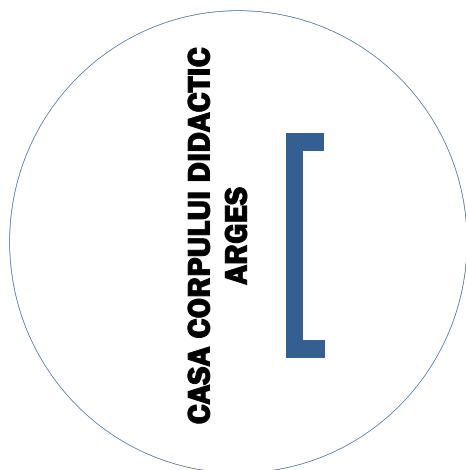
Depinde de lumea bibliotecară

Fluxul informațional capătă proporții enorme

Problema selectării și evaluării informațiilor după criteriu de calitate și actualitate

Publicațiile de specialitate online, listele de discuții cu caracter profesional, forumurile, instrumentele Web oferă multiple posibilități de formare.

*bibliotecar Morăreasa Monica
Școala Gimnazială Alexandru Davila Pitești*

CLUBUL ISTEȚILOR

„Citește! Numai citind mereu, creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imaginații.” (M. Eminescu)

Pornind de la acest citat, am format clubul de lectură din dorința de a-i atrage pe copii în minunata lume a cărților. Cu ajutorul lor, am reușit să le captez atenția, să-i îndepărtez puțin din fața calculatoarelor, a jocurilor virtuale. În fiecare vineri, am verificat oral sau scris câte pagini au citit, i-am încurajat de fiecare dată să vorbească liber, să-și exprime părerea despre personaje și faptele lor.

CLASA I, 2018-2019

„DOCTORUL AUMĂDOARE” Kornei Ciukovski, Ed. Arthur, București, 2018

Deoarece iubește animalele, personajul principal hotărăște să se facă medic pentru a le ajuta. Încearcă și chiar reușește să găsească remediu pentru orice boală. Călătorește până în Africa, îi întâlnește pe pirați, trece prin multe peripeții, iar în final toți îi recunosc meritele.

„ÎNĂUNTRUL-AFAREI TALE” Tish Rabe, Ed. Arthur, București, 2018

Prezintă curiozități despre corpul uman: vasele de sânge, nervi, oase, mușchi, organe și rolul acestora.

„SORA MEA, RAMONA” Beverly Cleary, Ed. Arthur, București, 2016

Le aduce în prim plan copiilor ideea de soră/frate, cum trebuie să se comporte cu aceasta/acesta. Ei învață din experiențele celor două surori cum trebuie să împarți de la jucării, până la iubirea părinților.

STUART LITTLE” E.B. White, Ed. Arthur, București, 2017

Stuart Little nu e un șoarece ca oricare altul. El locuiește la New York cu părinții lui, fratele mai mare, George, și cu motanul Snowbell. Stuart e sfios și tăcut, dar când pofta de aventură îi dă ghes, nimic nu-i mai stă în cale. Provocarea cea mare pentru temerarul Șoricel apare când o pasăre drăgălașă – cea mai bună prietenă a lui – își ia zborul din cuibul ei improvizat în casa familiei Little. Hotărât să-i dea de urmă, Stuart își părăsește familia iubitoare. Călătoria se dovedește palpitantă, dar rămâne de văzut dacă cei doi prieteni se vor regăsi.

„ROSTOGOL ȘI VULCANII NOROIOȘI,, Lavinia Braniște, Ed. Arthur, București, 2018

O vară întregă, Rostogol păzește pepeni pe câmp. Porcușorul nostru începe să scrie poezii atât de bine, încât primește un loc într-o tabără de creație în apropiere de vulcanii noroioși. Te-ai aștepta ca într-o astfel de tabără copiii să umple pagini întregi cu versuri. Nu e cazul: Rostogol ar vrea să se bălăcească în glod toată ziua, ariciul Păducel, ursuz din fire, ar fi preferat să rămână acasă, iar cârțița Șobo stă mai mult pe sub pământ mâncând râme. Noroc că rața Grațian le-a pregătit și o vânătoare de comori, care le dă prilejul să-și exerseze aptitudinile sociale și să lege prietenii.

„ATLASUL PENELOR” Tish Rabe, Ed. Arthur, București, 2019

Volumul prezintă curiozități din lumea păsărilor: alcătuirea corpului, reproducerea, mărimi, forme, culori. Copiii află care este cea mai mică/mare pasăre, de unde anume provine numele lor, mediul de viață al acestora.

„CĂȚELUȘUL ȘCHIOP” Elena Farago, Ed. Arthur, București, 2019

Prin intermediul acestui volum, copiii pătrund în lumea animalelor, ajung să cunoască personaje de la cele mai mici dimensiuni (licurici), până la motani și mâțe.

„A DOUA CARTE CU APOLODOR” Gellu Naum, Ed. Arthur, București, 2017

Pinguinul călător, Apolodor, Amedeu, un leu cumsecade și cangurul Ilie sunt foarte buni prieteni. Lumea întregă este un mare loc de joacă pentru ei. Cu zmeul în zbor, prin apă alături de pești, cu schiurile pe zăpadă, pe rând medici, inventatori sau sportivi, cei trei sunt nedespărțiți și învață unul de la celălalt secretele prieteniei și ale vieții trăite cu zâmbetul pe buze.

„PÂNZA CHARLOTEI” E.B. White, București, 2017

O păienjeniță și o copilă își unesc forțele pentru a salva cel mai strașnic porc care s-a născut vreodată.

„UN PISOI PENTRU THEO” Christian Tielmann, Ed. Booklet, București, 2019

Niciun copil nu iubește animalele mai mult ca Theo. Dorința cea mai mare a băiatului este să aibă propriul animal de companie. Deși părinții nu sunt de acord, soarta îi surâde când se aștepta cel mai puțin. Cel mai pufos pisoi din lume devine colegul său de cameră, iar peripețiile se țin lanț !

CARTEA PREFERATĂ DE COPII LA SFÂRȘITUL CLASEI I:

„Doctorul Aumădoare”

Această carte i-a învățat pe copii:

- să iubească toate animalele deoarece fiecare a fost dată pe pământ cu un rost;
- să nu renunțe la obiectivele pe care și le-au propus, deși sunt greu de îndeplinit uneori;
- să aibă răbdare cu cei din jur, să încerce să-I înțeleagă și să nu-i judece imediat.

CELE MAI FRUMOASE MOMENTE REPRODUSE DE COPII:

CLASA a II-a A, 2019-2020

”ASTERIX ȘI GOȚII” de René Goscinny, Albert Uderzo

Ca în fiecare an, Panoramix se îndreaptă entuziast către Pădurea Carnuților, pentru a participa la marea adunare a druizilor gali deoarece un concurs trebuie să desemneze cel mai priceput druid al anului.

„PIPPI ȘOSEȚICA SE ÎMBARCĂ” de Astrid Lindgren.

Pippi, o fetiță pistruiată cu codițe, este mereu pusă pe șotii, dar este tare inimoasă și darnică cu cei din jur.

”CEA MAI NEREUȘITĂ SERBARE” de Barbara Robinson

Frații Herdmann, „cei mai răi copii din istoria lumii”, pun stăpânire pe serbarea de Crăciun. Magia sărbătorilor transformă *Cea mai nereușită* în *Cea mai reușită serbare*.

„RAMONA CEA VITEZĂ” de Beverly Cleary

Ramona așteaptă cu nerăbdare începutul anului școlar. Apar provocări neașteptate pentru micuța fetiță care dorește să arate că a crescut acum.

„MINUNATA CĂLĂTORIE A LUI NILS HOLGHERSSON PRIN SUECIA” de Selma Lagerlof

Nils Holgherson este pedepsit de un pitic și transformat într-un prichindel de-o șchioapă. Agățat de grumazul găscanului Martin, pornește într-o călătorie spre miazăzi, împreună cu un stol de găște sălbatice.
„VRĂJITORUL DIN OZ” de Frank Baum

Luată pe sus de o tornadă, împreună cu Toto, cățelușul ei, dar și cu mica lor casă din Kansas, Dorothy ajunge pe tărâmul fantastic al lui Oz. Însoțită de noii săi prieteni, Fetița trece prin multe peripeții.

„NAVA SPAȚIALĂ DIN LIVADA CU MERI” de Louis Slobodkin

Vacanța de vară a lui Edi devine de neuitat fiindcă, într-o noapte, în livada cu meri a bunicii aterizează o navă spațială cu un micuț marțian. Acesta are nevoie de ajutorul băiatului pentru a se întoarce pe planeta sa.

„JAMES ȘI PIERSICA URIAȘĂ” de Roald Dahl

Un uriaș rinocer scăpat de la Grădina Zoologică i-a mâncat părinții lui James. Este trimis să locuiască cu mătușile sale. Curând însă, în viața băiatului se va petrece un lucru minunat ...

CARTEA PREFERATĂ DE COPII LA SFÂRȘITUL CLASEI a II-a A:

„Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia”

CLASA a III-a A, 2020-2021

„RONIA, FATĂ DE TÂLHAR,, de Astrid Lindgren

Mare este bucuria în noaptea când se naște Ronia, viitoarea căpetenie a tâlharilor. Fetița se împrietenește cu Birk, fiul căpeteniei bandei rivale.

„O carte plină de aventuri nemaipomenite, răsturnări de situație și umor, care stârnește emoții puternice”
(Horn Book)

„35 MAI” de Erich Kastner

Konrad și unchiul său îl întâlnesc pe Negro Caballo, un cal vorbitor și foarte politic, într-o zi de 35 mai. Cei trei intră în dulapul unchiului, ajung într-o altă lume și încep să exploreze aceste ținuturi necunoscute.

„PERICOL” de Raluca Poenaru

I se spune Pericol și este foarte mândru de porecla lui. Părinții și profesorii nu-l înțeleg niciun pic, iar el știe că n-are rost să le explice nimic. Înscris la un concurs de creație, fără voia lui, la o întrecere de, zoologie, află că fetele știu să facă tot felul de lucruri ...

„RĂZBOIUL LIMONADEI” de Jacqueline Davies

Evan Treski este elev în clasa a IV-a și se pricepe să schimbe vorbe cu cei din jur. Pe de altă parte, sora lui mai mică, Jessie, este bună la matematică. Când începe Războiul Limonadei între cei doi, nu este deloc limpede cine o să câștige !?

„MICA VRĂJITOARE” de Otfried Preussler

Mica Vrăjitoare avea doar o sută douăzeci și șapte de ani, ceea ce pentru o vrăjitoare nu înseamnă nicidecum că e „în vârstă“. Cam șase ore pe zi, și le petrecea cu exerciții de vrăji. Trebuie să învețe întâi toate trucurile mici și apoi pe cele mari, era decisă să facă numai vrăji bune.

„ODD ȘI URIAȘII DE CHICIURĂ” de Neil Gaiman

Fără tată, Odd nu e tocmai iubit în satul de vikingi. Are toate motivele să-și dorească să plece de acolo, simte că i-ar fi mai bine într-o cabană din sălbăticie decât în prezența unor semeni ostili. Pădurea se dovedește o lume de o cu totul altă natură.

• „BUNICUȚA HOȚOMANĂ” de David Walliams

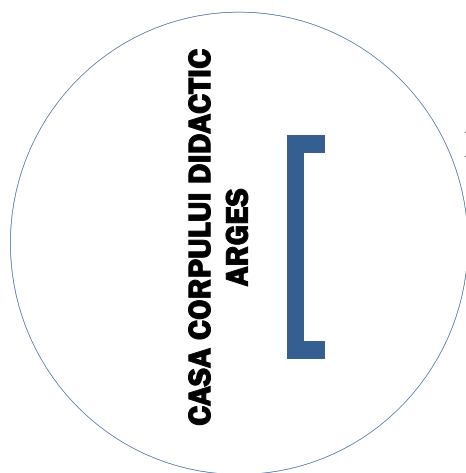
Pe Ben îl plictisesc de moarte serile de vineri, pe care trebuie să la petreacă în casa bunicii. Unul dintre motive ar fi că mâncărurile ei sunt făcute doar din varză, iar asta e o regulă valabilă chiar și pentru prăjituri... Însă curând descoperă că Buni are un secret întunecat. Este oare bătrânică inofensivă, cu păr alb, proteză auditivă și dinți falși un hoț internațional de bijuterii?

CARTEA PREFERATĂ DE COPII ÎN CLASA a III-a A:

„Bunicuța hoțomană”

Profesor Înv. Primar Mucete Claudia-Laura
Școala Gimnazială „Alexandru Davila”

BIBLIOTECILE ȘCOLARE PLAN DE ACȚIUNE MISIUNEA ȘI ȘCOPURILE SERVICIILOR DE BIBLIOTECĂ DESTINATE ELEVILOR

*”Școala dă numai cheia, iar biblioteca e casa. Să ai cheia fără casă, nu se poate zice că ai unde locui.”
Jean François Macé*

• Misiunea bibliotecii este aceea de a sprijini individul în traversarea, cu succes, a perioadei de tranziție de la copilărie la maturitate, prin punerea la dispoziție, atât a resurselor, cât și a unui mediu care să vină în întâmpinarea nevoilor sale specifice, legate de dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială.

Scopurile serviciilor de bibliotecă destinate elevilor

- Serviciile de bibliotecă destinate elevilor ar trebui să ofere o variantă de tranziție de la cele destinate copiilor/preșcolărilor, la cele pentru adulți, bazându-se pe nevoile specifice ale acestora
- Elevii au dreptul la servicii care să se adreseze nevoilor lor educaționale, informaționale, culturale și de petrecere a timpului liber
- Serviciile de bibliotecă trebuie să promoveze alfabetizarea, învățarea pe tot parcursul vieții, alfabetizarea informațională și lectura de plăcere.

10 scopuri care oferă bibliotecilor un cadru ce ar trebui respectat în procesul de dezvoltare a serviciilor pentru elevi:

1. Biblioteca și-a stabilit politici clare cu privire la dreptul elevilor de a avea acces liber la resursele sale, de a-și selecta materialele potrivite nevoilor lor, fără cenzură.
2. Programul bibliotecii este conceput în mod eficient, în conformitate cu cele mai bune practici.
3. Există o distribuție echitabilă a resurselor, în sprijinul programelor și serviciilor destinate elevilor.
4. Personalul bibliotecii cunoaște dezvoltarea elevilor și a resurselor potrivite acestei vârste, inclusiv a elevilor cu nevoi speciale.
5. Biblioteca pune la dispoziție un spectru larg de materiale actuale, de interes pentru elevi, în scopul încurajării învățării pe tot parcursul vieții, al alfabetizării, al motivării lecturii și al creșterii interesului pentru lectură.
6. Biblioteca oferă resurse ce vin în întâmpinarea nevoilor educaționale ale elevilor.
7. Biblioteca îi sprijină pe elevi în formarea abilităților necesare accesării eficiente a tuturor resurselor bibliotecii și pentru a se iniția în căutarea de informații și folosirea calculatorului.
8. Biblioteca favorizează dezvoltarea elevilor, oferindu-le acestora posibilitatea de a participa la planificarea și implementarea activităților și serviciilor ce le sunt destinate și de a desfășura activități de voluntariat.
9. Biblioteca pune la dispoziția elevilor un spațiu ce le este exclusiv destinat, atrăgător și care să le reflecte stilul de viață.
10. Biblioteca lucrează în parteneriat cu alte instituții și organizații comunitare pentru a sprijini toate aspectele legate de o dezvoltare sănătoasă și plină de succes a elevilor.

Sugestii de activități: lista următoare servește doar ca îndrumar pentru tipurile de activități pe care o bibliotecă le-ar putea avea în vedere, dar factorii decisivi în planificarea activităților trebuie să fie interesele și influența elevilor.

- Cluburi de carte
- Grupuri de dezbateri
- Programe de informare pe subiecte de interes (sănătate, carieră, probleme de actualitate)
- Întâlniri cu autori, sportivi sau alte celebrități locale
- Activități culturale (muzicale, teatrale sau de artă)
- Proiecte de parteneriat cu alte instituții sau grupuri din cadrul comunității
- Producții ale elevilor (piese de teatru, publicații, realizări TV)
- Ateliere de creativitate
- Cursuri de inițiere în domeniile de interes ale acestora
- Dezbateri literare
- Lansări de carte

Ideii de bune practici:

1. *Îndrumare pentru rezolvarea temelor de casă*- Cafenelele/Ceaiurile temelor de casă sau ajută-l să învețe
 - programe adresate elevilor în vederea creșterii capacității bibliotecilor de a veni în întâmpinarea nevoilor acestora în urma sincopelor create de pandemie
 - voluntari sunt cadre didactice pensionare sau studenți

2. Cluburile din cadrul bibliotecii

Cluburi destinate elevilor, cu scopul de a-i atrage la bibliotecă și de a-i angrena în activități sociale constructive. Ex:

- Luni este clubul artiștilor (pictura, fotografie, muzică, etc)
- Marți, cel al exploratorilor
- Miercuri, clubul ecologiștilor
- Joi, cel de lectură, care supune dezbaterii diverse tipuri de cărți de proză sau de poezie.

Bibliotecarii leagă relații strânse cu elevii, legături din care se nasc proiecte noi, valoroase și utile serviciilor de bibliotecă.

3. Biblioteca multi-media pentru elevi

- Colecția care este pe suport audiovideo, respectiv cd-uri, dvd-uri, cărți audio, table de joc, reviste, jocuri pentru calculator sau pentru console xbox, playstation etc, este adaptată vârstelor și cerințelor
- Biblioteca școlară caută să promoveze lectura și abilitățile multi-media prin punerea la dispoziția publicului a cât mai multor resurse de acest tip.
- elevi în sprijinul elevilor
- Se poate desfășura sub forma unei serii de ateliere, organizate de elevii utilizatori ai bibliotecii pentru colegii lor, de aceeași vârstă. Membrii clubului se întrunesc o dată pe lună, iar activitățile sale atrag colegi, legați de interesul lor comun pentru carte și lectură. Tot lunar, membrii grupului decid cartea ce urmează a fi citită și supusă dezbaterii. Clubul are și un panou informativ, amplasat în bibliotecă, pentru anunțuri legate de întâlniri, teme sau recomandări de lectură. Ei fac recomandări pe site-ul bibliotecii și ocazional, realizează recenzii de carte. Clubul este un excelent exemplu de implicare activă a elevilor.
- Artă creativă
- Activitățile au caracter lunar și se bazează pe conceptul concursului de muzică live, elevii fiind încurajați să-și prezinte producțiile artistice, în fața colegilor lor. Este un proiect deschis tuturor elevilor, invitați să își pună în lumină talentul artistic, în cele mai diverse domenii: muzică, dans, artă teatrală, pictură, modă și scriere creativă. Noile generații de elevi au alte metode de petrecere a timpului liber: teste de cultură generală, pantomima, rezolvarea șaradelor sau alte tipuri de concursuri. Deși scopul este cel de a le crește elevilor încrederea în ei înșiși și de a le asigura o distracție de calitate, bibliotecarii care coordonează acest program folosesc prilejul și pentru a propune subiecte din literatura pentru elevi, promovând, astfel, lectura, într-un mod relaxant și prietenos

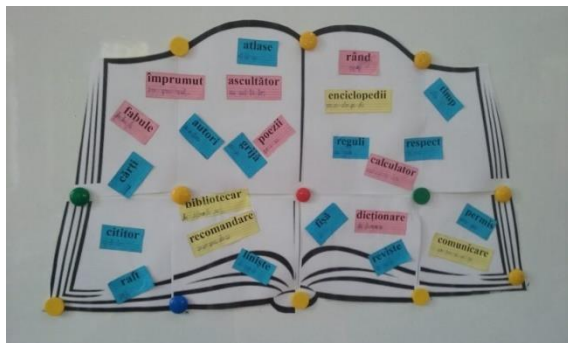
Cum putem vedea feedback-ul acțiunilor noastre

CUM ÎNVĂȚĂM COPIII SĂ DEA FEEDBACK

Feedbackul la copii este util pentru că:

- Are rolul de a înlătura neclaritățile din mintea unui copil;
- Îi conferă încredere și curaj în momentul în care primește apreciere;
- Exprimat într-un mod potrivit, îl ajută să îmbunătățească anumite lucruri fără să se simtă stânjenit. În acest punct, felul în care adultul comunică și dă feedback este extrem de important!
- Încurajarea unui copil de a da feedback contribuie la creșterea stimei de sine, deoarece va realiza că părerea sa contează;
- Pe termen lung, feedbackul îl ajută să se autoevalueze și îi crește rezistența la schimbare;
- Primind feedback constant din partea noastră, copilul se va familiariza cu acest proces și va percepe drept natural feedbackul la școală sau, mai târziu, la locul de muncă. Deschiderea înspre a împărtăși idei cu cei din jur și înspre a accepta semnalarea unor greșeli care necesită corectate este un atu extrem de important al unui individ.
- Feedbackul stimulează reținerea unor concepte pe termen lung în procesul de învățare.
- Feedbackul la copii este un instrument extrem de important în educarea și formarea acestora pe termen lung. A primi deschis o opinie pe care este gata să o implementeze înseamnă a fi pregătit să progreseze. Pentru a nu percepe orice comentariu negativ drept o ofensă, este important să învățăm copiii cum să primească feedback din partea celorlalți, dar și cum să-l ofere.
- A învăța copilul să ofere feedback înseamnă a-l obișnui să participe activ, să-și exprime părerea și să sară în ajutor la nevoie. Aceste obiceiuri nu doar că vor crea oameni mai empatici, dar vor dezvolta și inteligența, spiritul civic și încrederea de sine a copiilor noștri.
 1. Realizarea unui panou al bibliotecii, care se împrăștează zilnic, în care elevii trec primul cuvânt venit în minte legat de bibliotecă

2. Fișă de lectură/ jurnalul de cititor

Ce am citit în vacanța de vară...
 Numele: _____
 Titlu: _____
 Autor: _____
 Personajul preferat: Nume: _____
 Ieșiri: _____
 1. _____
 2. _____
 3. _____
 Câte stele primește lectura? ☆☆☆☆☆

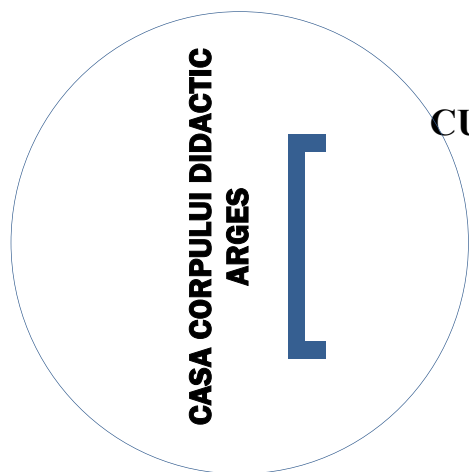

FIȘĂ DE LECTURĂ
 Autorul: _____ Titlul poveștii: _____
 Numele: _____
 Personajele: _____ Desen: _____

... și încet, încet poate reușim împreună să îi transformăm în cititori pasionați...

profesor doc. Mirela Șufariu
bibliotecar CCD Argeș

CUM SĂ ORGANIZEZI UN CLUB DE LECTURĂ VIRTUAL PENTRU ELEVI

Un Club de carte online organizat de un profesor sau de un bibliotecar (al școlii, al localității) poate fi o cale bună pentru a întări interacțiunile sociale în timpul pandemiei.

Pentru mult timp am păstrat o convingere profundă că lectura, atât de unul singur cât și în comun, are impact asupra a cine suntem și a modului în care interacționăm cu lumea. Nu contează vârsta elevilor sau dacă sunt într-un grup mic sau într-o discuție la un mare seminar, conversațiile despre cărți tind să se transforme în conversații despre a fi om.

5 Sfaturi pentru a coordona un Club de lectură

1. Începe cu un ”sparge gheața”: Unul din darurile grupurilor de lectură online este că, deseori, elevii nu se cunosc între ei dinainte. Fără presiunea colegilor obișnuiți, mulți elevi câștigă încredere și participă liber. Este important ca toată lumea să cunoască numele celorlalți. Împărtășirea altor informații – nu foarte personale, cum ar fi cartea sau jocul favorit – are mare importanță în crearea unei comunități online.

2. Lasă elevii să preia conducerea: Conversațiile de la elev la elev sunt mai bune decât conversațiile elev-profesor și cu cât profesorul (sau bibliotecarul) intervine mai puțin, cu atât mai bine. Fiecare elev trebuie să aibă un creion, o foaie de hârtie și cartea la fiecare întâlnire/ oră. Cu un grup de elevi mai sfioși, punându-i pe elevi să răspundă întâi în scris la o întrebare despre lectura curentă, înainte de a împărtăși, le dă șansa să-și proceseze ideile și să contribuie cu încredere.

3. Optimizează timpul: Cu câteva zile înainte de începerea clubului pentru o carte, se trimite un mesaj video. Utilizez extensia Google [BombBomb](#)* (care acum, ca urmare a pandemiei, este gratuită pentru profesori), dar există și alte aplicații pentru asta. Elevii privesc filmul dinainte și vin la prima întâlnire cu o cunoaștere comună despre, de exemplu, ce să aducă.

BombBomb îmi permite să urmăresc cine a văzut filmul dinainte. Cu această informație, îmi este mai ușor să planific cum să încep primele minute ale grupului de lectură. Mie chiar îmi place să utilizeze acest video pentru a accentua conexiunea, iar aceste filme ne ajută să câștigăm timp și să menținem conversația concentrată asupra cărții.

Încerc să păstrez întâlnirile pentru elevii de clase primare și gimnaziale la un maxim de 30 de minute, sau chiar mai puțin. Elevii mai mari pot rezista la întâlniri mai lungi, dar eu sugerez să fie sub o oră.

4. Pune întrebări de la text la sine: Lectura împreună cu profesorul și cu alți elevi îmbunătățește înțelegerea elevilor despre povestire – și de asemenea înțelegerea experiențelor proprii. Pe măsură ce punem întrebări despre povestire, punem de asemenea întrebări și despre noi și, în mod ideal, această auto-reflecție conduce la auto-descoperire.

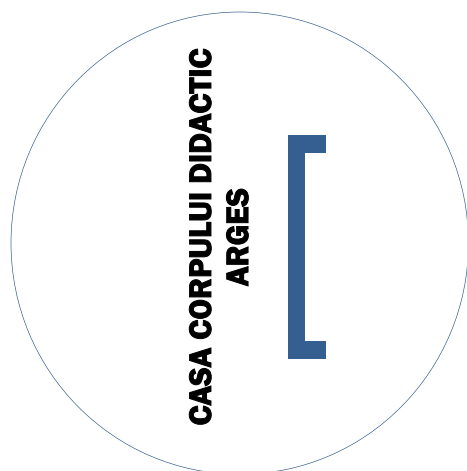
Cu acest lucru în minte, încurajez în mod intenționat conexiunile text-sine. Iată mai jos câteva exemple de întrebări pe care un profesor le poate aplica la aproape orice povestire:

- Cu care dintre personaje crezi că ai putea fi prieten?
- Cu care dintre personaje crezi că te poți asemăna?

- Ți-ar plăcea să trăiești în epoca/ mediul în care se desfășoară povestirea? De ce?
- Care sunt învățămintele pe care le putem trage din povestire?
- **5. Subliniază că pregătirea este un mijloc de participare:** Când conduc grupuri de carte online, mă asigur că toată lumea participă și că acceptă ca participarea poate îmbrăca multe forme diferite. Este primordial să creai spațiu de manifestare pentru fiecare elev. Să te asiguri că și elevii mai tăcuți se simt incluși ar putea însemna să-i pui pe elevi să arate un personaj desenat sau o hartă a interacțiunilor dintre personaje, să le ceri să citească un rând din povestire sau să le dai șansa de a arta adnotările pe care le-au făcut la o anumită secțiune a textului. Deoarece grupurile sunt mici și sunt experiențe de învățare cu așteptări reduce (dar cu o mare răsplată), mediul de apropiere încurajează de asemenea elevii să-și asume riscuri sănătoase, să practice auto-reflecția și să devină învățăcei mai buni.
- **Obiectivul general al unui grup de lectură** este să promoveze dragostea pentru literatură într-un mediu pozitiv, care susține participanții. Desigur, spațiul de învățare online este diferit de cel din clasă, dar cu abordarea potrivită, profesorii pot folosi povestirile pentru a cultiva conexiunile și empatia.
- Sursa: <https://www.edutopia.org/article/how-set-virtual-book-club-students?>

*inf. Valentina Androne
CCD Argeș*

STRATEGII INOVATIVE DE EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LECTURĂ

Actualmente se constată extinderea evaluării de la verificarea și aprecierea rezultatelor la evaluarea procesului, a strategiei care a condus la obținerea anumitor rezultate, precum și o diversificare a tehnicilor de evaluare. În acest sens deschiderea evaluării spre competențe relaționale, spre disponibilitatea de integrare socială reușește să transforme elevul într-un partener autentic al profesorului în evaluare, iar prin autoevaluare și interevaluare accentua-rea rezultatelor pozitive și nesancționarea în permanență a celor negative se asigură o calitate sporită predării și se stimulează învățarea.

Lectura ca activitate intelectuală între activitățile, procesele și necesitățile de învățare școlară autentică, ocupă locul central, de aceea competența de lectură a fost considerată mereu a o condiție a reușitei elevului și un mijloc de acces la cunoaștere în general. Prin urmare competența de lectură trebuie urmărită în formarea și evaluarea pedagogică ca una dintre finalitățile de bază ale educației literare și lingvistice în special.

Orele de lectură prevăzute în programa școlară în cadrul ariei curriculare Limbă și comunicare nu se mai bucură însă de un mare interes din partea elevilor așa cum se întâmpla cu multe generații în urmă. În acest sens cadrele didactice trebuie să folosească strategii inovative, moderne pentru a stimula lectura suplimentară în rândul elevilor.

Stimularea interesului pentru lectură se poate realiza cu mai multă ușurință dacă activitățile desfășurate în acest sens depășesc spațiul sălii de clasă sau al camerei copilului, bibliotecile, muzeele satului sau unele case memoriale fiind mediile cele mai potrivite ce oferă posibilitatea familiarizării cu ambientul ce păstrează atmosfera de lucru și parfumul celor care au așternut pe hârtie creațiile lor.

Cu ocazia activităților literare vor fi invitați și părinții elevilor ; cu acest prilej se va demonstra părinților ce valoare au cărțile citite de copiii lor. Se pot folosi, tot pentru stimularea interesului pentru lectură, și jocurile literare în diferite forme: jocuri de rol, jocuri de stimulare, jocuri de povestire prin desen, jocuri de

creație, jocuri de competiție pentru memorare și recitare ale unor versuri sau replici și descrieri din diferite locuri.

Introducerea elementului de concurs în activitățile de lectură stârnește dorința elevilor de a câștiga întrecerea, determinându-i să citească cât mai mult.

Activitățile la biblioteca școlii contribuie la dezvoltarea interesului pentru lectură, dintre care amintim:

- prezentarea sălii și a modului de aranjare a cărților în rafturi, pe tematici sau pe scriitori în ordine alfabetică ;
- înscrierea la o bibliotecă;
- explicarea modului de comportare a unui cititor într-o bibliotecă;
- cunoașterea alcătuirii unei cărți (copertă, titlu, autor, pagini, numerotarea, etc.);
- cunoașterea datelor de bază despre cartea pe care dorește să o împrumute;
- participarea la activitățile desfășurate la bibliotecă.

Prin intermediul unor strategii precum *Șorțul povestitorului*, *Procesul literar*, *Micii actori* îmi propun să ajung la sufletul copiilor, transformându-i în cititori activi și motivați, oferindu-le acele mijloace și instrumente prin care ei vor descoperi că lectura este, în fond, o călătorie spre propriul suflet. În calitate de mentori spirituali este necesar să-i convingem pe elevi că nici computerul, nici televizorul nu vor duce la dispariția cărții, că lectura va continua să joace un rol important în viața oamenilor, că accelerarea progresului va fi mereu însoțită de remedierea compensatoare a unui spațiu liber pentru închipuire, visare și căutare de sens.

Bibliografie:

1. **Potolea, Dan și Păun Emil, (coord)**, Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative, Editura Polirom, Iași, 2002
2. **Teodosiu, O., Coman, C.**, (2005) Manifestarea creativității în activitățile practice și artistico- plastice
3. **Revista invatamant primar**, nr.2-3/2004, Editura Miniped • Revista invatamant primar, nr.2-3/2001, Editura Discipol

***Bibliotecar: Mesteacăn Maria
Liceul Tehnologic I.C. Petrescu Stâlpeni***

Supliment Revista Catedra - editie online

Redacția suplimentului revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Corina Georgeta POSTELNICESCU, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș

Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș

Mihaela Georgeta CRIVAC, profesor metodist CCD Argeș

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Machetare:

Mirela ȘUFARIU

Coperta și design:

Valentina Androne

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!